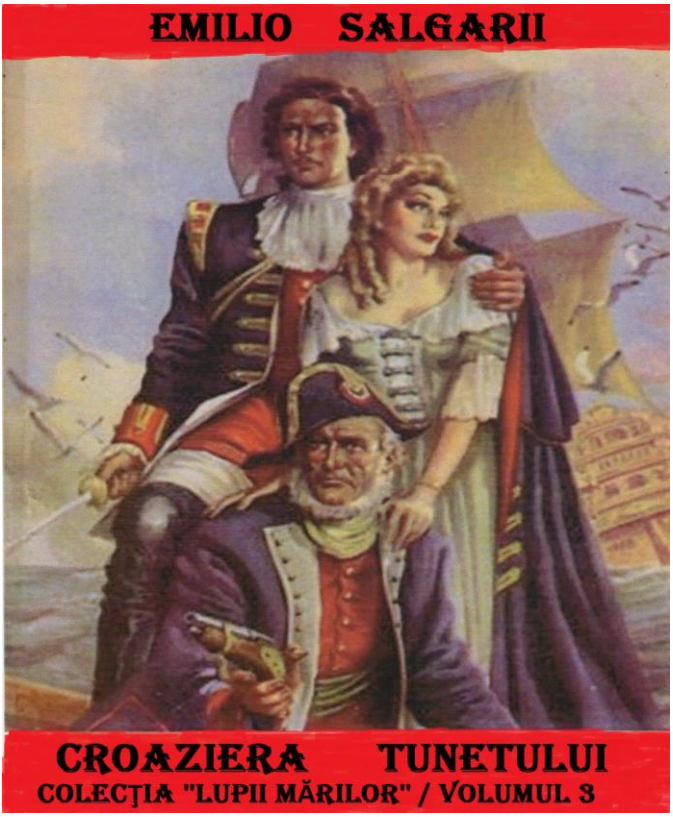

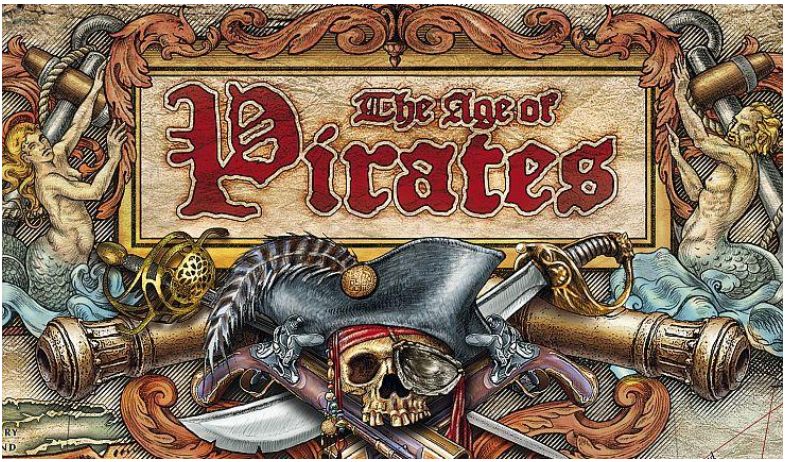

EMILIO SALGARI

SERIA „CORSARII DIN BERMUDE”.
II

CROAZIERA TUNETULUI

VOLUMUL 1

MIC REZUMAT

În partea a 2-a a seriei – Croaziera Tunetului, se continuă acţiunea din partea I-a – Corsarii din Bermude. De fapt, în timp ce lupta a izbucnit între „Tunetul” şi fregata marchizului de Halifax, frumoasa nava a căpitanului William MacLellan a primit o lovitură mai gravă: i-a fost rupt arborele trinchet, fiind astfel obligat să oprească în timp ce fregata s-a distanţat şi s-a pierdut la orizont. Prin urmare, nava a trebuit să se întoarcă la Boston pentru reparaţii, dar este foarte curând gata, pentru a naviga şi a continua lupta. Corveta Tunetul este gata pentru a porni într-o „croazieră”, prin prezenţa la bord a unui artilerist calificat, maistrul şef Stone, mereu în compania simpaticului Flocco. Pornit din nou pe urmele Marchizului, Căpitanul William MacLellan, este hotărât să reia lupta cu el, până la definitivarea

disputelor dintre ei. Atât corveta „Tunetul” cât şi fregata inamică, rămân blocate în bancuri de nisip, şi echipajele se folosesc de plute improvizate. Navele britanice îl salvează pe marchizul de Halifax, şi pe Maria, ajungând astfel la New York, unde doreşte să aranjeze căsătoria fetei. Şeful Stone viclean aranjează ca duelul decisiv între MacLellan şi marchiz să aibă loc în capela subterană a unei biserici, perturbând ceremonia. Volumul 2 se încheie cu căsătoria dintre baronetul William şi frumoasa Maria, în aceeaşi zi în care generalul Washington a câştigat bătălia cu armata britanică comandată de căpitanul Cadwallader pe lacul Delaware.

TRADUSĂ ŞI REVIZUITĂ – PETRICĂ CEREANU – TPGN – 28.07.2015

GENERALUL WASHINGTON TRECÂND RÂUL DELAWARE

CAPITOLUL 1
* * * DOUĂ TUNURI NOROCOASE * * *

În 17 martie 1775, o mare parte din flota Britanică staţionată în apele Bostonului, se pregătea de a ieşi pe mare, ducând cu ea garnizoana, compusă din mai mult de zece mii de oameni, epuizaţi de un lung asediu. Căderea capitalei provinciei Massachusetts a fost o lovitură teribilă pentru puterea engleză, care până atunci trataseră insurgenţii americani ca fiind neglijabili, numindu-i cu dispreţ, în loc de soldaţi, provinciali. Înainte de a pleca mercenarii germani, deoarece

mai mult de jumătate din garnizoana era compusă din Hessiani şi oameni din Brunswick, au furat tot din magazinele din Boston, ţinând pentru ei ceea ce era mai bun, apoi au distrus toate tunurile artileriei, şi le-au aruncat în mare. Animalele puţine care mai erau, au fost sacrificate. De ceva timp garnizoana a fost nevoită să consume toţi caii din lipsă de hrană, rămânând în urmă o sută cincizeci, reduşi la o stare mai mult decât mizerabilă. Americanii, acum comandanţii tuturor înălţimilor, pe care erau amplasate un număr mare de tunuri de pe nave, au acordat un ultimatum garnizoanei oraşului, ameninţând să-i distrugă, dacă ar fi ars magazinele de alimente, şi de care atacatorii aveau nevoie extremă deoarece de luni şi luni, se luptaseră cu foamea cruntă.

Escadra, condusă de generalul Howe, a plecat din apele golfului larg din Boston pentru a se retrage în Halifax, unde englezii au fost întotdeauna puternici. Nu era o echipă de luptă solidă, pentru că fugarii au fost obligaţi să ia un număr mare din familiile loiale, sau partizani ai regelui Angliei, care, temându-se de răzbunarea americanilor, au preferat mizeria şi nesiguranţa zilei de mâine. Aceste nave, se bazau pe valuri bune, în Atlanticul de Nord, cu foarte puţină hrană, dar existau mai multe motive, ele aparţinând celor fideli Angliei.

Americanii, care nu au avut timp pentru a strânge corsari în număr mai mare, asistau cu furie în inimă, la retragerea a mai mult de zece mii de soldaţi, care ar putea crea ulterior o situaţie mai grea, generalului Washington, când vor porni împotriva New York. Aceştia nu ar trebui să scape cu fugarii, astfel că fiind încă pe mare, cinci nave au fost aruncate împotriva lor, încercând, cu o luptă disperată, distrugerea celor din garnizoana Boston şi toţi cei loiali care erau la bord. Escadra era compusă dintr-o corvetă magnifică, înarmată cu douăzeci şi opt de tunuri şi patru mortiere, al cărui căpitan era Sir William MacLellan. Acesta cu artileria sa a cooperat mult în atacul din Boston, bătând cu furie ultimele focare de apărare britanice cu mortierele, patru tunuri de vânătoare, şi tunurile corvetei, împreună cu patru bricuri de corsari francezi. Ajuns cu câteva zile mai devreme de la Bermude, s-a ascuns în multele canale ale golfului. Dar din păcate erau forţe insuficiente împotriva celor ale lui Howe, care a luat cu el cel puţin patruzeci de nave mari şi mici. Cu toate acestea, lupta a fost imediat angajată, cu mult curaj pe ambele părţi. În timp ce bricurile s-au pasat în spatele escadrei engleze, care pleca, compusă în mare

parte din nave mici, au cedat imediat, la primele focuri, scufundându-se împreună cu echipajele lor. Corveta, mult mai rapidă, s-a postat în spatele unei fregate mari, cea mai bună pe care o aveau englezii. Aceste două nave s-au distanţat, pentru cursa mare, cu imense vele desfăşurate, astfel încât, în mai puţin de o jumătate de oră au fost la distanţă mare de escadră. Aceasta aproape nu a observat, distanţarea fregatei, fiind într-o luptă cu tunurile de pe cele patru bricuri franceze. Fregata parcă zbura, condusă de un vânt bun, dar, de asemenea parcă zbura şi corveta, ţinându-se pe urmele ei. Pe ambele laturi toţi bărbaţii au fost chemaţi la posturile lor de luptă. Chiar gărzile au părăsit hamacurile lor, şi chiar bolnavii care deţineau puşti, au părăsit patul. Şi unul dintre cei doi comandanţi, stând pe nivelul punţii a patra, cu porta-vocea în mână, striga neîncetat:

— Foc!… Distruge! Rupe! Scufundă!

Un motiv convingător la făcut pe baronetul MacLellan să urmărească fregata, comandată de marchizul de Halifax, fratele său vitreg. Fata pe care o iubea, şi pentru care s-a aventurat deja de atâtea ori ca să o salveze, fiind prizoniera marchizului care se afla pe fregată.

— Sub punte! Trageţi… Foc!… Toţi pe punte! Strigau cei doi comandanţi, furioşi.

Şi bombele care erau mesagerul morţii, zburau în număr mare, urlând prin aer. Din când în când mușchetarii trăgeau cu puştile, care făceau, acum, fiind în mişcare mai mult zgomot decât daune.

— Pe satul din Batz, spuse şeful de echipaj de pe corvetă, care trăgea cu unul dintre tunurile de vânătoare. Nu pot lovi un catarg, şi rupe aripa pescăruşului naibii, care transportă jumătate din inima comandantului nostru!… Ce spui, micule Flocco?

— Aşa e, şefule Stone, ai fumat prea mult astăzi, şi ai băut mai mult pentru a sărbători căderea Bostonului, zise marinarul de doar douăzeci de ani, dar solid şi robust ca un stejar tânăr.

— Fie ca diavolul să o ia de băutură! Nu am un organism, care îşi îneacă amarul într-un pahar cu apă îndulcită. Cu o măsură de gin.

— Ai văzut rău: bretonii din Pouligen nu văd bine, nu în întregime. Să ne liniştim, micul Flocco!… Foc! Să tragem, şi să doborâm Pescăruşul.

De fapt, el luase deja siguranţa şi se pregătea să tragă cu unul din tunurile lui favorite de pe puntea superioară, atunci când cei din pupa fregatei traseră. Patru bile înlănţuite, de calibru mare, cu

siguranţă, lansate de un artilerist bun, loviră corveta, care la acel moment era plină de pânze. Arborele profesor (principal) se legănă un moment, şi, deşi ancorat în funii, se prăbuşi la tribord.

Un ţipăt, din două sute de piepturi, cu mare acompaniament de blesteme, făcu această lovitura dublă şi norocoasă. Corveta, lovită în plin sprint, se clătină puternic.

— Oh, Maria!... Iarăşi te-am pierdut din nou!... Asta este moartea şi condamnarea mea! strigă corsarul. Era mai bine dacă artileria din Boston m-ar fi distrus!

Cap de Piatră trimisese o lovitură, dar tunul lui trase în acelaşi timp, când corveta a fost surprinsă de lovitura fregatei, dar după ce a tras nava engleză, se îndepărtă foarte repede, ieşind din linia de foc.

Treizeci de marinari, înarmaţi cu topoare, săriră pe punte ca nişte demoni, grăbindu-se la tribord, la catargul al cărui vârf era căzut în apă. Cu câteva lovituri tăiară partea care îl mai ţinea, fiind împins peste bord şi abandonat în valuri cu toate corsetele sale, cu capacele şi cu velele sale. Corveta înclinată pe o parte, imediat se ridică, dar, ca o pasăre rănită. *Wingul*, cel mai mare, (o structură orizontală rigidă, care se extinde din ambele părţi ale unei nave şi-l sprijină în aer), a fost rupt, şi nu se mai putea înainta din nou, în timp ce fregata, profitând de faptul că lovitura a fost norocoasă, s-a distanţat repede scăpând de lovitura unui tun de vânătoare de la pupa corvetei.

— Pe corpul tuturor turlelor vechi din Marea Britanie! strigă şeful Stone, care deveni palid la faţă. Suntem terminaţi! Şi Maria Wentwort este încă pierdută! Săracul Sir William!

După pierderea catargului, corveta nu putea înainta repede, chiar dacă vântul umfla pânzele rămase.

Şi Sir William, în picioare pe podul corvetei, cu faţa modificată înfricoşător, urma cu privirea fregata, care nu mai era decât un punct pe mare. Şeful echipajului şi domnul Howard, se apropiară de comandant.

— Domnule, spuse locotenentul, daţi ordinele.

Baronetul aruncă o privire rapidă în jur: Escadra engleză, hărţuită de cele patru bricuri ale corsarilor din Bermude, dispăruse spre nord, fregata care nu se zărea decât ca un punct alb, dispăru rapid la orizont. El făcu un gest de disperare.

— Ultima şansă! strigă el. Cât m-am gândit în cele din urmă, să mă întorc la acest câine de marchiz, în a cărui vene este şi sângele meu.

El se aşeză pe unul din cele două tunuri de la pupa, şi privi în gol. A meritat să plece din Scoţia pentru a aduna atâta durere!

— Ah, Maria!… Şi e fratele meu, cel care te-a luat de lângă mine!… Fratele care m-a nenorocit!

— Comenzi, domnule, repetă a doua oară locotenentul Howard.

Corsarul părea că se agită, cu fruntea scăldată în sudoare rece, privi spre el, întrebând:

— Nu avem catarg de rezervă, este adevărat, domnule Howard?

— Nu avem, domnule William.

— Improvizaţi ceva în loc de catarg, şi lăsăm vântul să ne ducă.

— Unde?

— Înapoi la Boston: numai acolo în port putem rezolva problema noastră gravă, explică corsarul cu un oftat.

— Nu toată flota engleză a plecat, domnule, spuse secundul Howard. Howe a lăsat un număr de nave, de pază.

— Va fi ce vrea Dumnezeu, vom merge la Boston, spuse baronetul. În cazul în care navele britanice ne vor scufunda, cu atât mai bine totul va fi terminat o dată pentru totdeauna, dragă Howard.

Apoi caută cu privirea pe cap de piatră care stătea împreună cu micul Flocco, şi îl întrebă:

— Şi tu, ce spui, bătrâne?

— Eu spun, pe toate turlele din Bretania, că lucrurile noastre nu merg prea bine, comandante. Catargul mare este rupt! Ce artilerie are, oare, la bord această fregată? Cu toate acestea, englezii nu au fost niciodată puternici, cu tot cu tunurile mari de vânătoare.

— Şi crezi că ne putem întoarce la Boston?

— De ce nu, comandante? Navele, le-a lăsat generalul Howe în golf să încerce, desigur, să ne distrugă, dacă revenim, dar pe toate turlele din Bretania, suntem încă două sute, mereu gata pentru a urca la bord! Tunurile noastre sunt intacte, iar săbiile noastre cât şi privirea noastră în întuneric sunt bine ascuţite. Poate murim, dar vom bea sângele englezilor.

— Şi dacă ajungem în Boston, ce vom face?

— Pe toate turlele din Bretania! Şantierele navale sunt acolo, acum că americanii se pregătesc să înarmeze o escadră. Vom pune catargul la loc, şi vom face cu noul nostru catarg în Atlanticul de Nord, o croazieră care nu va înceta până când nu vom descoperi pe dragul domnul marchiz! Dacă ar fi aici, pentru toate turlele mele din Marea

Britanie, îi mănânc inima… suferă în prezent în acest fel un frate… dar mie frică de un lucru, de a nu muri de rabie, comandante.

— Taci, cap de Piatră, zise corsarul, după un alt oftat lung. M-am născut sub o stea fără noroc.

— Bunicul meu obişnuia să spună aşa, dar a murit la nouăzeci de ani, maistru al navelor de pescuit, care a trezit invidia tuturor pescarilor de pe canal… Nu mă face să-mi explodeze inima, comandante. Ştii că mi-aş da viaţa pentru tine oricând.

— Dar eu sunt calm…

— Nu, comandantul meu. Fiţi vechiul stăpân, nu lăsaţi lacrimile să vă curgă în jos, ca în acest moment de-a lungul obrajilor.

Baronetul sări în sus, se uită la mare, apoi coborî pe punte, în timp ce şeful Stone spuse clătinând din cap:

— De ce aceste lucruri trebuie să se întâmple în zilele noastre? O fată care îl face să plângă pe cel mai curajos corsar pe care l-am cunoscut vreodată? Vira, vipere cu piele radiantă şi ochii seducători! Eu nu mă las vrăjit, şi iată-mă mereu aşa cum sunt.

— Mă provoci, spuse o voce în spatele lui?

Comandantul se întoarse cu mâna ridicată, dar văzând înainte pe micul Flocco, care era ca un fiu adoptat, toată furia dispăru brusc.

— Ce ai de spus? întrebă el.

— Că tata Cap de Piatră la vârsta lui cu dinţii galbeni ca un şobolan, şi barba albă, înţeapă mai rău decât un ghimpe de porc spinos, de aceea nu poate găsi o soţie.

Cap de Piatră încrucişă braţele pe pieptul foarte larg, şi prezentând o poză aproape tragică, vorbit astfel:

— Să ştii că la vârsta ta întorceam capul la toate fetele, nu numai din Batz, dar, de asemenea şi din Roskoff. Am numărat douăzeci şi patru… Dar am preferat mirosul de gudron şi şoc cu apă, şi le-am lăsat… Şi acum să te linişteşti, micul Flocco. Suntem răniţi, iar spitalul este un pic departe, şi chiar periculos pentru noi să mergem acolo.

El coborî din dunetă, şi se apropie de domnul Howard, care, ajutat de cincizeci de marinari, încerca să conducă corveta. O barcă a fost coborâtă pe mare, şi cincisprezece oameni au vânat butucul rupt al catargului, pentru a recupera cabluri şi vele care ar putea servi corvetei. Între timp alţii, eforturile de recuperare au reuşit, nu fără a recurge la vinciuri, să smulgă de la catarg capătul inferior, şi plantându-l în interior, cu multe pene mari.

Nu putea servi mult corvetei, dar cu navigaţie bună şi precum şi cu ajutorul catargului trinchet, care purta şi *mainsail* (vela principală a unei nave care navighează, în special cea mai mică, pe catargul unui vas aranjată pătrat) lui bun, bompresului şi direcţiei în stare excelentă, putea încă înainta. În plus, Bostonul nu era departe.

Era pericolul de a ieşi în faţa flotilei pe care generalul Howe a lăsat-o în golf, astfel încât a avertizat navele din apele de peste ocean că oraşul a căzut.

Armamentul de pe Tunetul era complet, echipajul, demn de o fregată mare, gata de a face faţă la orice pericol, aşa că ar putea face faţă la ultimele rămăşiţe ale escadrei engleze. Pericolul început să scadă, în cele din urmă Tunetul şi-a reluat cursul spre sud. Doar Superbul Boston ar putea-o pune din nou în stare de a naviga, şi capabilă să realizeze celebra croazieră în Atlanticul de Nord, aşa cum a declarat Cap de Piatră, având ca scop vânarea marchizului de Halifax şi salvarea Mariei Wentwort. Sufla încet vântul din nord, dar fără a strica apa calmă. Sir William pe punte urmărea direcţia rutei. Se uita foarte abătut. Corveta, deşi mutilată, a fost lăsată în vânt îndreptându-se spre Boston.

CAPITOLUL 2
* * * PUTERNICUL FORT MOULTRIE * * *

Luna apăru peste ocean, în primul rând ca un disc din metal roşu-fierbinte, apoi pur, cu răspândirea razelor sale palide albăstrui. Corveta, condusă de un vânt bun, înainta destul de repede, deşi mutilată, şi fără niciun pericol de ameninţare pentru moment, deoarece echipa generalului Howe, viguros vânată de bricurile corsarilor francezi din Bermude deşi probabil, avea sprijin pe coasta americană, refugiindu-se într-un port prietenos.

Pericolul real era în Boston, unde englezii, aşa cum am spus, au plecat cu un număr mare de nave, pentru a avertiza velierele de căderea oraşului pentru a le împiedica să cadă într-o capcană abundentă de tunuri. Garnizoana fiind plecată, americanii, temându-se mereu de o lovitură de stat, au ocupat canalele şi insulele. De această situaţie s-a ocupat mai ales puternicul Fort Moultrie, formidabil înarmat cu treizeci şi şase de tunuri mari, pentru a opri navele britanice de a intra în golf.

Ei au aflat deja de la corsarii lor, care păzeau Oceanul Atlantic, că o armată, comandată de Peter Parker şi Contele de Corwallis, au părăsit porturile din Irlanda, cu un contingent mare de *highlanders* scoţieni, oameni foarte curajoşi dar care se temeau tare de yankeii.

— Tunetul a fost învins acum, dar va fi reparat, şi atunci îşi va lua revanşa, zise Cap de Piatră. Ce putem face mai mult, după ieşirea dintr-o astfel de luptă!

Coasta americană se vedea la orizont cu dealurile sale verzi, şi canalele sale adânci.

Noaptea trecuse, atunci când Cap de Piatra, aflat sub puntea navei, a simţit o mare lumină proiectată pe cer, odată cu semnalizarea uneia dintre balizele din Boston.

— Pe corpul de la toate turlele din Bretania! exclamă bătrânul maistru, aranjându-şi mustaţa argintie. Nu s-a terminat încă lupta pentru Boston? Asta este ceea ce doresc, prin urmare, englezii? Alte lovituri?

Baronetul, avertizat imediat urcă pe punte, îndreptând un telescop către gurile Bostonului.

— Poţi să-mi spui ce arde acolo, domnule Howard? Arde oraşul?

— Nu, lumina era mai intensă. Este castelul din care ai plecat, domnule William. Am spus deja că generalul Howe, temându-se de un atac din partea noastră, a dat ordin să-l ardă şi să-l distrugă. Îmi pare rău pentru tunurile pe care englezii le-au aruncat în canal.

Dar chiar atunci o rafală puternică de vânt, făcut ca corveta să se plece spre tribord.

— Jos velele de pe arborele trinchet de la provă! Nu vreau să pierd un al doilea catarg, porunci corsarul.

Atlanticul, până acum liniştit, începu să se amestece şi să murmure înfundat. Din est veneau în rafale valuri mari abundând de spumă, care se izbeau urlând împotriva pereţilor navei. Şeful de echipaj, trimise o duzină de marinari să execute cele transmise de corsar.

— Ce lovituri se aud, şefule Stone? întrebă tânărul, văzând pe maistru cu mâna arătând înainte.

— În întuneric se aud focuri, spuse el. Noi bretonii avem ochii care sunt, cele mai puternice telescoape.

— În primul rând, cine a avertizat că se aude focul în Boston? Tu!

— E adevărat!

— Ei continuă focul? În ceea ce mă priveşte pe mine, mărturisesc că nu văd nimic.

— Welşii sunt o jumătate de bretoni, bretoni englezi, şi prin urmare, nu este de aceeaşi valoare ca bretonii francezi, se auzi vocea severă a lui Stone.

— Spune-mi, atunci ceea ce vezi acum.

— Întuneric şi iar întuneric.

— Asta văd, fără a fi un întreg breton, zise micul Flocco, izbucnind în râs.

— Dar nu ai fi în măsură să conduci Tunetul, prin canalele din Boston, dacă nu vezi cum trebuie.

— Cum aş putea vedea în acest întuneric de iad?

— Şi totuşi! Se aude mai tare! repetă Stone.

— Unde ne vom refugia în interiorul golfului, dacă navele lăsate de Howe nu ne vor permite să intrăm în aceste ape?

— Sub protecţia armelor din Fortul Moultrie. Americanii au făcut un fort, iar navele britanice care vin din Europa îşi vor lăsa catargele luptând împotriva acestei obstacol. Vă spun eu asta.

— Şi cum putem fi siguri că în această noapte întunecată, colonelul, din acest fort ridicat în onoarea lui, nu va deschide focul cu tunul împotriva noastră?

— Nu, Doamne fereşte!… Credeţi că comandantul nostru nu a luat deja măsuri de precauţie, în caz de revenire forţată pe întuneric? Se vor lansa trei rachete verzi, iar toate tunurile rămân tăcute…

— Oh! Trebuie să înaintam tăcut, pe canalele din Boston. Noi, va trebui să transpirăm. Am fost norocoşi că Atlanticul nu a fost paşnic şi valurile au fost mari, deoarece navele britanice, într-o noapte întunecată şi furtunoasă, au lăsat ancorele pentru condiţii de siguranţă.

Dar este adevărat că corveta, cu catargul lipsă ar putea încheia prost, cu o împotmolire pe unul de pe aceste canale, formate din resturile pe care Mystic River le are în abundenţă în timpul ploilor de vară şi toamnă. În schimb, condusă de cel mai bun pilot şi supravegheată de baronet, de Howard şi şeful de echipaj, în ciuda rafalelor de vânt frecvente, care pun în pericol grav siguranţa catargului improvizat în locul celui căzut, există o siguranţă. Dar sub lovitura valurilor pe părţile laterale, posibil să-i abată din drum spre

sudul coastei americane, care deţine o jumătate de duzină de mile, foarte vizibilă sub lumina fulgerului, care urma unul după altul fără întrerupere. Jumătate din echipaj era pe punte, atent, vigilent, gata pentru orice manevră disperată, cealaltă jumătate era în spatele tunurilor, fiind pregătiţi în orice moment, dacă apare vreo navă engleză.

Spre miezul nopţii corveta era pe canalul controlat de puternicul Fort Moultrie, care a fost ridicat pe insuliţa numită Sullivan, la şase mile de la punctul de teren care a fost format prin confluenţa celor două râuri Ashley şi Cooper. Valurile Atlanticului, care se mişcau învolburate, loveau cu furie în cele două coaste, care putea aduce un mare pericol. O comandă prost dată, o manevră întârziată, chiar şi câteva secunde, iar corveta putea fi pierdută.

Corsarul luă porta-vocea, şi comanda sa se auzi clar, în ciuda rafalelor care lovea în echipament, fluierând sau urlând. Şeful de echipaj, a revenit sub punte cu micul Flocco şi călăul din Boston, care a devenit o umbră inseparabilă a prietenului său, mereu atent. Stone cu vocea lui, puternică ca cea a unui taur bătrân, s-a alăturat la comenzile baronetului. El a semnalat timonierului cursul cu o asemenea precizie, încât micul Flocco nu putea să nu întrebe:

— Cum poate acest diavol de breton, să vadă aşa de bine pe timp de noapte? Da, este clar din Batz!…

Dintr-odată de pe uscat o comandă a repetat:

— Aprindeţi semnalul de sus!

Corveta, luptând cu valurile, aproape brusc porni înspre insula Sullivan.

— Rachetele! Rachetele! strigă corsarul.

Stone, primind ordinul, aduse o cutie de fier acoperită.

— Ajută-mă, micule Flocco, şi tu de asemenea, domnule călău, cu excepţia cazului în care doriţi să încercaţi ce calibru au tunurile din fortul Moultrie.

Trei dungi verzi de foc ridicate pe cer, tremurând în rafale, izbucniră proiectând pe cer scântei nenumărate de aceeaşi culoare. O clipă mai târziu, trei rachete au fost ridicate de la capătul canalului, susţinute de o lovitură de tun în alb.

— Ancorele să fie pregătite! strigă corsarul. Atenţie la mare şi la catargul de la pupa! mai mulţi marinari la manevre de acostare la ţărm!

Manevra a fost efectuată într-o clipită de două duzini de oameni, care păreau să fie rude apropiate cu maimuţele. Corveta a făcut manevra de acostare, apoi a scufundat ancorele, cu mare zgomot de lanţuri, într-un mic golf protejat de fortul puternic. Unele focuri de armă trimiseră ecou din depărtare, s-a văzut fulgerul, apoi nimic. Erau nave engleze, care ca măsură de precauţie, au irosit nişte ghiulele.

Fortul Moultrie, ridicat de americani, chiar înainte de predarea Bostonului, era solid construit şi înconjurat de garduri înalte formate din nişte lemne spongioase numite Palmetto, în care au intrat gloanţe fără a provoca serioase pagube. El a fost apoi înarmat cu treizeci şi şase de tunuri mari de artilerie, care putea suficient să ţină în afară escadra engleză lăsată în urmă de Howe. Americanii aveau, de asemenea o garnizoană puternică, pentru că insula a construit un şantier, în care munceau zi şi noapte dulgheri, constructori de nave şi marinari să creeze o flotă capabilă să exercite orice întreprindere. Ei terminaseră deja aproape cinci nave: Alfredo cu 32 tunuri; Colombo cu 32 de tunuri; Andrea Doria cu 16 tunuri; Cabot cu 14 tunuri şi Providenţa cu 16 tunuri.

Când corveta era deja ancorată şi puntea lăsată, mai mulţi bărbaţi se apropiau cu felinar şi puşti. Tunarii aflaţi încă la tunuri, de teama unor surprize, au suflat pe siguranţele din spatele tunurilor. Căpitanul care era împreună cu secundul Howard, exclamă cu bucurie:

— Colonelul Moultrie!

— Cum să nu fiu aici pentru a apăra munca care poartă numele meu? răspunse colonelul american. Bună seara, baronete! Bună seara, domnule Howard! Ai venit la momentul potrivit.

— De ce, d-le colonel? întrebă corsarul.

— Pentru că mâine escadra Angliei va încerca să ne alunge. Am fost avertizat de către spioni.

— Dragul meu, am pierdut catargul în mijlocul mării.

— Când ai fugit după marchiz?

— Vai! Artileria s-a ne-a lovit în timp ce îl urmăream.

— Un catarg va fi rapid pus înapoi, fără nicio amânare. Şi generalul Howe?

— A fugit spre nord.

— Cred că acei oameni vor merge să creeze mari probleme generalului Washington în jurul New York.

Şi, după o pauză, adăugă:

— Dacă Tunetul dvs. a pierdut un catarg, încă are, sper, mereu în stare bună tunurile sale superbe! Ele au dat un test minunat la gura lui Mystic River. Sir William, contez pe tine şi marinarii tăi, excepţionali. Mai târziu, ne vom ocupa şi de domnul marchiz, iar noi îl vom găsi. Promit pe onoarea mea.

— Atunci eu sunt gata să lupt, pentru cauza americanilor, declară baronetul cu voce energică.

În acel moment se auziră strigătul santinelelor plasate pe metereze strigând:

— Alarmă!

— Deja a apărut inamicul? întrebă Howard.

— Nu mă aşteptam aşa de repede. Cu toate acestea, suntem gata să sprijinim atacul înainte ca fregata marchizului să extindă situaţia în alte părţi din Europa.

Sclipiri de lumină care navigau pe apele întunecate ale golfului, au schimbat de multe ori direcţia. Erau nave engleze, încercând să surprindă fortul Moultrie şi, eventual, distruge. Dar americanii, care au aşteptat această mişcare, a luat măsuri de precauţie mari, încredinţând paza regimentului sedentar Carolina care a ocupat şi fortul Johnson, care avea controlul asupra canalelor din Charlestown, şi totodată a apărat cu vitejie insula Saint James. Bateriile plutitoare, şi depozitele care se aflau pe maluri au fost arse pentru a preveni ca englezii să le captureze, şi putând să ameninţe din nou Bostonul. Generalul Lee, în care luptătorii aveau mare încredere, a sosit, de asemenea, prin marşuri forţate cu alte regimente de sedentari, ocupând mai multe insule. Deşi lupta englezilor a fost mai slabă după căderea capitalei Massachusetts, acum aveau de gând să captureze sau să distrugă acest fort, deşi cei zece mii de soldaţi ai lui Howe erau deja departe, şi absolut incapabili de a aduce vreun ajutor celor care au rămas în golf.

Corsarul şi locotenentul său s-au grăbit să se întoarcă la bordul corvetei, să se pregătească pentru lupta care se anunţa cu siguranţă teribilă.

Dăduseră deja ordinul de a începe paza la bateriile de tunuri, când focuri de armă răsunară în depărtare.

— Ohe, camarazi! strigă Cap Stone. Deschideţi ochii bine, pentru că în curând aici se va face puţin mai cald. Va ploua, din nou cu acele mingi de foc care vor cădea asupra noastră. Eu din partea mea, aş prefera duşuri în Bermude. Ele sunt abundente, da, dar mai sănătoase.

CAPITOLUL 3
* * * AMERICANUL * * *

Marina Britanică, supărată că a fost martor dar nu a putut face nimic să ajute Bostonul să nu se predea, s-a hotărât să atace acest fort, care era o mare ruşine pentru navele din Oceanul Atlantic, care nu puteau să aducă întăririle aşteptate de domnul Clinton, care luptase în Carolina cu noroc slab. Escadra era formată din Bristol şi Sperimentto (Experimentul), două nave de linie înarmate, cu cincizeci de tunuri, fregatele Attiva, Altione, Solebay şi Sirena cu câte douăzeci şi opt de tunuri, la care se mai adăugau două nave mici cu câte opt tunuri, Strânge (Sfinxul) şi inclusiv o navă cu bombarde II Fulmine (Fulgerul).

Nu era o mare problemă pentru americani această escadră engleză. Dar aceasta din urmă s-a găsit în faţa un obstacol major: canalul frontal al insulei Sullivan era nisipos şi făcea trecerea extrem de periculoasă pentru navele prea mari. Aşteptându-se la această situaţie, generalul Clinton, care a rămas în Charlestown, americanii nereuşind încă să-l elimine, a adunat câteva trupe, cea mai mare parte din germani, înrolaţi ca mercenari, şi s-au concentrat pe Long Island, situată la est de Sullivan, ca la momentul potrivit, să atace fortul din spate, având ca scop mai presus de toate, de a distruge şantierele navale. Colonelul Moultrie, care, împreună cu generalul Lee a aranjat un serviciu magnific din informatori, a fost imediat avertizat. Şi pericolul în această situaţie era foarte grav, pentru că fortul deşi puternic, dar atacat din două părţi, în ciuda armamentului greu, ar putea fi distrus. Doar un singur om i-ar putea proteja spatele: corsarul. De fapt corveta sa, oprită pe canal, ar putea fără probleme să împiedice trupele scoţiene, şi mercenarii Hessiani şi cei din Brunswick cu tunurile sale mari pentru vânătoare, şi douăzeci şi patru de tunuri pe baterii. De asemenea având în faţa fortul, cu cele patru mortiere, tot de pe corvetă puteau trage sub formă de arc către escadra Angliei putându-le pricinui stricăciuni grave.

Un ofiţer a fost imediat trimis la bordul Tunetului, cu rugămintea adresată corsarului, de a se pregăti pentru a da un sprijin viguros americanilor.

— Dublă alimentare, spuse baronetul simplu, cu calmul său obişnuit. Ai auzit, domnule Howard?

— Da, Sir William. De aceea pun mortierele pe punte, fiindcă cunosc stilul englezilor. Vântul se pretează pentru a ne aduce spre Long Island.

La o anumită comandă cu fluierul, unii oameni s-au grăbit care la troliuri, care spre catarge, care în cală, unde trapa era deschisă prin lipsa catargului profesor, distrus.

Escadra engleza era în mişcare în timp, ce bombarda slab. Teama de a eşua pe nisip sau lovindu-se de trunchiuri de copaci de pe fundul canalului, capcane acvatice adevărate, din care americanii au făcut o bună utilizare, a făcut-o să fie foarte atentă situaţia putând fi imprevizibilă. Şi astfel corveta a avut timp pentru a înainta pe poziţia operaţiunilor sale, şi să ia poziţie în spatele fortului, astfel încât să împiedice trecerea englezilor, de pe Long Island pe insula Sullivan. Chiar colonelul Moultrie a avut timp pentru a pregătit toate tunurile sale de pe metereze, să bată în faţă pe întinderea de apă unde se afla escadra.

Tunurile au început o succesiune de tragere unii împotriva celorlalţi. Tunete şi fulgere au aprins golful, reflectând pe apele negre sclipiri roşiatice.

Ceea ce americanii au aşteptat de mult, s-a întâmplat.

Cele două nave britanice, mari, Bristol şi Experimentul, prea grele pentru a se aventura în canalele periculoase, au înaintat în faţă pentru a proteja oamenii generalului Clinton care se adunaseră pe Long Island, dar după câteva manevre au eşuat pe bancurile de nisip, în acel loc destul de numeroase, şi ajungând cu bateriile neutilizabile pe partea tribordului. Cu toate acestea echipajele britanice, în ciuda întunericului nopţii au început să lanseze, primele ghiulele, după ce au aruncat ancorele la prova şi au consolidat velele. În cel mai scurt timp tunurile au început să se audă tot mai des pe bordul navelor. Dar echipa părea că nu se grăbeşte să tragă asupra Fortului.

Era ora patru dimineaţa, din 28 iunie 1775, când II Fulmine – Fulgerul, protejat de o altă navă mică, a început cu fermitate atacul, aruncând bombe şi mingi de foc înspre fort. Tunarii americani au răspuns viguros, specialişti în manipularea tunurilor mari, şi mai ales corveta Tunetul cu cele patru mortiere, care trăgeau cu ghiulele mari, realizând un arc magnific.

La ora unsprezece, în timp ce Bristol şi Sperimentto erau blocate în nisip, Altione şi Solebay, arunca ancorele la cinci sute de

metri de fort, începând să tragă cu furie, trăgând cu toate tunurile. Aproape în acelaşi timp, Sirena, Attiva şi Strânge (Sfinxul) s-au concentrat spre vest, între vârful insulei Long Island şi canalul Sullivan, unde trupele lui Clinton orbecăiau încercând să se târască în spatele fortului. Dar au găsit corveta corsarului, care a dat lupta decisivă. În timp ce tunurile de vânătoare trăgeau pe cuprinsul malului Dugi, pentru a oprii soldaţii lui Clinton să traverseze canalul, bateriile Tunetului trăgeau cu un crescendo înfricoşător, iar mortierele aruncau bombe mari peste fort, în stilul arcului, care cădeau pe punţile navelor împotmolite.

— Pe corpul de la toate turlele din Batz! zise cap de piatră, care împreună cu micul Flocco trăgeau cu cele patru tunuri de vânătoare, sub formă de arc. Ce spui, copile, de toată această afacere?

— Eu spun că, cu atât de multe mingi ai da jos, toate turlele din Bretania, răspunse tânărul marinar, care fuma calm un trabuc mare de Virginia.

— Cele din Pouliguen poate, nu cele din Batz, care sunt tari ca fierul. Uite, micule Flocco, te salută.

— Aud grindina de mitralii căzând ca toamna, dar din păcate nu le văd, cu excepţia cazului când cad deja pe puntea corvetei. Dar tu, bretonule din Batz, poţi vedea foarte bine în aer bombele pe care le lansează englezii.

— Acest lucru nu, zise Cap de Piatră. Eu nu sunt mai bun ca alţii… Am aflat că bunicul meu a luptat sub comanda corsarului Jean Bart. Ah, acelea au fost vremuri bune, băiatul meu!

Şeful Stone, tăcu în timp ce grindina de bombe continuă să cadă.

— Mărturisesc că mi-ar plăcea foarte mult să am un picior rupt. Niciodată nu a fost lovit bretonul la picior, mereu la cap. Şi bombele lovesc deschis… ca şi cum ar fi bule de săpun.

— Da! Dar eu nu doresc să fac experimentul.

Cap de Piatră, care ţinea siguranţa în mână, aşteptând ca tunarii săi să termine reîncărcarea la tunul lui preferat, s-a uitat un pic lateral, apoi a răspuns cu un zâmbet:

— Nici eu nu vreau să fac experimentul. Dar acum trebuie să sparg capetele englezilor.

Lupta s-a dezlănţuit, cu mare nervozitate pe ambele părţi. Amiralul englez Peter Parker şi Domnul Campbell încurajau echipajele, crezând că pentru a demola acest fort, era nevoie să fie urmaţi de

câţiva soldaţi şi de companii de miliţie formate rapid, care să reducă la tăcere cele treizeci şi şase de tunuri de calibru mare şi douăzeci şi şase de calibru mic. Era o noapte, foarte întunecată, luminată de fulgere vii, când un zgomot oribil s-a propagat dincolo de golf, auzindu-se până la Boston şi Charlestown. Grenade foarte mari şi mingi de foc treceau prin aer în număr mare, lăsând în urmă dâre de foc.

Englezii luptau cu furie, având stabilit ca obiectiv eliminarea acestui obstacol, dar nu cu mai puţină dârzenie şi furie se apărau oamenii colonelului Moultrie. Tunurile lor de calibru mare loveau navele inamice, în timp ce artileria uşoară mătura punţile cu grindină neîntreruptă de şrapnel, omorând mulţi marinari.

Navele neliniştite, mai ales din cauza colonelului american şi a corsarului, erau Altione, Sfinxul şi Mermaid o altă navă engleză intrată în luptă, care au aruncat ancorele lor spre vârful, dar mult spre vest a insulei Sullivan, de unde puteau preveni cu uşurinţă retragerea garnizoanei în caz de dezastru, precum şi sosirea noului ajutor de oameni şi muniţie. Deci din cauza acestor nave care trăgeau cu furie, corveta lui Sir William, protejată într-un golf mic, ar putea suferi. Stone striga plimbându-se de la un tun la celălalt.

— Aceste nave vor pleca de aici fără catargele lor, iar acest fapt va fi răzbunarea Tunetului.

Norocul nu a protejat în această noapte pe marinarii britanici calificaţi, angajaţi de a naviga poate prea pripit în aceste ape pline de capcane ale canalelor.

Un număr mare de bombe şi mingi de foc s-au schimbat între fort, şi navele Sfinxul, Altione şi Mermaid, care constituiau cel mai mare pericol pentru fort. Aceste nave conduse de piloţi neexperimentaţi, sau împotmolit pe mijlocul canalului făcând bateriile de la tribord aproape inutilizabile. Apărătorii fortului, care au început să se îndoiască că vor fi capabili să reziste bombardamentelor teribile, cât şi propunerea generalului Lee care la sfătuit pe colonelul Moultrie să arunce în aer totul şi să se refugieze în Boston, au participat la un spectacol terifiant.

Corsarul, conştient acum de situaţia proastă în care se găseau cele trei nave britanice, a început să tragă cu o furie infernală. II Fulmine (Fulgerul) a explodat ca un vulcan luminând în noaptea întunecată, aducând moartea şi pe celelalte nave inamice. Cap de Piatră trăgea şi el asupra acestor nave, strigând:

— În interior Small Flocco! Acum sunt în mâna mea, aceşti câini agresivi. Veţi vedea cum voi mătura punţile acestor nave.

Şi artileria mare şi mică trase cu o înfricoşătoare furie. Corveta trăgea puternic, împotriva navelor engleze făcându-ţi impresia că este o navă cu bordul mare.

Deşi oprimate de o furtună reală de fier, fontă şi plumb, trase din toate armele, echipajele engleze care îşi pierduseră celebrul calm, ghidate de către ofiţeri calificaţi curajoşi, au hotărât de a pune cele trei nave pe linia de plutire, înainte de a fi fost complet distruse. Vinciurile lucrau continuu, trăgând ancorele de la prova şi pupa, urmărind desfăşurarea velelor, încercând să scape cât mai curând de ploaia de foc, care deveniseră deja poduri oribil de sângeroase. Marea navă de linie Bristol în special, după ce a rupt cablurile de ancorare a fost expusă la tunurile din fort şi ale corvetei timp de mai multe ore, locaţia sa aflându-se într-o stare critică. Pereţii sparţi căzuseră în bucăţi mari în apele canalului, zdrobiţi de şrapnel trase cu tunurile de vânătoare de pe Tunetul, iar pe punte era un masacru. Căpitanul Morris, care era la conducere, rezista cu încăpăţânare, încercând să salveze nava, deşi aproape toţi marinarii au căzut în jur pe navă, morţi sau răniţi grav. Sângele înroşise puntea, şi ca urmare a punţii înclinate a navei, curgea prin saborduri, vopsind apele.

— Trageţi fără oprire! striga continuu Sir William.

Şi vocea lui puternică se auzea, în zgomotul puternic al bubuiturilor care începuse să încetinească din cauza lipsei de muniţie. Tunetul, bine echipat pentru croaziere lungi, nu a încetat niciodată să semene bile, bombe şi schije.

La şapte dimineaţa, nava de linie Bristol a rămas cu doar câţiva oameni, iar nava a început să se afunde, fiind situată pe un banc mare de nisip. O jumătate de oră mai târziu, căpitanul Morris, care a promis să nu abandoneze pavilionul navei, deşi acum totul era pierdut pentru el, deja rănit de aşchii de şrapnel, a căzut cu un picior spulberat de o ghiulea. El a fost adus în cabină iar câteva minute mai târziu a decedat, în timp ce nava lui, acum aproape pustie, s-a scufundat în nămol până sus. Nici soarta celorlalte nave de pe canal nu era mai bună: Sfinxul, Altione şi Sirena. Zbătându-se cu furie, prinse în bancurile de nisip, luptau cu mare dificultate, pierzând oameni în număr mare la fiecare descărcare a bateriilor de pe corvetă.

Domnul Campbell, fost guvernator al Carolinei, a fost rănit atât

de grav, încât câteva luni mai târziu s-a angajat într-un drum lung, şi fără întoarcere. De asemenea, amiralul Pete-Parker a fost lovit de o ţeapă de şrapnel şi a trebuit să părăsească comanda navei Sfinxul. Niciuna din celelalte nave, care au luptat pentru distrugerea fortului, nu a obţinut un succes, în ciuda cantităţii enorme de muniţie folosită. Cu toate acestea cele două echipe ale escadrei, deşi reduse şi aflate în stare proastă, sau unit cu ceilalţi atacatori ai fortului până seara, cu speranţa că oamenii concentraţi sub comanda generalului Clinton pe Long Island ar putea traversa canalul. Ei ar fi reuşit, probabil, fără prezenţa corvetei Tunetul, care, cu tunurile sale a măturat necruţător canalurile. De asemenea, sau înşelat cu privire la adâncimea apelor din canale, care nu au fost bine cunoscute, înainte de a începe lupta.

La orele şapte seara toate navele, cu echipaje mai mult sau mai puţin decimate, după ce au încercat timp de paisprezece ore, valoarea şi furia americanilor, au abandonat în cele din urmă asaltul, din cauza unor corsari îndrăzneţi, care pe ambarcaţiuni de mici dimensiuni, au reuşit să aprovizioneze fortul cu muniţie.

La miezul nopţii aprovizionând de mai multe ori fortul, şeful de echipaj Stone, s-a reîntors nevătămat, permiţându-şi luxul de a golii, în compania micului Flocco, o sticlă de gin, aşezat călare pe unul din tunurile lui preferate.

CAPITOLUL 4
* * * CĂLĂUL DIN BOSTON SPÂNZURĂ DIN NOU * * *

La o săptămână după marea victorie a americanilor, apărarea încăpăţânată au forţat chiar şi ultimele nave lăsate de generalul Howe să plece. Tunetul, cu un nou catarg şi bine aprovizionat cu alimente şi muniţii, a plecat din apele fortului Moultrie. Dar ea nu a plecat singură: el a condus prima flota americană formată din navele, Colombo, Alfredo, Andrea Doria, Sebastián Cabot şi Providence, cu un total de o sută şase tunuri şi echipaje, cu mai mult de cinci sute de marinari calificaţi, obişnuiţi să navigheze peste Atlantic. O veste serioasă sosise, adusă de o mică navă de piraţi, foarte serioasă pentru americani şi nu neplăcută pentru Sir William, care nu a uitat o singură clipă de Maria Wentwort, şi marchizul de Halifax. Căpitanul pirat al micii şi zveltei nave din lemn, a spus ca o flotă cu o armată mare, condusă de domnul Dunmore, plecată din porturile din Irlanda, cu multe mii de scoţieni,

soldaţi ce se temeau mai ales de americani pentru valoarea lor, şi de rezistenţa incredibilă de foc, după ce au încercat să debarce pe malul Virginiei, au fost respinse de un uragan îngrozitor, nemaiputând debarca. Dar el a mai adăugat, de asemenea, că un număr de nave pe care generalul Howe a încercat să ia aducă la New York, au fost surprinse, de asemenea, de vânturi contrare şi furtuni, şi au fost mânaţi către flota domnului Dunmore.

O speranţă fulgeră în inima baronetului: că fregata marchizului a fost surprinsă de cicloane şi că el se află, împreună cu un ajutor puternic din Europa.

Şi de ce nu? Cap de Piatră, care vedea foarte departe, ca un bun breton, era mai convins ca niciodată că vor găsi undeva pe Atlantic, fregata care a răpit căpitanului pe blonda lui Maria Wentwort.

— Pe corpul de la toate turlele din Bretania. Vom face o croaziera magnifică, deşi escadra americană, în opinia mea, valorează foarte puţin… Ba! Vom vedea chiar dovezi.

Tunetul înainta pe valurile Atlanticului, când strigăte furioase sau auzit din cală, unde trapa a fost lăsată deschisă. Puteai jura că se băteau, iar oamenii strigau din când în când în limba engleză:

— V-aţi ascuns? Pungaşilor!

— Suntem soldaţi!

— Ce soldaţi? răspunse o voce plină de furie. Sunteţi trădători. V-am surprins lângă Santa Barbara (porecla data tunurilor de vânătoare). Ce făceaţi, aici ticăloşilor? Aţi vrut să ne faceţi să sărim toţi în aer? Sus, se auzi vocea terminată cu o pereche de lovituri. Pe punte, mizerabililor!

Cap de Piatră şi micul Flocco, auzind strigătele, s-au grăbit la rama trapei, urmaţi de baronet şi călăul din Boston.

Patru bărbaţi, care purtau uniforma mercenarilor Hessiani, au fost împinşi pe scară sub lovituri de pumni, inclusiv o succesiune nesfârşită de ameninţări şi blesteme.

— Moartea acestor trădători! Ei au buzunarele pline de lire sterline. Ticăloşii! Să-i atârnăm pe toţi pe cele mai înalte catarge.

Cei patru nenorociţi, aproape acoperiţi de pumni şi lovituri care cădeau peste ei, fără economie, un pic împinşi, un pic traşi, în cele din urmă au ajuns pe puntea corvetei.

O mare explozie de râs scăpă lui cap de piatră şi micului Flocco. În primul, care a urcat din adâncimea din cală, au recunoscut pe

Hessianul vesel care ia ajutat atât de bine în timpul asediului din Boston.

— Ohe, Maestrul Hulbrik, de unde aţi apărut? întrebă Stone.

Germanul, auzind vocea sări scăpând de marinari, şi cu braţele spre cer, strigă:

— Patre, acestea vor să spânzurat!

— Patre am fost în Boston, dar nu aici. Aici nu voi plăti cârnaţi afumaţi şi mai ales bere.

Cap de Piatră făcu un gest imperios marinarilor, astfel încât aceştia să înceteze să bată pe cei patru nenorociţi care păreau mai mult morţi decât vii, şi în acel moment Sir William însoţit de secundul Howard apăru pe punte.

— Există o revoltă la bord? întrebă el punând mâinile pe cele două pistoale aflate la centură.

Apoi, observând prezenţa celor patru bărbaţi ţinuţi de marinari întrebă, cu un gest de uimire:

— Ce fac aceşti germani la bordul navei mele? Vorbeşte, Cap de Piatră.

— Şi eu ştiu atât ca şi tine, comandante. Există, totuşi între aceşti germani unul grăsuţ şi rumen, umplut cu cârnaţi şi bere, vechiul nostru prieten.

— Cine este!

— Patre! strigă Hessianul în acel moment, încercând să se arunce către breton.

— Ah! Omul pe care l-ai îmbătat cu scorpionata, spuse râzând corsarul.

— Da, comandantul meu. Acestea au fost zilele atunci! Dar maestrul tavernier, a fost vinovat că s-a oferit să ne ofere sticle cu băutură, închise acum cincizeci de ani.

— Din cea pe care tatăl său, în timp ce a băut, a murit, spuse micul Flocco. Patronul a fost un mare ticălos.

— Nu vorbi de rău pe maestru tavernier. Fără el, nu ar fi fost posibil să fim acum la bordul corvetei.

— Deci vrei să-i întrebi? spuse corsarul nerăbdător. Ce au făcut aceşti germani la bordul navei mele? Ei au avut unele intenţii bune sau nu. În special, Maestrul Hulbrik!

— Permiteţi-mi, domnule, că să vă răspund, declară un dulgher făcând un pas înainte.

— Vorbeşte, şi mai repede.

— Am fost să facem o reparaţie în cală, când i-am văzut pe aceşti domni. Dar mi se părea că nu erau departe de tunurile Santa Barbara.

— Pe toţi cârnaţii lui maestrul tavernier! spuse şeful de echipaj. Au vrut să ne trimită la cer, dacă…

— Taci vorbitor, etern! spuse corsarul. Vorbeşte, maestre Hulbrik ce făceai în golf şi de ce te-ai urcat pe corveta mea cu tovarăşii tăi?

— Vorbeşte, că apare berea, declară bretonul, care nu putea să tacă nici cinci minute.

Hessianul, ridică braţele plictisit, şi se bâlbâi încercând să explice:

— Am frut să meargă înapoi acasă. Război terminat doar.

— Şi ai găsit refugiu pe nava mea? întrebă corsarul.

— Eu nu veduto alt la acea noapte.

— Ce noapte?

— Din bombe de la Fort Moultrie.

— Dar unde ai fost tu?

— Pe pastimento numit Bristol.

— Ceea pe care am distrus-o şi s-a scufundat în canal?

— Ja, tata.

— Ah, ticălosule! strigă Cap de Piatră sărind înainte şi arătând pumnii. Comandantul meu este tatăl tău?… Tu nu eşti, după ştiinţa mea, vreun prinţ prusac.

— Şi tu, tata? bâlbâi nefericitul.

— Eu sunt un alt om, draga băutorule de bere, eu nu sunt un baronet.

— Nu contează, bătrâne, strigă corsarul.

— Dacă eu sunt bătrân, aruncă-mă în mare, zise bretonul. Iată cum încheie marinarii credincioşi care îşi expun de multe, multe ori, pielea pentru a salva pe comandantul lor şi nava lui!

— Bătrâne, zise Sir William cu o voce moale, în loc de a ne certa, du-te să vezi dacă aceşti băieţi nu au pregătit unele siguranţe să ne arunce în aer.

— Pe corpul…

Plecând, strigă şi pe Micul Flocco, şi împreună plecară să execute ordinul comandantului, însoţit de mai mulţi marinari echipaţi cu felinare. Teama de a putea să sară în orice moment în aer împreună

cu corveta, a impresionat pe toţi. Chiar domnul Howard a devenit palid şi se uita atent la Sir William, întrebându-l din priviri dacă Tunetul era pe cale să-şi încheie zilele lui. Dar baronetul mereu calm îl apucă de braţ, şi după ce forţă pe german să stea pe un tun, spuse cu o voce ameninţătoare:

— Hai, Hulbrik, mărturiseşte totul. Noi avem pe bord pe călăul din Boston… L-ai cunoscut, cred.

— Ja, ja.

— Vorbeşte atunci, dacă vrei să-ţi salvezi pielea ta.

— Am frut întoarce în Germania. Ţi-am spus deja.

— Dar nava mea, nu merge în Europa.

— Nu-mi pasă. Am pleca la America.

— Şi tu ai urcat, mi-ai spus…

— În timpul pompardamento.

— Cu trei tovarăşi?

— Ja, ja.

— Şi te-ai ascuns în cală? Cântă, prietene până încă poţi cânta. Mi-au spus că buzunarele sunt pline de lire sterline. Englezii nu plătesc mercenarii prea generos, pe care îi angajează din mici state din Germania. Răspunde şi imediat, spuse corsarul, înarmând unul dintre cele două pistoale de la centură.

Hessianul, speriat se grăbi să asculte, şi în curând o ploaie de monede de aur, britanice, au căzut pe punte.

— Şi voi? le spuse corsarul celorlalţi.

Cei trei nefericiţi care tremurau, livizi, scoaseră aurul care îi compromitea.

Dar atunci Cap de Piatră, micul Flocco şi două duzini de marinari ieşiră din trapa care ieşea din cală, strigând ca nebunii şi între toate urletele bretonului, baronetul înţelese un singur cuvânt:

— O bombă!

— Tăcere! comandă corsarul. Aceştia vor fi spânzuraţi, şi nu vor vedea mâine soarele care luminează Atlanticul…

Şeful Stone, prin strigăte şi discuţii spuse, repede:

— O bombă, comandantul meu.

— În ce loc?

— În spate, în cală este un fitil lung de doi metri.

— A fost aprins fitilul?

— Încă nu!

— Foarte bine: ei vor plăti trădarea lor.

El se uită înspre maestrul Hulbrik, apoi făcu un semn domnului Howard. Zece marinari s-au grăbit la ceilalţi trei germani, ducându-i în pumni până în portul bateriei, pentru a fi executaţi.

— Acum, maestre Hulbrik, spuse corsarul, stând pe un butoi care se găsea aproape la picioarele lui, dezleagă-ţi limba şi să fii atent la ceea ce spui.

— Patre… bâlbâi Hessianul.

— Să lăsăm aceste discuţii cu… toţi taţii. Eu nu sunt un om care să poată fi minţit. Care a pus cele două bombe şi siguranţa?

Germanul se uita cu încăpăţânare la vârfurile pantofilor.

— Pe corpul de la o clopotniţă şi treizeci de coarne de bizoni de la maestrul tavernier! strigă Cap de Piatră. Ţi-am dat bere, cârnaţi şi ceva lire bune, şi tu ai studiat mijloacele de a mă trimite în iad sau purgatoriu, pentru că să sper că voi merge în cer, asta nu.

— Patre, pe toţi părinţii din Egipt!…

— Haide, cântă, cântă! Comandantul vrea să ştie totul.

— Domnul Clinton… a răspuns germanul în cele din urmă, după un oftat lung, care părea că nu se mai termină.

— Să arunce în aer corveta mea? întrebă corsarul, printre dinţii încleştaţi.

Germanul a dat din cap.

— Nu este din întâmplare în această trădare, infamul marchiz de Halifax?

— Domnul Clinton asculta ce îi spune marchizul.

— Ah, este un diavol, nu un frate! strigă corsarul, sărind în picioare cu ochii aprinşi şi faţa răvăşită de o furie teribilă. Nu a fost de ajuns să-mi fure prietena mea!… Acum vrea, să mă omoare prin trădare?

Se plimbă de trei sau patru ori pe punte ca un nebun, apoi se opri înainte Hessianului, şi-l întrebă:

— Cât de mult ai primit?

— O sută de lire sterline.

— Şi pentru o sumă atât de mizerabilă, te-ai ticăloşit, ca să arunci două sute de bărbaţi în aer!

— Nu bărbaţi, tata. Nava singur salt. Eu nu-l lăsa să moară pe prieten cap mare.

— Da, ai venit să mă iei uşor de braţ şi să-mi oferi o barcă, spuse

bretonul, şi trimiteai camarazii mei în iad! Ah, mâncător de lumânări.

— Du-l de aici pe acest om ticălos, strigă corsarul.

— Un moment, comandantul meu, zise şeful Stone. Vreau să vorbesc cu Hulbrik şi să-mi spună dacă din întâmplare fratele său Wolf, care m-a ajutat să pătrund în castelul din Oxford, este la bordul fregatei marchizului.

— Da, toţi taţii, răspunse Hessianul.

— Pe corpul…

— Capetele jos, Cap de Piatră, spuse micul Flocco. Bine că am scăpat cu toţii.

— Aţi auzit, Sir William? întrebă bretonul. Fratele său este la bordul fregatei. Ştiu că este un tânăr curajos. Ei bine, nu se ştie niciodată!

Baronetul nu răspunse. Se întoarse către secund, spunându-i:

— Dl. Howard, coboară o barcă mare, du-te la bordul navelor americane şi-i avertizezi pe comandanţi de ceea ce s-a întâmplat aici. Spune să controleze cu atenţie peste tot inclusiv bateriile lor, deoarece domnul Clinton putea să angajeze ticăloşi vicleni pentru a distruge complet prima flota americană.

— Acum, comandante, spuse secundul. Vântul este slab. Voi avea o mulţime de timp pentru a realiza misiunea mea şi de a ajunge fără a vă forţa să încetiniţi.

Corsarul era în acel moment pe pod, în căutare de marinari care să facă parte din echipajul de pe barca mare sau vânătoarea de balene cum era numită. După ce termină, suprimă un oftat şi coborî sub punte.

— Furtună, zise bretonul, care-l urmărea cu coada ochiului. Acest dor după blonda îl va face în cele din urmă să înnebunească.

— Şi maestrul beer, beer? întrebă Micul Flocco.

— Situaţie serioasă! Acel tânăr nu va mai vedea, Germania.

— Căpitanul o să-l spânzure? Trebuie amintit faptul că diavolul săracul, a fost în pericol de mai multe ori în Boston, putând să încheie cu viaţa jos într-un şanţ cu şase bile în spate în loc de piept.

— Adevărat, spuse Cap de Piatră, a cărui faţă era întunecată. Eu cred că nu se va termina poate, rău pentru el… pentru el doar… Pentru alţii nu răspund. Cred că mâine vor face un dans în vârful unui catarg cu un laţ în jurul gâtului.

— Ah, la naiba! Salvează-l pe Hulbrik… Da, salvaţi-l!

— Ce…

Dintr-odată se lovii în frunte atât de tare, încât micul Flocco se gândii pentru un moment, că a tras un pistol.

— De ce dai aşa, maistre? întrebă gabierul un pic speriat. Vrei să te sinucizi?

— O idee!... Mi-a venit cu acel pumn, care putea distruge faţa oricărui om care nu era breton!

— Este o idee grozavă. Ascultă, îţi aminteşti cum am salvat baronetul, când englezii au fost pe cale de al spânzura?

— Îmi amintesc foarte bine. Era cuţitul călăului de Boston care la împiedicat de aşi rupe gâtul.

— Du-te şi cheamă pe omul bun. Rapid, micule Flocco.

— Ca o veveriţă, spuse gabierul.

Stone inspiră aerul proaspăt de mare, aruncând o privire la vele şi alta pentru barca-vânătoarea de balene, care înainta rapid, sub ritmul a douăsprezece vâsle, către navele americane care avansau încet, vântul fiind foarte slab. El scoase pipa istorică, încă intactă în ciuda numeroaselor aventuri experimentate de proprietarul său, o încărcă bine, şi după ce o aprinse, se aşeză pe tunul favorit, tunul de vânătoare care trăgea în stil arc, de la babord.

— Poate am rezolvat o mare problemă, murmură, după ce se înfăşură într-un nor de fum. Uiţi baronete, dar eu ba!... Maistrul bătrân multe lucruri le iertă.

CAPITOLUL 5
* * * CELE PATRU EXECUŢII * * *

Cinci minute mai târziu, micul Flocco urcă de sub punte venind din camera echipajului, în compania unui bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă şi foarte, foarte puternic: era călăul din Boston (pe care cititorii părţii l-a – Corsarii din Bermude – sper că nu l-au uitat).

— Săracul prietenul meu, zise Cap de Piatră adresându-se la acest om cu simpatie, am promis, şi am povestit printre marinarii de pe corvetă, să te facă să uiţi pentru totdeauna, dar anumite lucruri s-au întâmplat aici şi necesită ajutor.

— Eu ştiu ce este, spuse călăul cu un zâmbet trist. Small Flocco mi-a explicat tot ce s-a întâmplat.

— În calitate de comandant nu există nicio problemă de glumă, şi va trebui, din păcate, să revii mâine dimineaţă la vechia profesie.

— Spune-i profesie infamă.

— Despre acest lucru nu este acum momentul pentru al argumenta. În cazul tău cred că vei avea o bună aprovizionare cu corzi de spânzurat.

— Şapte sau opt.

— Doar patru. Trei vor fi trimişi la o altă lume pentru a vedea dacă există, dar al patrulea îl vei salva, tăind din nou coarda aşa cum aţi făcut pentru domnul MacLellan. Eu răspund domnule călău de Boston, este clar?

— Nu-mi mai spune aşa.

— Te strig atunci, maestre. Bine?

Călăul ridică din umeri şi zâmbii spunând:

— Voi face tot ce vrei. Dar nu va observa comandantul?

— Nu vor fi atenţi când tânărul săracul va cădea jumătate strangulat!… Asta mâncător de mezeluri a făcut mult pentru noi în timpul asediului din Boston. Dacă operaţia, sper, va reuşi promit nişte lire sterline: plata mea într-o lună.

Bărbatul cu barbă clătină din cap violent, exclamând:

— Crezi că am nevoie de aur? De la tine, care ai fost primul om care a dat mâna cu mine? Nu, Cap de Piatra, mai degrabă aruncă-i la peşti.

— Vom bea atunci în compania lui Small Flocco. Peştii nu au nevoie de bani.

— Am înţeles, spuse Maestrul care atârnă, (de acum aşa îl vom numi). Cu o strângere de mână dată de şeful Cap de Piatră plecă coborând în tăcere treptele sub punte, şi dispărând în întuneric.

— Uff! exclamă tânărul gabier, când au rămas singuri. Mă angajez într-o aventură care nu se ştie unde poate ajunge.

— În cazul în care comandantul primeşte o lovitură, permiteţi-mi să fiu împuşcat, nu spânzurat, spuse bretonul, reaprinzând pipa. Dar îl ştiu pe baronet şi sunt sigur că ne va ierta… Asta e baleniera cu domnul Howard care se întoarce!

— Niciun soldat, marinar sau german nu au fost descoperiţi la bordul escadrei, spuse domnul Howard. Domnul Clinton, este un prieten apropiat al marchizului de Halifax, el s-a ocupat de Tunetul, să ne arunce în aer în mijlocul Atlanticului pe voi căpitane şi întregul nostru echipaj.

— Maestrul este supărat că trebuie să-şi reia profesia, dar nu va

avea mult de lucru, zise şeful Cap de Piatră lui micul Flocco. Vina e a marchizului! Ah, dacă va cădea în mâinile mele… ai auzit că o furtună mare, a izbucnit în Atlanticul de Nord, împrăştiind flota domnului Dunmore?

— Şi ce ne interesează pe noi, echipa domnului Dunmore?

— Contează pentru că, împreună cu navele sale se află şi fregata marchizului de Halifax. Nava trebuia să fi oprit pentru a repara etanşările deteriorate şi în special găurile din corpul ei. Acum se spune că au fost luate prin surprindere de un ciclon care a devastat coastele Virginiei de câteva săptămâni, şi neputând ajunge nava generalului Howe în drum spre New York, sunt în căutarea unui refugiu la sud în loc de nord. Mă înţelegi?

— Doar nu sunt surd.

— Atunci să bem ceva în cabina mea, şi apoi să-l căutăm pe maestru bere.

— Sau, mai degrabă maestrul beer, beer, spuse gabierul.

Traversară în tăcere puntea, pe care se afla doar o echipă de marinari, deoarece nu era nevoie de a efectua vreo manevră, briza fiind prea slabă, şi au coborât jos, în baterie, unde erau cei patru prizonieri, păziţi de patru bărbaţi înarmaţi cu puşti cu baionetele montate. Un felinar mare aprins lumina locul, proiectând peste tot lumini şi umbre ciudate.

— Camarazi, lăsaţi-mă să vorbesc cu omul, spuse bretonul indicând pe germanul, care şedea pe un scaun mic legat de mâini şi picioare.

Nu părea prea îngrijorat de soarta care-l aştepta, şi de asemenea, însoţitorii săi erau liniştiţi. Hulbrik, deschise ochii şi se uită la breton, cu o sclipire de speranţă, spunând:

— Tu, tata făcut bine fenire la mine.

— De ce? întrebă şeful Cap de Piatră.

— Eu mâine mort. Am la buzunare treizeci lire sterline. Eu las, ţie tata, adăugă el nefericit. Niciodată nu vede fata mea blond. Inima mea strigă, strigă numele lui… Biet Rita! Am frut căsători după război: acum totul prăbuşit la jurul meu. Noapte căzut, noapte întunecată, populat cu voci ce strigăt: Hulbrik, eşti mort!

— Bietul tânăr! oftă micul Flocco, trecând dosul palmei peste ochi.

Şeful Cap de Piatră a încercat să pară dur, dar a fost nevoit să

facă un efort de a nu imita pe tânărul gabier. Ei au o inimă de aur, nu pot uita un ajutor. Neamţul rămas o clipă tăcut, cu capul în jos ascunzând lacrimile, apoi spuse:

— Eu niciodată avut frica de moarte: am părăsit ţara mea, bătrân meu mama, casa meu, pentru a merge la război. Sperat să văd Pona şi blond mea fată, dacă război naibii cruţă. Dar mor cu cordon în jurul gâtului şi limba lui afară!… Horror!… Eu vreau trage.

Şeful Cap de Piatră se aplecă peste el şi şopti la ureche câteva cuvinte. Hessianul se strâmbă, şi faţa i se lumină brusc.

— Am auzit mult brute, pestie negru, a spus el cu o voce joasă.

— Sunt liliecii care populează nopţile eterne ale celeilalte lumi, zise bretonul.

— Şi camarazii mei? întrebă Hulbrik.

— Nu pot şi pe ei. Eu nu pot face minuni. Ne vom întâlni din nou în zori. Nu-ţi fie teamă când vei atârna, şi lasă să pună laţul în jurul gâtului tău, fără semn de protest. Vei cădea în curând şi, probabil, în braţele mele.

— Mulţumesc, tata.

Cap de Piatră şi micul Flocco, au plecat oprind un pic în cabină pentru a întării starea de spirit, cu nişte gin, apoi urcară pe punte. Corveta avansa repede pe valurile mari din Atlantic de tremura toată artileria sa. Vântul aproape încetase, astfel încât, navele din Flota americană au rămas aproape la o jumătate de milă spre vest.

Baronetul era deja pe punte plimbându-se cu un ritm nervos, mormăind şi făcând gesturi care păreau ameninţătoare.

— Tu îl vezi? întrebă bretonul pe tânărul gabier. Am făcut acestui nefericit o trădare infamă. Şi să ne gândim că, în venele acestor doi oameni, că sunt numiţi Halifax sau MacLellan, curge aproape acelaşi sânge. Şi domnul Howard unde este?

— Este la cârmă. Când furtuna suflă, el este pe punte şi nu se mai întoarce, până nu trece. Ştii, în plus, că secundul nostru este un urs puternic.

— Stai aici! Ce vrei să faci?

— Să vorbesc cu căpitanul.

— Nu te du sălbaticule, că poţi declanşa un uragan.

— Eu sunt din Batz, şi am părul aproape alb, băiete! spuse şeful Cap de Piatră. El nu va mânca pe bătrânul său maestru, de încredere care controlează parţi importante din această situaţie.

Bretonul a descris un fel de zigzag, stabilindu-se între cele două catarge trinchet (primul catarg al unei nave) şi *mainmast* (catargul principal al unei nave, de obicei, al doilea catarg la bordul unei nave) să poată ieşi în faţa corsarului. Acestea iniţial nu era atent la el. El venea şi pleca, cu capul în jos cu braţele încrucişate, ca şi când un uragan de vânt îl împingea făcându-l să se întoarcă chiar în faţa unuia sau celuilalt dintre cele două catarge.

— Comandantul meu, spuse bretonul sărind sprinten în faţa lui, îmi pare rău dacă te deranjez.

Sir MacLellan se opri cu ochii la marinar, şi după o pauză spuse:

— Unde ai fost bătrâne, în urmă cu puţin timp?

— În baterie, comandantul meu.

— Pentru a vorbi cu Hulbrik?

— Pe corpul de la toate turlele! Există spioni la bordul Tunetului? strigă bretonul, cu o explozie de furie.

— Nu, eu te-am văzut.

— Dacă ar fi fost un informator, i-aş fi tras un pumn în craniu. Am urât mereu spionii.

Sir MacLellan îşi răsuci mâinile de două sau de trei ori, apoi mâinile căzură pe umerii largi ai maestrului.

— Ce a spus omul care mâine nu va fi printre cei vii? întrebă corsarul.

— El a vorbit despre fata lui blondă, cu care trebuia să se unească după încheierea războiului.

— O fată blondă? zise corsarul.

— Da, comandantul meu: femeile la germani, ca şi la englezi, sunt aproape toate blonde. Ştii mai bine decât mine.

Corsarul, strigă cu un gest de furie.

— Ciuma, să vă ia!

— Pe cine, stăpânul meu? spuse şeful Cap de Piatră.

— Pe tine şi toţi bretonii de pe pământ!

El reluat plimbarea, furios, ca şi în cazul în care furtuna a devenit ciclon, dar după câţiva paşi, se întoarse ca o minge de foc la Breton, care îl aştepta stând ferm.

— Ai spus că trebuie să se căsătorească cu o fată blondă? întrebă cu un accent ciudat.

— Da, comandantul meu.

Corsarul oftă lung, şi tăcut porni din nou în plimbare, ca şi cum

nu mai putea să se abţină. Apoi, căutând privirea lui Cap de Piatră, care era tot în aşteptare impasibil şi întotdeauna de încredere, el îi spuse:

— Omul, care trebuie să se căsătorească cu o fată blondă, el nu va muri.

— Acest trădător?

— Războiul este război, declară corsarul cu o ridicare din umeri.

— E chiar mai puternic şi mai deştept…

— Care este numele fetei blonde a germanului?

— Maria, cred, spuse vicleanul breton.

— Maria?

— Da, Comandante.

— Şi Maria Wentwort e blondă?

— Pionda, se spune în limba ostrogoţilor.

— Ei bine, acel om nu va muri. Părul blond a prietenei lui la salvat.

— Eşti generos, domnule MacLellan. Mai mult, săracul călău nu mai are interes pentru profesia care a făcut-o în Boston.

— De asemenea, vom păstra aparenţele. Implicaţi vor fi toţi patru, dar va cădea prin ruperea coardei, cum am căzut şi eu. Du-te să te înţelegi cu…

— Cu Maestrul care atârnă?

— Ah, deci aşa se numeşte, acum acest nefericit?

— Nu, dacă nu sunteţi de acord, comandantul meu, dar…

— Spune-i să rezolve să cadă în gol, acest Hulbrik, şi atunci când el cade, el va cere cum trebuie procedat legal… Acum du-te dracului!

Şeful Cap de Piatră făcând o piruetă magnifică se reîntoarse la Micul Flocco care-l aştepta, stând pe unul din cele două tunuri de vânătoare de la pupa.

— Hessianul este scăpat sigur, spuse el. Ah, cu bretonii din Batz, nimeni nu ajunge la rău. Nu-i spune comandantului că blonda Hessianului este numită Rita în loc de Maria, se supără şi voi avea probleme! Într-adevăr, să ştie chiar şi Hulbrik… Comandantul este bun, dar nu tolerează astfel de hocus-pocus.

— Am de gând să îl avertizez imediat, spuse tânărul gabier.

Bretonul, rămas singur, se aşeză pe un butoi, reîncărcând pentru a patra oară pipa şi începu să fumeze cu furie.

Între timp, noaptea dispăru treptat, şi la est o licărire de lumină, asemănătoare cu o bandă de argint, s-a reflectat peste Oceanul

Atlantic. Stelele au început să pălească.

— Ultima zi pentru aceşti oamenii, săracii! murmură şeful Stone, aruncând un nor de fum. Acesta este momentul rău pentru ei!

Corsarul, continua să se plimbe mereu nervos între cele două catarge, dar dintr-odată se opri brusc din plimbare. Privi lumina alba care se răspândea tot mai repede, cu o nuanţă cu dungi roz, apoi se apropie de breton.

— E totul gata?

— Da, comandantul meu.

— Plasaţi sub catargul profesor, patru butoaie. Sper că germanul nu îşi va rupe picioarele.

— Voi fi gata să-l prind în braţele mele.

— Bateţi tobele, şi să conducă deţinuţii pe punte.

— Imediat, comandantul meu.

Marinarii de gardă, erau înarmaţi cu puşti şi baionete, ca şi în cazul în care aceştia erau pregătiţi pentru a respinge un atac. De pe duneta corvetei două tobe, începură să bată tot mai tare şi mai repede. O tăcere profundă domnea pe corvetă, vântul încetând să bată complet odată cu răsăritul soarelui. Doar cele două tobe laminate, aveau o cadenţă mereu tristă.

Corsarul se îndreptă spre pod, şi, după obiceiul său, cu un mers aproape furios. Howard aflat la cârmă, fuma liniştit un trabuc mare, Virginian, învăluit într-un nor de fum.

Cele două tobe bătură din nou, mai prelungit, mai sumbru, iar apoi cei patru germani au apărut, conduşi de şeful Stone, Maestrul care atârnă şi însoţiţi de o pază înarmată. Primul era Hulbrik, apoi tovarăşii săi nefericiţi, destinaţi în mod inexorabil să părăsească pentru totdeauna această lume pentru o lume misterioasa, de unde nimeni nu s-a întors vreodată. Ei erau palizi, zdrobiţi, cu un aspect pierdut, cu gândurile numai ei ştiau unde. Poate că la oroarea morţii iminente. Toţi cei patru purtau o simplă cămaşă aspră, şi cu picioarele goale. Nimeni nu era legat la ochi.

Maestru care atârnă, aranjase peste noapte laţurile sale fatale sub catargul profesor, agăţate deasupra a patru butoaie, care trebuiau eliminate la momentul potrivit.

Hulbrik înaintă primul, după el un alt Hessian, un tânăr înalt blond şi voinic, cu o barbă scurtă puţin neîngrijită, al treilea era înalt, slab cu ochi albaştri, care a înaintat ţinând capul în jos şi braţele lui

de-a lungul corpului. El nu se uită la nimeni: nici la corzile fatale, nici la marinarii care erau pe ambele părţi. Al patrulea, cu toate acestea, era un om mic, cu capul mare şi ochii bulbucaţi ca cei ale unui iepure. Se părea cel mai curajos, pentru că s-a uitat cu răceală, atât la corzi, cât şi la marinari. Afişa o furie rece, trădată de o mişcare nervoasă a fălcilor. Când s-a apropiat de corzi, se uita atent la steagul care fâlfâia pe vârful catargului *mainsail.* Se părea că, culoarea roşie îl fascina.

Soarele la acea vreme răsărise triumfător, stropind apelor oceanului Atlantic cu fulgi de aur. Pe puntea corvetei două tobe au continuat răpăiala lor îndurerată. Lăsând contrastul dintre lumina puternică şi întunericul de dincolo, era faptul cu care în curând trei nefericiţi vor trebui să se confrunte.

La un semn al maestrului care atârnă, şase marinari conduşi de şef de piatră, care s-a uitat spre Hulbrik, au condus condamnaţii legându-le mâinile strâns la spate, apoi i-au ajutat să se urce pe butoaiele fatale.

Corsarul plimbându-se nervos pe pod, privind pe ocean în depărtare, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla şi domnul Howard continuând să fumeze, ca în cazul în care nu-l privea nimic din ceea ce se întâmplă.

Maestrul care atârnă, puse laţul pe gâtul nefericiţilor, care simţind cum se strânge coarda, făceau instinctiv un gest pentru a scăpa de el, gest inutil pentru că aveau mâinile legate.

Dintr-odată o comandă cu un glas uscat, acoperi ritmul tobelor. Butoaiele au fost trase de sub picioarele nenorociţilor care, găsindu-se suspendaţi brusc, ondulau cu disperare picioarele. Apoi apăru un accident: corpul lui Hulbrik căzu, rupându-se laţul, iar după izbirea unuia dintre butoaie, căzu în braţele lui şef Stone. Doar un strigăt se auzi printre marinarii aliniaţi de-a lungul laturilor:

— Graţiat, căpitane, Iertare!

Întrerupând plimbarea, corsarul aruncă o privire pe puntea Corvetei, şi văzu că canalia de breton, fără să aştepte ordine, a luat pe Hessian, ajutat de micul Flocco.

— Graţie pentru acest om! repetă întreg echipajul.

— Da, răspunse corsarul după o clipă.

Între timp, ceilalţi trei nefericiţi încă loveau cu picioarele în vânt. Dar, după un timp, şi o scurtă distanţă unul de celălalt, au atârnat nemişcaţi. Ei s-au temut. Primul a avut ochii albaştri deschişi larg. Al

doilea, cu un efort disperat, a reuşit să se elibereze şi a murit cu mâinile întinse, rigid departe de corp, iar faţa ridicată la cer, cu capul un pic înclinat pe umărul stâng. Al treilea, care a privit cu încăpăţânare pavilionul corvetei, dădea încă unele semne de viaţă. Picioarele sale întinse nemişcat, apoi contractate cu o mişcare care a fost în cădere rapidă. Laţul a trecut în spatele unei urechi, şi era prin urmare, în măsură să supravieţuiască celorlalţi tovarăşi. Chiar ochii lui erau oribil deschişi. Poate că soldatul ciudat a fixat până în ultimul moment pavilionul corvetei, pentru că roşu amintea de embleme ale prinţilor germani. Corsarul aşteptă câteva minute, apoi întorcându-se spre secund, zise:

— Dl. Howard, scapă corveta de ei. Trei hamace cu trei ghiulele, şi în mare unde este mormântul unui marinar.

— Şi celălalt, Sir William?

— Pentru moment, nu, răspunse sec corsarul.

CAPITOLUL 6
* * * DUHUL FLOTEI * * *

La două zile după tripla execuţie, mica flotă, ajungând în largul coastelor Virginiei, aproape de Norfolk, a fost atacată de primul uragan, care de câteva săptămâni făcea ravagii în Atlanticul de Nord. Cerul era foarte întunecat spre est, şi nori mari plini cu ploaie sau furtună, erau duşi de vânt, în timp ce fulgere vii şi huruitul tunetelor era aproape fără odihnă. Chiar apele oceanului aveau o nuanţă gri ca, în cazul în care acestea au fost amestecate cu curentul mări de Gulf Stream, un curent oceanic cald care curge din golful Mexic paralel cu coasta SUA, la Newfoundland, o insulă mare de pe coasta de est a Canadei, şi apoi continuă peste Oceanul Atlantic spre nord-vestul Europei către Atlanticul de Nord. Ei au văzut stoluri imense de păsări marine, formate în mare parte de rincopi, specie regretabil mai volatilă Toate fugeau spre vest, căutând adăpost în stânci mai sigure din Virginia.

Orice altă navă, văzând că apare furtuna, ar fi coborât spre sud, urmând exemplul acestor păsări înţelepte. Corsarul ordonă în schimb echipajului să se pregătească pentru a face faţă furtunii.

Cu o zi înainte un pirat cu o mică navă, fugind din calea mării agitate în căutare de adăpost, a avertizat baronetul şi pe comandanţii

americani că escadra domnului Dunmore, deja învinsă de furtuni continue care au atacat în timpul acela trecerea pe Atlantic, a navigat spre sud pentru a căuta un punct de debarcare, ratând coasta Virginiei pentru debarcarea armatei sedentare. Dar corsarul ştiind că fregata marchizului, a rămas mult în urmă cu navele generalului Howe, probabil pentru a repara daunele suferite în luptă cu Tunetul, a avut nenorocul de a se întâlni cu escadra pe care americanii au numit-o fantomă, a decis să bâjbâie o lovitură disperată, deşi furtuna se dezlănţuise înfricoşător.

Au fost luate toate măsurile de precauţie pentru a rezista marilor lovituri şi bâjbâi pentru a nu avea o coliziune puternică cu fregata: navele ferm fixate, tunurile din baterii bine legate pentru a nu o lua la plimbare. Cele cinci nave americane, cu echipaje de marinari îndrăzneţi, au luat aceleaşi măsuri de precauţie, şi au redus navigarea la un nivel minim, pentru a nu fi copleşite de unele schimbări bruşte şi irezistibile de vânt.

Cap de piatră şi micul Flocco, mereu împreună, priveau din partea de sus a *forecastle* (partea din faţă a unei nave cu sub puntea, folosită în mod tradiţional ca spaţii de locuit a echipajului). În timp ce la câţiva paşi distanţă de ei, era aşezat pe o bobină de frânghie Hessianul, acum pe deplin recuperat de la spânzurarea lui.

— Uff, mormăi bretonul, clătinând din cap şi strângând pumnii. Aceasta se numeşte mare foarte rea. Şi când păsările marine, care nu au teamă de nimic, fug, navele ar trebui să le urmeze exemplul.

— Tunetul a fost construit pentru lupte şi furtuni, a spus tânărul gabier.

— Pe toate turlele din Bretania! Tu… să-mi spui? Da, robust, vele magnific de puternice dar când Atlanticul se dezlănţuie cu furie, este doar un al doilea gând să sfideze valurile.

— Şi atunci de ce atacăm escadra lui Dunmore, în plină furtuna?

— Se pare că aceasta este ideea comandantului nostru teribil. Noi nu ştim că fregata, este cu adevărat între navele din flota fantomă. Navele americane vor fi responsabile de restul, dacă vrei.

— Există pericolul, şefule Stone, de data aceasta de a merge la culcare în apă?

Bretonul se încruntă, apoi spuse:

— Poate că marinarii s-au născut pentru a ajunge, mai devreme sau mai târziu, în gurile peştilor! Bunicul meu a fost mâncat de un

rechin.

— Şi atunci am putea trăi pentru a salva realitatea istorică.

— Da, băiatule, zise şeful de piatră.

— Şi crezi că vom avea furtună mare?

— Vei vedea în câteva ore că escadra va dansa cu disperare. Vom avea rafale groaznice şi şoc mare de apă, sunt copiii oceanului şi blindatele furtunilor.

O rafală puternică aproape răsturnă în acel moment corveta, înclinând-o brusc la tribord până la înălţimea sabordurilor. Toţi marinarii au sărit să pună braţele la manevre, aşteptând doar comenzile. Nimeni nu părea impresionat de furtuna care era pe cale să-i prindă chiar aproape de ziuă. De fapt, soarele, după ce a străpuns scurt un nor mare negru galopând pe cer, a dispărut, şi întunericul se năpusti, întrerupt doar de fulgere, care erau în număr mare.

Corsarul şi domnul Howard, fiecare asigurat cu o portavoce, aruncau comenzi vocale puternice, care erau urmate de fluierul lui şef Stone.

La ora 8, întunericul era profund, atât de mult încât echipajul Tunetului putea cu greu să urmeze pe cele cinci nave americane, ele, de asemenea luptând cu furtuna.

Fulgerele erau intense, flăcările lovind deja la vârfurile catargelor. Corveta început să se rostogolească şi tangajul îngrozitor arunca bompresul ei violent în valuri. Nici cele cinci nave americane nu sufereau mai puţin: cu toate acestea, în funcţie de comenzile primite de la vigilentul corsar, Tunetul era aproape în urma lor. În jurul orei 10, oceanul deveni într-adevăr teribil. Apă, ridicată de rafale de vânt furios, izbită în navă, perturba mersul navei, în ciuda manevrelor făcute de marinari. Focul, Sf. Elmo, pâlpâie întotdeauna pe vârfurile catargelor, însoţite uneori de anumite mingi de foc, la fel de mari ca şi portocalele, explodând zgomotos, ca şi cum acestea erau bombe adevărate. Şeful Cap de Piatră, ca de obicei, se afla pe *forecastle,* de unde vedea mai bine dorind să fie primul care va anunţa apariţia escadrei engleze. El avea o pică secretă împotriva fregatei, care a vrut să scufunde corveta, şi nu dorea să fie surprins pe neaşteptate.

— Vreau răzbunarea mea, zise şeful Cap de Piatră.

— Cu această furtună? Cum pariezi?

— Lasă-mă să gândesc, băiete! Eu sunt din Batz!

La miezul nopţii, flota era la înălţimea golfului Chesapeake, un

loc de retragere pentru orice navă, fiind foarte adânc şi bine protejat. Corsarul lupta cu fermitate împotriva uraganului care a lovit din est. El era în căutarea echipei engleze, hotărât că, orice se întâmplă, va încerca să urce la bordul fregatei. La două dimineaţa, atunci când luna trăgea cu ochiul dintre doi nori gigantici, şeful Stone strigă:

— Nave în faţa noastră! Tunarii la baterii!

Corsarul şi domnul Howard urcară pe *forecastle,* în timp ce bretonul continuă să lanseze comenzi. Mai multe puncte de lumină dansau pe crestele înalte ale Atlanticului, formând un grup, care, de asemenea ocazional, dispărea sub rafale feroce dinspre est.

— Nu se poate să fie echipa domnului Dunmore, îi zise baronetul, domnului Howard.

— Asta cred că e escadra lui Howe, care probabil s-a refugiat în porturile din nord, răspunse secundul.

— Ce recomanzi, tu? întrebă MacLellan.

— Eu, domnule, aş indica navelor americane de a ieşi din echipă şi să intre în formaţie de atac pentru, vânătoare! Se spune că navele sunt deteriorate, şi că transportă luptători bolnavi! Cu toate acestea cred că a ataca acolo în această furtună, care nu ne-ar permite pentru a urca la bord, ar fi o imprudenţă gravă. Şi apoi cum să găsească fregata pe acest întuneric? Eu sunt fulgerul.

— Nu insista, Sir William: lăsaţi-o să treacă şi vom fi pe urma ei, la coadă. Vom încerca să izolam nava marchizului şi să-l capturăm. Combinaţiile nu lipsesc.

— Ai dreptate, domnule Howard, spuse baronetul cu un oftat. Şeful Cap de piatră, a zis la fel. Raportaţi navelor americane cu lumini să lase să treacă englezii şi apoi să treacă la vânătoare.

— Nu atacăm în seara asta, atunci?

— Nu, bătrâne.

— Păcat! Eram în starea de spirit pentru a urca la bord.

— Pe această furtună? spuse Howard.

— Oh, noi bretonii ne bazăm pe picioare chiar şi pe mare!

— Raportul, şefe Cap de Piatră, porunci baronetul. Lumini de culoare roşie, albastru, galben şi alb la momentul respectiv.

El schimbă câteva cuvinte cu secundul, care se ocupa de supravegherea timonierilor, apoi trecu repede la revizuirea oamenilor de pe punte. Toţi erau furioşi şi pe Tunetul, dar fiecare la locul lui: marinarii din echipaj, carabinierii din spatele bordajului, oamenii de

arme pentru a manevra velele, tunarii în spatele tunurilor. Şi în baterii, totul era bine pregătit să se angajeze lupta.

Şeful Cap de Piatra transmise celor cinci nave americane ordinea trasată de corsar, apoi a ajuns la tunul lui favorit de la babord cu care trăgea în stilul arcului, unde micul Flocco deja îl aştepta pe el. Între timp, echipa Angliei, copleşită de furtună, se apropiase de tulburare maximă. Americanii au numit-o Duhul flotei, şi nu s-au înşelat. Ea a plecat cu două luni înainte din porturile din Irlanda cu zece mii de mercenari pe care domnul Dunmore spera să-i conducă la timp la Boston şi să-i pună la dispoziţia generalului Howe, încă ignorând că cetatea a căzut deja. Furtuni teribile au lovit-o în oceanul Atlantic, şi în final a ajuns în America, unde a aflat de la unele nave engleze că Bostonul a fost cucerit de americani. Domnul Dunmore s-a îndreptat spre Virginia pentru a încerca cucerirea. Dar o stea ghinionistă persecuta continuu echipa cu ajutoare pentru englezi. Ancoraţi la gurile râurilor, febra galbenă boala teribilă, izbucnii la bord. Solicitând ajutor puternicilor virginieni, au fost refuzaţi şi respinşi cu focuri de armă şi tun. Fără adăpost, cu mulţi oameni bolnavi, fără alimente şi provizii de apă puţină, furtuni noi surpriză, el a trebuit să iasă pe Atlantic, fără o destinaţie fixă.

Oamenii mureau cu sutele, navele aveau probleme de la o zi la alta, totul lipsea în flota nefericită care era destinată unui dezastru, aşa cum vom vedea mai târziu.

Dacă marea era calmă şi soarele încă ridicat, pentru echipa de corsari ar fi cea mai bună şansă de a se grăbi către flota dezorganizată cu mai mulţi muribunzi decât sănătoşi, dar cu furtuna, ar fi o imprudenţă de neiertat. Singurul lucru de făcut era să-i hărţuiască cu înverşunare, distrugând sau capturând ariergarda formată din nave cu catarge mici în cea mai mare parte.

— Pe corpul de la o clopotniţă ca turnul Babel! O s-o distrugem.

— Cine? Babel?

— Tu, micule Flocco, cred că te-ai molipsit de la un măgar.

— Nu am avut niciodată. Am preferat să merg la pescuit după crabi şi stridii. A trebuit să-mi ajut familia într-un fel, şi pâinea, spunea bunicul meu, nu s-a născut pe băncile şcolare din Pei, viitorule marinar.

Şef de piatră puse mâinile în şolduri, apoi început să râdă, zicând:

— Şi eu am crezut că o să iasă din pescuit, crabi de aur. Nici măcar tatăl meu nu a făcut o avere pe mare. A fost, dacă a trăit şi foarte şovăielnic. Ar trebui să ştii, băiete, ca în satele noastre domneşte mizeria, deoarece peştele nu este suficient… Pe corpul turnului Babel!

— A fost un clopot în care turn?

— Ce ştiu eu? răspunse maistrul. Îmi amintesc că într-o zi ne-a spus pastorul bătrân povestea unui turn mare care ar fi trebuit să atingă cerul. Unde este, am întrebat eu, du-te să cauţi tu, pentru că nu ştiu cu adevărat unde este, a zis popa. Dar acum destul de palavrageala, micule Flocco!… La mine, tunari!

Şase oameni s-au grăbit la tunul lui preferat, dotaţi cu mături şi dotaţi cu găleţi de apă. Echipa engleză, copleşită de uragan, naviga în dezordine completă la mai puţin de două mile în direcţia vântului. Întunericul devenise atât de adânc în acel moment, că nimeni nu putea vedea nimic, doar farurile, au arătat suferinţa înfricoşătoare în care se aflau. Marile valuri ale Atlanticului au făcut din această escadră o fantomă nefericită, trecând printr-un moment prost dar, care, fiind mai greoaie, sau cu echipajele incomplete, se luptă pentru a rămâne împreună. Oceanul mormăia ameninţător.

Corveta şi cele cinci nave americane din stânga erau pe urma navelor britanice. Apoi au stabilit vânătoarea, încercând să menţină grupul, vânătoare teribilă şi extrem de periculoasă, deoarece echipa domnului Dunmore avea nu mai puţin de douăzeci de nave mari şi uşoare, iar o întâlnire era de temut.

La aproximativ ora trei dimineaţa, când întunericul era încă profund, s-a întâmplat o noapte de foc. Fulgere s-au spart pe cer, declanşând o mie de explozii. Catargele, navelor au fost lovite de focul Sf. Elmo (Focul Sfântului Elmo este o descărcare coronală ce apare în timpul descărcărilor electrice pe vârfurile ascuţite). Bile la fel de mari ca portocalele, toate spumante, au coborât din norii furtunoşi, cum ar fi bombe reale, spărgându-se şi, răspândind un miros ascuţit de sulf.

Sir William şi domnul Howard, profitând de toate aceste fulgere, au urcat pe cuibul de cioară de pe catargul profesor, înarmaţi cu telescoape puternice. Au vrut să afle dacă fregata, se afla printre navele domnului Dunmore.

— Căpitanul vrea să fie electrocutat cineva cu acele portocale, pe care Atotputernicul îi place să le trimită, spuse bretonul.

— Sunt bombe? întrebă Micul Flocco.

— Aproape; dar ele sunt mult mai periculoase, pentru ca dacă te lovește și te prinde, la fața locului te asfixiază.

— Ne lipsesc bombele engleze pentru a finaliza sărbătoarea.

— Ei au prea multe de făcut împotriva furtunii, decât să se ocupe și de noi acum. Aşi putea cu indicatorul fulgerelor, să trimit la destinație și eu o minge de foc.

— Ai uitat indicatorul de pe fregata marchizului, care ne-a lovit atât de precis?

Șeful Cap de Piatră se gândea în acest moment.

— În cazul în care îl găsim pe Halifax, și îi lovim bateriile? Chiar dacă îl găsim înainte, poate aduce alte dezastre pe corvetă.

— Dar nu vom rămâne nici noi, cu mâinile în buzunare, spuse tânărul gabier. Dacă tragem, cu ghiulele legate, un indicator bun ne lipsește.

— Cine este acesta?

— Nimeni altul decât, tu.

Bretonul clătină din cap și răspunse cu un oftat:

— Sunt bătrân, micule Flocco!

— Ce? În Batz cei tineri sunt, de asemenea, și la o sută de ani! Pun pariu că celebrul, bunicul tău concediat…

— Ah, ticălosule… îl întrerupse bretonul, lasă-l în pace pe acel om bun: Jean Bart a fost un om de valoare de… Asigurați-vă că tunurile sunt ancorate bine! Oceanul Atlantic este dezlănțuit.

De fapt, oceanul, după o scurtă stare de calm, revenii asupra navei într-un asalt furios aruncând valuri de zece și chiar doisprezece metri, valuri care de obicei, se găsesc la Capul Horn. Era un munte lichid, chiorăind, mugind, tunând, valuri cât crestele dealurilor cu spumă fosforescentă și izbind în jos fără milă pe cele două escadre, punând în pericol dur, abilitățile piloților și marinarilor.

În ciuda raidurilor înfricoșătoare, baronetul și domnul Howard nu au a părăsit cuibul de cioară de pe catarg (construcție ca un balcon). Au vrut să găsească fregata, dar era dificil, pentru că, așa cum am spus, noaptea întunecată a fost urmată de o noapte de foc. Fulgere imense au căzut pe escadra engleză, ambalând totul într-o nuanță cadaverică. Fulgerele aruncau bile electrice, urletul puternic al tunetului se combina cu vuietul valurilor mării, cu toate acestea vânătoarea acerbă continua.

Corveta, indiferent dacă era urmată de cele cinci nave

americane, aştepta să se oprească vântul, ca o mică pauza de zi, şi dacă această pauză ar permite, ar intra în mijlocul echipei domnului Dunmore, căutând dacă este acolo fregata, o velieră magnifică şi solidă pe când Tunetul trecea prin valuri ca o coajă de nucă, luptând cu înverşunare furiei Atlanticului.

Deja noaptea era pe cale să se ridice, atunci când vocea corsarului, vocea metalică, incisivă, se auzi din cuibul de cioară, dominând pentru un moment zgomotul vântului şi zgomotul valurilor:

— Fregata!

Şeful Cap de Piatră se ridică, şi strigă:

— Pe corpul turnului Babel! Fregata! Ah, de această dată indicatorul naibii, va avea de a face cu mine!

— Aş prefera o coliziune, spuse Small Flocco. Cu această mare?

— Să tragem de aproape.

— Şi totuşi vom merge în gurile rechinilor. Nu vei deveni niciodată un amiral.

— Tatăl meu a fost un pescar. Chiar şi pescarii pot deveni lideri de echipă, atunci când aceştia judecă la rece şi au echilibru la cârma… Dar destul vorbesc. În bucăţi o rupem, tunari! Valurile sunt liniştite şi randamentele promiţătoare. Vom arde praf bun. Pe corpul tuturor turlelor şi turnurile tuturor bisericilor Marii Britanii. Vreau să dau fregatei, lovitura pe care ne-a dat-o ea.

— Vrei o pereche de ochelari?

— Du-te dracu'! Eşti un copil rău!

CAPITOLUL 7
* * * COLIZIUNEA * * *

O impetuoasă rafală deschise o tăietură mare, în nori, îngroşaţi spre est, şi un fascicul mare de lumină albă a fost proiectată pe ocean, arătând într-o singură lovitură întreaga echipă engleză pe care uraganul a împins-o spre sud. Valurile au început să se aplatizeze, rămânând în acelaşi timp destul de mari, şi nu permiteau o observare, sau lovitură sigură. Navele britanice au fugit cu disperare înainte de uragan, în căutarea unui port sau orice adăpost, dar a fost greu de găsit, pentru că americanii i-au urmărit peste tot: în Carolina, în Georgia, în Florida. Ei au jurat exterminarea flotei fantomă, care cu apariţiile sale neaşteptate, acum pe o coastă, acum pe o altă coastă,

creând lupte între armata sedentară şi colonişti.

Corsarul a dat imediat alarma şi a dispus:

— Toţi oamenii la posturi! Faceţi ce puteţi!

Apoi a adăugat, întorcându-se spre domnul Howard:

— Încercăm să separăm fregata. Alte nave nu au niciun interes. Ei cred că suntem americanii.

— Voi avea grijă de această problemă, Sir William, răspunse secundul. Înainte ca fregata să fie separată de flotă.

— Nu vă angajaţi profund în mijlocul flotei. Mă tem de indicatorul de pe fregată, care este foarte abil. Aş dori să ştiu de unde la găsit fratele meu!

— Vrei să-ţi spun sincer, Sir William? spuse locotenentul. Mi-e teamă că este un Pointer (o bucată subţire, lungă din metal pe o scară sau cadran care se mişcă pentru a indica o cifră sau o poziţie).

— Dar, de asemenea, şeful Cap de Piatră ştie bine loviturile sale. Vom urca la bord, şi pe Dumnezeu, voi captura pe marchiz şi voi salva pe Maria mea. La cârma, domnule Howard. Supraveghează atent oamenii pe posturi.

— Voi executa ordinul.

Corveta a început puternic vânătoarea, îndreptându-se către ariergarda engleză, formată din toate navele uşoare şi depăşite. Dincolo de faptul că bariera, era flancată de o duzină şi jumătate de nave cu bord mare dar foarte şubrede, cea mai bună fără probleme de navigaţie era fregata marchizului.

Alarma a fost dată imediat, iar tunurile şi-au făcut auzite glasul lor puternic, dar cu puţin succes, pentru că marea era prea dură şi împiedica indiciile clare ale obiectivului.

Navele americane, primind rapoarte cu steaguri, despre proiectul îndrăzneţ al corsarului, s-au pus cu îndrăzneală în spatele Tunetului, să fie gata să-l ajute în acest plan mare.

Tunul de vânătoare al lui şef Stone, detona la intervale de doar o jumătate de minut, viteza maximă pentru acea vreme, totuşi bretonul era furios, înjurând cum numai el ştia. Mereu aceleaşi cuvinte ieşeau de pe buzele lui strânse:

— Mare lucru nu prea am făcut! Este nevoie de mai mult, decât capul meu mare şi tare!... Este prea bătrân acum.

— Ah, vedeţi? spuse Small Flocco, care-l ajuta în procesul de încărcare a tunului, împreună cu şase tunari.

— Fie ca diavolul să-i ia direct în iad, băiete!

— În timp util.

În acel moment Sir William urcă pe *forecastle* pentru a anima tunarii cu prezenţa lui.

— Deci, bătrâne? întrebă, abordându-l pe breton. Tu distruge catargul.

— Marea este rea, comandantul meu. Nu trage pe fregată. Asta e ceea ce fac.

— Navele americane vor fi responsabile pe altă parte. Stone, o lovitură pentru a impresiona pe indicatorul de pe fregată.

— Dacă aş şti unde este, aş trage.

— Pe dunetă.

— Am presupus. Micule Flocco, suntem gata?

— Da, domnule, răspunse tânărul gabier.

Bretonul aplecat pe tun, sufla pe siguranţă, rectifică de două sau de trei ori ţinta, apoi dezlănţui furtuna, profitând de momentul în care Tunetul plutea pe creasta unui val monstru, astfel încât să domine întreaga echipă engleză. Fregata naviga la o mie cinci sute de paşi, şi marchizul ştia că avea puţine speranţe să lovească nava bastardului.

Ca şi cum ar fi ghicit proiectul corsarului, marinarii ţineau nava cu încăpăţânare în mijlocul echipei, temându-se de o coliziune. Bile ocazionale căzură pe navă, dar nu au fost lovituri decisive. Şeful Cap de piatră în zadar trase din timp în timp cu cele două tunuri mari de vânătoare de pe puntea superioară. Întotdeauna perfora vele, tăia unele manevre, unele mingi săreau urlând pe punte, impresionând echipajul. Domnul Howard, un marinar calificat, cu o campanie de lungi distrugeri prin partea din spate a echipei engleze, era pregătit, pentru când va fi cazul, să tragă cu toate piesele bateriilor.

Nicio navă nu a avut curajul de a se opune acestui atac îndrăzneţ, pentru că americanii veneau în ajutor fiind aproape de Tunetul, fără a economisi pulberea şi gloanţele.

Între timp, corsarul abordă pe şeful Cap de Piatră:

— Hai, bătrâne, zdrobeşte aripa pescăruşului naibii, iar apoi ne vom urca la bord.

Bretonul şterse cu dosul mâinii drepte, păroasă ca cea a unei maimuţe, sudoarea ce-i inunda faţa, apoi făcu un gest de disperare.

— Sunt prea în vârstă, comandantul meu, spuse el. Dă-mi un timp. Bilele cad pe fregată. Ce mai vrei, cu această mare atât de dură?

— Aş vrea să rad nava ca un ponton. Când distanţa va fi redusă, de asemenea, vom avea ajutorul bateriilor, şi vom vedea cum va reacţiona fratele meu. Nu trageţi înspre cabine. Ai putea ucide pe fata pentru care îmi joc acum viaţa mea şi a oamenilor mei.

O lovitură fulgeră în acel moment pe puntea fregatei, şi o minge de calibru mare trecu, fluierând straniu, între profesor şi catargul de la pupa, găurind cele două vele inferioare.

Şeful Cap de Piatră deveni palid ca un mort.

— Ah! Acesta este indicatorul teribil care vine din nou în imagine. Pe toate turlele universului! Eu cred că se va termina prost, din nou, pentru noi.

— Ce te plângi, bătrâne? întrebă corsarul. Şi nu mai vorbi de clopot, şi încearcă să loveşti ceva.

Şeful Cap de Piatră declanşă tunul lui, şi imediat trimise un strigăt de satisfacţie. Cuşca comandantului de pe fregată a fost pulverizată şi resturi, se împrăştiară pe punte, ucigând sau mutilând mai mulţi carabinieri care se aflau în spatele bastioanelor.

— Pe corpul unui clopot, zise bretonul. Mă apropii… Ah, am ghicit că este un pointer!… A devenit coşmarul meu.

Fregata, care era în plină desfăşurare, lipsită brusc de ajutorul navigatorului, făcut o mare diferenţă, de care domnul Howard profită având posibilitatea de a lansa atacul corvetei. Navele americane susţineau viguros dezorganizarea ariergărzii engleze, care era prinsă sub rafale.

Vocea ascuţită a lui Sir William, repeta ca întotdeauna:

— Fiţi gata pentru îmbarcare!

Cincizeci de oameni înarmaţi cu topoare şi săbii de abordaj şi pistoale cu dublu ţeavă, erau pregătiţi pentru a urca la bordul fregatei. Acum, fregata marchizului nu putea scăpa de un atac violent. Dar se poate încrede în viteza sa şi faimosul lui pointer, să încerce să scape, lăsând echipa domnului Dunmore în soarta lor.

Bretonul se mişca fără încetare, mergând de la o tun la altul, alternând bile legate şi mitralii.

La ora 11 Tunetul mai avea trei sute de paşi de nava inamică. Momentul teribil se apropia. Navele britanice, sub focul americanilor, continuau fuga lor, neîndrăznind să se angajeze cu fermitate în luptă cu aceşti corsari, care se bucurau de reputaţia de a fi mai mult decât curajoşi.

— Mai jos, domnule Howard! strigă baronetul.

Corveta traversă două valuri, rulând înspăimântător, în timp ce un strigăt cu un puternic ecou se auzi la bord:

— Toţi la bord!

Toţi oamenii de la baterii urcară pe punte.

— Moarte englezilor!

Au fost lansate cârligele de abordaj, dar valurile erau atât de puternice, ca să pună la îndoială faptul că cablurile pot rezista.

— Haide, Micule Flocco! strigă bretonul, după ce lovi puntea fregatei, cu o furtună de mitralii.

Şi totuşi, agil ca o veveriţă, în ciuda corpolenţei sale, trecu pe cealaltă navă, urmat de tânărul gabier şi Hulbrik Hessianul, care, după cum am spus, avea un frate la bordul fregatei.

Dar un val uriaş, lovi cele două nave, depărtându-le una de alta. Cablurile de abordaj s-au rupt, ca şi cum acestea au fost doar fire de cânepă. Aproape în aceeaşi clipă s-a auzit un zgomot puternic şi un nor mare de fum învălui fregata.

Indicatorul teribil al Marchizului de Halifax trase şutul său, şi, la fel ca prima dată, trimise, cu o precizie admirabilă, două bile legate sub cuibul de cioară, rupând din nou catargul profesor.

Îmbarcarea a fost suspendată pentru moment, dar îndrăznind să atace fregata, cele cinci nave americane s-au înghesuit să o bombardeze puternic.

Şeful Cap de Piatra, micul Flocco şi Hessian, care săriseră pe *forecastle* navei inamice, au rămas pietrificaţi, de această conjunctură neaşteptată. Şi în mijlocul englezilor, uimiţi de îndrăzneala lor, nu s-au gândit imediat să-i atace.

— Figură frumoasă facem noi aici, declară bretonul, aruncând o privire nostalgică pe Tunetul care se îndepărta prin valuri.

— Se pare că suntem prinşi, este adevărat, maistre? întrebă tânărul gabier. Nu încercăm să luptăm?

— Trei contra două sute, şi probabil, mai mult!… Eşti nebun?

Un ofiţer marinar, urmat de zece carabinieri înarmaşi, s-au apropiat de ei, strigând:

— Predaţi-vă, sau sunteţi morţi!

— Nu e nevoie să strigi aşa de tare, domnule! spuse şeful Cap de Piatră. Urechile noastre aud bine.

— Linişte! spuse tânărul ofiţer, ameninţându-i cu armele.

Predaţi armele voastre. De unde eşti!

— Din aer cu siguranţă, nu am căzut, declară şeful Cap de Piatră. Noi nu suntem albatroşi.

— Sunteţi soldaţi de pe corvetă?

— Da, domnule!

— Eu nu cred că veţi scăpa.

— Acesta este războiul, domnule. Aş dori să subliniez ca să ştiţi că acest om, nu este corsar, ci un soldat Hessian, care a fost prizonier pe nava noastră.

— E adevărat? întrebă ofiţerul pe Hulbrik.

— Da, domnule! Sunt german, şi am luptat cu generalul Howe în Boston. Am de altfel, aici un frate.

— Pe această navă?

— Da, ofiţerul meu.

— Cum îl cheamă?

— Wolf Honfurg.

— Îl cunosc – apelă la un puşcaş, spunând – du-te şi cheamă pe Hessianul Wolf. Îl vei găsi la cabine: este câinele de pază al Mariei Wentwort.

O jumătate de minut mai târziu, un tânăr înalt, gras şi rumen, blond cu ochii albaştri, care purta uniforma de carabinieri, veni, urcând pe *forecastle* fregatei. Când a văzut pe cei trei prizonieri nu şi-a putut reţine un gest de surpriză, pentru că el a recunoscut, de asemenea, pe cei doi britanici.

— Adevărat, Wolf, că acest om este fratele tău? întrebă tânărul ofiţer.

— Fratele meu bun, spuse Hessianul, deschizând braţele.

— Şi pe ceilalţi îi ştii?

Un gest rapid al lui Hulbrik stopă răspunsul său, apoi clătină din cap, şi răspunse:

— N-am văzut niciodată, pe aceşti oameni.

— Şi fratele tău cum a ajuns pe nava lor?

— Nu ştiu!

— Voi raporta domnului marchiz!

Apoi întorcându-se spre cei doi britanici, care aruncaseră armele lor, spuse cu voce tare:

— Voi, să ne urmaţi.

— Unde? întrebă şeful Cap de piatră. Aş fi bucuros dacă ne-aţi

duce în bucătărie, pentru că astăzi nu am avut timp să luăm prânzul. Tunurile mele am vrut totul pentru ele.

— Ah, în bucătărie? De fapt, vom merge în cabina căpitanului, Domnule… Cum te cheamă?

— Şeful de echipaj Stone, maistru pe Tunetul, născut în Marea Britanie… nu-mi amintesc cât de mulţi ani în urmă, dar acest lucru are prea puţin interes pentru tine.

— Bine domnule şef Stone, declară ofiţerul, râzând.

— Baronetul MacLellan este căpitanul meu. Din serviciile Republicii Americane.

— O republică care nu există încă pe hartă.

— Într-o zi, va avea culorile şi graniţele sale.

— Eşti convins?

— Americanii se vor bate în continuare.

— În timp ce ne aşteptăm să ne daţi peste cap planurile de război extraordinare, am trimis pe tânărul tău partener să mediteze într-o celulă. Se spune că întunericul se pretează la aducerea aminte la multe amintiri.

— Eşti prea bun, spuse bretonul. Suntem prizonieri de război.

— Corsari!

— Toţi sunteţi piraţi astăzi, începând cu tine.

Ofiţerul făcut un semn cu pistolul, iar imediat doi britanici l-au ameninţat cu baionetele în timp ce Hulbrik şi Wolf, aflaţi pe *forecastle,* vorbeau cu însufleţire.

— Ce faci aici? întrebă Wolf, care părea că nu şi-a revenit din uimire. Şi cum de eşti cu aceşti oameni?

— Ceea ce am să-ţi spun, frate, vom vorbi altă dată, am scăpat de spânzurătoare!

— Eşti nebun, Hulbrik?

— Le datorez viaţa mea… Dar spune-mi mai întâi de toate, frate, dacă tânăra blondă cu ochii albaştri este la bord.

— Întotdeauna, bine păzită de mine.

— Atunci totul va fi bine.

— Ce vrei să faci, frate?

— Prizonierii trebuie să scape şi, de asemenea, blonda.

— Şi pielea noastră?

— Englezii nu ne-au ucis încă, şi sper să nu reuşească.

— Prin urmare, nu a renunţat la ea Sir MacLellan?

— Dimpotrivă! Este mai îndrăgostit ca niciodată, şi a decis să facă totul, să o ia înapoi.

— Înţelegerea pe care o propui este foarte gravă, zise Wolf.

— Este mai simplu decât crezi. O barcă, într-o noapte întunecată, coborâtă în mare fără zgomot, patru vâsle, şi aici este libertatea pentru toţi. Ce zici, dragă frate?

— Afacere primejdioasă!

— Întotdeauna ai intrare liberă la ea?

— La orice oră din zi sau din noapte, pentru că, aşa cum ţi-am spus, eu sunt însărcinat cu supravegherea blondei.

— Deci, ai de gând să-i spui că la bord este maistrul Stone şi tânărul gabier din echipajul baronetului.

— Cum vorbeşti aşa, frate, spuse Wolf.

Fregata şi-a reluat între timp traseul, urmărită şi vânată din faţă de navele americane şi chiar corveta care reuşi să scape dar lovită din nou de indicatorul teribil al marchizului. Navele domnului Dunmore erau abia vizibile. Ei au fugit fără a accepta lupta, deoarece aveau echipaje reduse mult, şi foarte puţină muniţie, fiindcă nu au reuşit să completeze stocul nici într-un port.

Spre apus corveta şi cele cinci nave americane au dispărut în ceaţa orizontului. Şi fregata a fugit, îndepărtându-se tot mai mult de tânărul baronet nefericit, blond şi cu ochi albaştri. Oh, dar nu era nici şeful Cap de piatră la bord! Deşi supravegheat, acest om extraordinar era încă în măsură să creeze probleme, marchizului de Halifax.

CAPITOLUL 8
* * * FUGA BRITANICILOR * * *

— Pe corpul unui clopot! Pe corpul tuturor broaştelor din lume! De ce cântă broaştele, micule Flocco?

— Să para a fi într-o mlaştină? Pentru moment, broaştele sunt tăcute, dar poate le vom auzi cântând în seara asta. Când mâncăm. Domnii englezi ştiu că ne este foame, dar se pare că ne-au uitat. Trebuie să mâncăm ceva.

— Cum e cu aceste fiare cu care ne-au legat?

— Voi încerca să le răsucesc şi apoi vom căuta blonda.

— Dar ar trebui să ne ajute cineva.

— Ai uitat de cei doi Hessiani?

— Hm! Am încredere puţină în aceşti germani.

— Judeci greşit: ei sunt băieţi buni.

— Deci speri să ne ajute Hulbrik?

— Şi fratele lui.

— Hm! Ar fi bine să ai dreptate.

— Hei, gabier bolnav, ai terminat? Sunt încă şef de echipaj pe Tunetul, pe corpul tuturor turlelor! În timp ce tu eşti doar un marinar de clasa a doua.

— Breton…

— Nu ştiu cine mă împiedică să-ţi dau o palmă!

— Încearcă.

— Dacă nu aş avea încuietorile la mâini, ai fi primit deja.

Din păcate, maistrul săracul nu putea face nimic! Englezii au condus cei doi prizonieri într-o celulă întunecată situată lângă santină, doar un metru lăţime şi două lungime, lipsită de lumina şi aer. Un miros dezgustător îţi tăia respiraţia.

Şeful cap de piatră încercă să răsucească încuietoarea de la încheieturi, dar el zise râzând:

— Oţel adevărat englez.

— Spune, ne vor ajuta aceşti necredincioşi?

— Nu sunt sigur, nici eu.

— Tu vorbeşti serios, sau vrei doar să mă sperii?

— Dragă băiete, eu nu sunt marchizul de Halifax.

— Şi Tunetul?

— Iar are aripa distrusă! spuse şeful Cap de Piatra oftând. Al naibii destin are nava săraca. Întotdeauna catargul profesor este lovit! De ce nu bompresul, sau alt catarg?

— Există navele americane.

— Ştiu, o vor proteja în mod eficient. Doar să protejeze, dragă băiete. Ele sunt prea grele pentru a vâna această fregată, care este cel mai bun velier pe care generalul Howe la dus la Boston.

El tocmai rostise aceste cuvinte, când uşa se deschise şi intrară doi oameni cu lanterne.

— Ah!… Hulbrik! exclamă voios bătrânul breton. Ai venit să stai cu noi?

— Aveţi mâncare bună, prieteni? Oh, nu! spuse Hulbrik. Îmi amintesc mereu carnaţi, bere, lire sterline şi mai presus de toate îmi amintesc că mi-ai dat viaţa.

— Nu mie să-mi mulţumeşti, ci călăului din Boston, maestre Hulbrik.

— Dacă sunt încă în viaţă şi am putut vedea pe fratele meu Wolf, şi eu ajut pe voi.

— Ah, e fratele tău aici? Ce vreţi? S-ar spune că sunteţi conspiratori. Şi întorcându-se spre mici Flocco, adăugă: Uită-te la feţele lor.

— Nu mă uit fericit, spuse gabierul.

— Prietenii mei, asculta prietenul tău Hulbrik. Înainte luaţi şi acest mâncare. Dacă britanicii uitat la foi, fratele meu şi cu mine mereu mâncare la foi.

— Taie discuţia, maestre Hulbrik, declară şeful Cap de Piatră. Îmi pare un impact asupra nervilor. *Foi, foi…*

Hessianul zâmbi, şi scoase din buzunarele mari, biscuiţi şi două bucăţi de carne, rece şi sărată, aţi înţeles, alimentele proaspete a fost consumate de mult timp pe navele britanice.

— Întotdeauna am spus eu, zise bretonul, că germanul, trebuie să fie un tip grozav. Şi am adus să ofere aceste, zise Wolf, trăgând două sticle pe jumătate deja goale.

— Pe toate turnurile!… Ce lux! Pun pariu, chiar la masa marchizului de Halifax există o astfel de abundenţă… Dar cum putem mânca cu cuţitul?

Wolf a pus jos felinarul, a luat o cheie mare, şi cei doi prizonieri au fost lăsaţi liberi.

— Nu există niciun pericol de a fi surprinşi? întrebă bretonul.

— Prieten temnicer, spuse Wolf.

— Un temnicer foarte simpatic.

— Poţi vorbi, până când mâncăm aceste cofeturi şi această carne putredă, zise şeful de piatră, care dădea de lucru energetic fălcilor. Ceva noutăţi, pentru numele lui Dumnezeu.

— Am încercat… Aşa că am trimis răspuns, doamnei, care este cu marchizul.

— Ştie că noi suntem aici?

— Am informat-o cu privire la toate, zise Wolf.

— Deci, este în regulă!

— Trebuie doar să scape, şi ea te va însoţi pe tine. A avut destul abuz de la marchiz, şi este hotărâtă să piară pe mare, mai degrabă decât să rămână încă aici.

— Să fug cu o femeie!… Acesta va fi dificil, prietene Wolf.

— Englezii sunt mereu beţi şi nu observă nimic. Am aranjat tot, şi fratele meu te va însoţi.

— Şi nu crezi că tu alegi un laţ bun de agăţat, pe un catarg foarte mare?

Cei doi Hessiani se uitară unul la altul, apoi Wolf spuse cu un oftat:

— Am părăsit ţara noastră fără speranţă de întoarcere. Războiul este război.

— Aici sunt oameni care seamănă cu bretonii, spuse şeful Cap de Piatră celor doi germani dându-le o strângere de mână puternică.

— Când vom fugii? întrebă el.

— După schimbarea celei de a patra strajă, la miezul nopţii, le explică Wolf.

— Şi va fi o barcă?

— Cu arme şi alimente, spuse Wolf. Aveţi încredere în noi.

— Foarte bine. Aveţi două pachete de tutun?

— Un pachet deschis doar.

— Pe corpul la toate turlele! zise şeful de piatră. Niciunul dintre tinerii din Marea Britanie nu au tutun atât de bun.

— Pentru tine, domnule.

— Ce zici, Small Flocco?

— Cred că bretonii sunt întotdeauna, sub stele norocoase.

— Mi se pare, spuse maestrul candid, încărcând pipa istorică.

Trase o înghiţitură lungă de vin roşu, apoi el însuşi se înfăşură într-un nor de fum.

Cei doi germani au mai stat acolo câteva minute, apoi au plecat, cu promisiunea de a reveni după miezul nopţii.

— Acesta se numeşte noroc, micule Flocco, zise şeful Cap de Piatră. Dar mă tem că blonda o să ne creeze probleme.

— Ce surpriză pentru corsar, atunci când ne va vedea cu ea!

— Mai încet, prietene, nu am plecat încă de pe fregată, nici nu am ajuns pe corvetă. Este ce vei face, după. O mie de lucruri se pot întâmpla şi trebuie să fim pregătiţi imediat de luptă.

— Nu mai eşti marinarul îndrăzneţ de un timp! Ţine minte, acum nu mai am încuietoarea la mâini sau picioare.

— Sigur, că ai abuzat prea mult de prietenia pe care ţi-am dat-o, Sacrilegiu! Pentru că uiţi prea des că sunt un ofiţer.

— Îmi voi aminti, şeful Stone, promit, spuse Small Flocco.

— Tu mă batjocoreşti!

— Dacă te plângi vorbind aşa tare, ei vor auzi, de asemenea de la pasarelă, iar învinşii vor fi încuiaţi iarăşi. Când te enervezi, mormăi ca un elefant sau o morsă.

— Ai dreptate, spuse maistrul, zâmbind. Uneori, dar numai uneori, eu, comit imprudenţe.

El goli pipa, o reîncărcă, bău o înghiţitură de vin roşu, care se potrivea excelent într-o salată, şi suflă într-un colţ al celulei fumul, mormăind. Şi micul Flocco, ghemuit pe locul lui închise ochii pentru a prinde, dacă ar putea, câteva ore de somn.

Unde se duce oare fregata? A ajuns la navele domnului Dunmore, sau încearcă de a se salva singură? Asta e ceea ce ar fi vrut să ştie şeful Stone.

Pe cei doi Hessiani nu ia mai văzut. Ei nu au vrut să fie prinşi în plină zi, la taifas cu doi prizonieri consideraţi periculoşi.

Şeful Cap de Piatră, închisese ochii, când uşa se deschise violent şi Wolf apărut, un pic pierdut.

— Trebuie să vă pun încuietoarea, spuse el, scoţând cheia din buzunar.

— Transfer? întrebă şeful Cap de Piatră dând o lovitură, micului Flocco, care continua să sforăie.

— Marchizul vrea să-ţi vorbească.

— Haide, micule Flocco, să auzim ce are să ne spună canalia.

Wolf punând încuietoarea la mâini, îi spuse:

— Să mergem, la marchiz nu-i place să aştepte.

— Bătăuşul acesta! mormăi şeful Stone.

Hessianul, să dea aerul unei temnicer adevărat, scoase din teacă spada sa, şi era înarmat cu un pistol cu două ţevi.

Cei doi prizonieri, urcară pe o scară fără sfârşit, trecură prin două baterii şi în cele din urmă au ajuns pe punte.

Fregata, reparând stricăciunile sale, a fost lăsată în vânt cu arcul spre sud, probabil în speranţa de a ajunge flota fantoma. Vremea era în continuu rea, dar valurile erau normale.

Şeful Cap de Piatră, pe punte, îndreptă ochii spre nord, gândind că poate va vedea în depărtare navele americane, cu excepţia corvetei, prea lovită pentru a fi în măsură să reia atât de devreme cursa.

— Pe corpul unui elefant! Au dispărut! Unde-i vom găsi?

Şase carabinieri au luat între ei pe cei doi prizonieri, şi i-au împins aproximativ până la duneta, unde se plimba, fratele mai mare al mândrului corsar. Acestea, văzându-i că vin, se aşeză pe un tun de vânătoare, şi îi privi cu atenţie timp de câteva minute, spunând:

— N-am crezut că voi întâlni aici pe faimosul maestru al ilustrului lord baron MacLellan. Tu nu eşti teribilul breton?

Aceste cuvinte au fost rostite pe un ton ironic, astfel încât să se ridice imediat firele de păr maistrului Stone, care răspunse cu sfidare:

— Da, domnul meu, eu! Nu sunt faimos, este adevărat, dar sunt rău ca un urangutan.

— Ohe, maistre, nu glumesc! spuse marchizul, încruntându-se. Cine a folosit acest cuvânt atât de jignitor?

— Fratele tău.

Marchizul sării în sus, iar faţa lui era cenuşie.

— Care frate? strigă el. Nu am niciun frate. Există un singur Halifax în Anglia.

— Baronetul MacLellan nu este o rudă mult, sau mai puţin apropiată cu tine?

— Eu nu mă ocup de secretele familiei mele.

— Un secret, când toate marinele europene şi americane cunosc de mult timp realitatea, domnul meu?

— Şi ce se spune despre mine?

Şeful Cap de Piatră, trase de câteva ori cu mâna peste faţă, apoi inocent îi spuse:

— Nu ştiu nimic, pentru că eu sunt un pic cam greu de auz.

— Cum vrei tu, spuse marchizul ironic.

— Nu, o să-ţi spun, dar atunci când este cazul, domnul meu.

— Unde dracu' ai cunoscut pe domnul MacLellan, mai bine cunoscut sub numele de bastard?

— În Marea Britanie, domnule, într-o ţară care este bogată în pietre, capete tari şi marinari care nu cunosc niciodată frica.

— De fapt, ne vom mai vedea! spuse marchizul. Eşti prizonierul meu, tu un pirat, aşa că s-ar putea să te atârn imediat, chiar fără audierea consiliului de război, şi cu toate acestea glumesc!

— Aveţi un obicei bun de face pe cineva să se sperie pentru nimic.

— Nu îţi este frică de un laţ, în jurul gâtului?

Şeful Cap de Piatră ridică din umeri uşor şi-i spuse:

— Pentru a muri spânzurat sau împărţit în două de o grenadă pentru mine este la fel. Noi nu mergem la război cu intenţia de a ne repatria cu pielea intactă.

Marchizul îl privi cu admiraţie.

— Tu eşti trăgător maistru pe Tunetul, nu-i aşa?

— Da, domnul meu.

— Vrei să treci în serviciul meu împreună cu partenerul tău?

— Eu, noi!

— Bună remunerare şi tratament bun.

— Şi dacă refuz?

— Mâine aş putea să te atârn de catargul profesor.

— E prea mare, domnul meu, spuse bretonul. Dacă se rupe coarda, cad prea de sus.

— Aşa!

— Ce-mi oferi, domnul meu?

— Plata de locotenent al navei.

— Nu e prea rău! spuse bretonul. Ştiu că marina britanică plăteşte bine ofiţerii săi.

— Acceptaţi?

Şeful Cap de Piatră se gândi o clipă, apoi îi răspunse:

— Eu sunt al tău, trup şi suflet. În cele din urmă eu sunt mereu în slujba, celor din aceeaşi familie.

— Nu vorbi despre domnul MacLellan, spuse marchiz cu un ton supărat.

— Cum doriţi, domnul meu.

— Acum, spuse marchizul, poţi să te duci la bucătărie. Dar păstrează în minte faptul că există mai multe pavilioane pe fregata mea şi corzile nu lipsesc. Nu am altceva să-ţi spun. Poţi pleca.

Cei doi britanici au făcut o plecăciune ciudată, şi conduşi de cei doi germani s-au îndreptat spre centrul navei, unde, între catargul *mizzen* şi catargul mare, era bucătăria.

Un negru ca un cărbune era lângă uşă, amestecând şi agitând într-o cratiţă mare, un sos care avea un miros foarte ascuţit de droguri.

— Mirosul! spuse şeful Cap de Piatră.

El a luat brusc cratiţa din mâinile bucătarului, spunând poruncitor:

— Acesta se oferă aici, bale de cărbune.

Bucătarul se uită urât la el cu ochii lui mari de porţelan,

strigând:

— Nu contează: este pentru şeful.

— Marchizul nu mănâncă în seara asta. Ţine minte, atunci când te strâng în mâinile mele, nu mai scapi.

Negrul scoase un geamăt de animal sălbatic, şi făcu gestul de aruncare spre breton, dar acesta repede ridică polonicul, iar cu el ferm în mână, strigă:

— Dacă mai faci un pas ticălosule, îţi arunc acest bulion în cap. Îţi spun că marchizul ne-a dat cina, şi cred că este de ajuns!... Hei nu, nu te uita aşa la mine, pentru că dacă sunt eu uscat, cu o lovitură te trimit pe post de friptură pe aragaz. Specimene ca tine, deveniţi insolenţi, veniţi din păduri sălbatice din Africa am mai întâlnit! Ce zici, Small Flocco?

— Eu spun că ar trebui să tai o bucată de carne, şi să vorbeşti mai puţin.

Şeful Cap de Piatră golii vasul în mare, şi luând un cuţit început să pregătească carne, aruncând ocazional, negrului o privire ameninţătoare.

— Hei, bucătar! strigă el. Ce prostie este aceasta? Carnea este plină de viermi.

— Nu este nimic mai bun la bord, *massa*, spuse omul negru, care decise să se întoarcă la aragaz şi de a topi într-o oală o duzină de lumânări de seu, cu care pregăti supa pentru ziua următoare.

— Ce mizerie domneşte aici! Şi domnul marchiz binevoieşte să înghită această carne stricată? Noi, da, mai merge, pentru că noi marinarii avem stomacuri bune!

Cei doi britanici aşezaţi la o măsuţă de fier începură să mănânce, pescuind din când în când într-un coş mare plin de biscuiţi putrezi.

— Maestre Sam, zise şeful Cap de Piatră când termină, nu este un obicei urât la bordul fregatei, să mănânci fără să bei?

— Numele meu nu este Sam, a spus omul negru, arţăgos. Numele meu este Jacob.

— Ei bine, maestre Jacob, adu vinul ce trebuia să servească în această seară comandantul.

Negrul trimise două sau trei mormăieli, dar văzând pe breton privindu-l ameninţător, el s-a grăbit să pună în faţa lor două sticle de jumătate desfundate deja, şi două ceşti.

— Dar aceasta este nava porcilor! spuse vorbitorul veşnic.

Carne cu viermi, biscuiţi stricaţi şi oţet în loc de vin. Du-te dracu'! Era mai bine pe corveta noastră, este adevărat Small Flocco?

— De o sută de ori mai bine! spuse tânărul gabier.

Cei doi britanici cu stomacuri, ca şi struţii, astfel încât vinul, bun doar pentru salată, a mers la cină mai bine ca apa. Şeful Cap de Piatră, trase un oftat adânc de satisfacţie, duse mâna de mai multe ori mâna pe burtă, pentru a grăbi digestia, apoi umplu pipa, o aprinse, trase un fum, şi plecă cu micul Flocco, spunând cu voce ironică:

— Bună seara, maestre Sam.

— Jacob, ţi-am spus! zise bucătarul negru, furios.

— Sau Sam sau Jacob, diavolul, marele protector şi rudă a negrilor, oricum te va duce în iad.

Noaptea era foarte întunecată şi ceţoasă, ceea ce arăta clar că un alt uragan se pregătea să atace, şi termina resturile mizerabilei flote fantomă.

— Este pentru noi, spuse bretonul. Marea nu este prea zbuciumată, şi o barcă nu este uşor de văzut.

În acel moment un om, întrerupse discuţia: era Wolf.

— Mica balenieră este deja în apă, la zece paşi de fregata. I-am cerut căpitanului permisiunea de a prinde peşte, iar din moment ce există o mare lipsă de mâncare la bord, şi mă ştie foarte priceput, mi-a dat.

— Şi fratele tău?

— A pregătit tot ce trebuie.

— Şi blonda?

— Când va veni timpul, va coborî pe o scară de cânepă pe care i-am dat-o. Te avertizez să ai grijă la timonier, deoarece poate da alarma.

— Un pumn în dovleac, şi… crapă! Lasă-l la mine.

— Acum du-te pune-te la cârmă, iar când auzi strigătul: un om peste bord! Foloseşte-te de confuzie şi pleacă.

— Cine se va arunca?

— Nu ştiu încă acest lucru: doar că cineva va sări în apă.

— Tu?

— Poate, răspunse Hessianul, îndepărtându-se.

Cei doi britanici, urcară pe punte şi se sprijiniră de balustradă, la patru paşi de cârmaci.

CAPITOLUL 9
* * * O NOAPTE DE CHIN * * *

Deşi era foarte întuneric, şi ceţos, partenerul credincios al marelui curent al golfului, se văzu totuşi o barcă, care urma exact dâra albicioasă a fregatei. O frânghie lungă de douăsprezece sau cincisprezece stânjeni, bine fixată, de puntea din spate. În interiorul bărcii o umbră de om se agita, aruncând apa din barcă, din când în când.

— Este Hulbrik, spuse şeful de piatră, micului Flocco.

— Ce pescuieşte?

— Nu ştiu. În plus, există două popoare din lume, care sunt într-adevăr pescari: olandezii şi bretonii.

— Du-te şi tu, să-l ajuţi.

— Trebuie să te pregăteşti să tragi pumni cârmaciului!

— Se pare că este un cârmaci robust.

— Dar nu va rezista loviturii mele, va cădea ca împuşcat. Ce oră este?

— Miezul nopţii nu ar trebui să fie departe.

— Îţi bate inima? Nu la orice: acum este foarte liniştită.

În acel moment se auzi o voce, strigând în baterii:

— Schimbaţi garda a patra!

Treizeci sau patruzeci de oameni s-au dispersat pe punte, grăbindu-se să dispară, în sala comună.

— Ai grijă, Small Flocco, zise şeful Cap de Piatră. Imediat ce se retrag, trage coarda şi adu barca la babord lângă geamul cabinei blondei. Nu te superi tu, dacă confuz, te iau de picioare, şi o să te arunc cu capul în jos. Şi atunci voi striga: un om peste bord!

— Ştiu să înot ca un peşte, şi nu mă tem nici chiar de rechini. În schimb mi-e teamă de anghile, pentru că…

— Fii liniştit, eşti prea vorbăreţ.

— Eu vorbăreţ? Tu vorbeşti, care nu taci nici cinci minute.

— Acum, eu nu vorbesc până când nu aud strigătul lui Wolf. Când un om cade în mare, şi mai ales pe timp de noapte, impresionează echipajul, şi îşi pierde deseori capul.

Pază se dispersă pe punte, unul mai la prova, fiind noapte cu ceaţă, o coliziune provocată de o greşeală a unui om leneş de pe vreo navă a domnului Dunmore, se putea întâmpla oricând. Alţii, care au

sorbit o ceaşcă de cafea tare, au fost situaţi între ultimul catarg şi trinchet. Chiar al patrulea ofiţer a mers către castel, privind atent cu ochii în ceaţă, care devenise mai densă, parcă, pentru a facilita evadarea celor doi bretoni.

În depărtare fulgeră, şi tunetul mârâind se răspândii în rândul maselor negre de vapori, pe care vântul de est îi conducea spre coasta americană. Din când în când un val mare, trecea peste fregată şi lovea violent cu o mare viteză.

— Asta e ceea ce mă îngrijorează! mormăi şeful Stone. Îmbarcarea blondei poate deveni mult mai dificilă… Dar… Vom vedea!

Când termină de fumat, el îşi mişcă braţele pentru aşi relaxa mai bine muşchii, apoi se apropie de cârmaci, care probabil, pe jumătate beat, probabil foarte obosit, moţăia lângă cârmă.

Dintr-odată un strigăt acoperi vuietul valurilor, şi zgomotul furtunii:

— Un om peste bord!

Niciun marinar nu rămâne impasibil la un astfel de strigăt, care poate anunţa moartea unui camarad.

Vocea ofiţerului din paza a patra, transmise:

— Este o barcă! În urma dârei de la fregată!

Cincisprezece sau douăzeci de oameni s-au grăbit să execute ordinul.

Şeful Cap de Piatră făcu un salt înainte, către timonierul pe jumătate adormit. Pumnul, mare şi tare ca un ciocan de forjă, căzu cu zgomot monoton pe craniul nefericitului, care căzu brusc în spatele cârmei, fără a scoate vreun strigăt.

Micul Flocco, profitând de confuzia care domnea la bord, trase repede coarda de care era legată barca de salvare, cu Hulbrik abordat de ramele sale. Când au văzut cei doi britanici au trecut pe la puntea spate, a navei de război şi într-o clipă au ajuns lângă Hessian.

— Şi blonda? zise şeful Cap de piatră.

În acel moment se auziră înjurăturile marchizului.

— Pe corpul unui clopot, spuse maestrul. Blonda a fost prinsă în timp ce se pregătea să fugă. Tranzacţia este pierdută! Vâslele! Vâslele!

— Să navigăm, spuse Small Flocco.

— Pe corpul unei balene! Dacă nu ne-ar vedea fregata engleză, să nu ne trezim cu mitralii.

Fregata, coborâse o barcă pentru a ridica omul căzut peste bord.

Din fericire, noaptea era foarte întunecoasă şi ceţoasă, astfel că ei sperau să se poată îndepărta, cel puţin până acum nu erau hărţuiţi.

Micul Flocco clipi din ochi privind către catargul *mainsail*.

— La cârma, zise şeful Cap de Piatră.

— Traseul?

— Nu ştiu: fugim, asta-i tot!

Un vânt proaspăt, care părea să vină din răsărit, sufla, aruncând din când în când o explozie destul de impetuoasă. Baleniera a pornit imediat pe valuri, şi a dispărut curând în ceaţă.

Dar la bordul fregatei au observat fuga lor, auzindu-se câteva minute, focuri de armă, trase la întâmplare în toate direcţiile, iar apoi chiar un tun.

— Prea târziu, spuse şeful Cap de Piatră.

De fapt, fregata era acum plecată, iar barca avansa mai departe tot mai repede.

— Ne-am salvat pielea, din nou! spuse Small Flocco, care avea loc în faţă. Ce surpriză a avut marchizul când a găsit scara?

— Presupun, că nu i-a făcut plăcere.

— Şi săracul Wolf?

— Nu e un prost, şi va scăpa de cârlig. Ce spui, maestru bere?

— Nu îngrijorat, zise germanul, Wolf este bine vezut de Marchizul.

— Hei, omule, ai adus arme şi ceva de mâncare?

— Doi puşti şi puţin mâncare.

— Dar poate vom primi o raţie în curând. Noi nu ştim, unde suntem faţă de corvetă, sau de ţărmurile americane. Avansăm ca nişte orbi.

— Taci! O altă lovitură de tun!

— Fregata cu siguranţă ne vânează. Să nu ne prindă, şefule Cap de piatră, deoarece acum marchizul ne va pune să dansăm cu o frânghie în jurul gâtului nostru.

— Sperăm să scăpăm de cercetările sale. Între timp această ceaţă, în creştere în acest moment, ne protejează. Pe o mare atât de vastă, suntem doar un punct pe care cele mai puternice telescoape abia îl poate vedea.

— Ce traseu va lua fregata?

— Cine ştie? Caută tu, că ai ochii mai buni ca mine.

— Dar mai puţin experimentaţi.

— Ah, e adevărat, răspunse maistrul. La naiba! Eu sunt din Batz! Atenţie la cârmă, băiete!

Un val uriaş înainta huruind ameninţător, la aproximativ zece metri, unul din acele valuri puternice, care, de obicei, nu se văd decât în apropierea Capului Horn. Barca a fost ridicată cu violenţă între o întindere largă de spumă aproape fosforescentă, apoi căzu într-o prăpastie care părea să aibă fundul foarte jos. Timp de cinci sau şase minute, fugarii au fost aruncaţi şi udaţi îngrozitor, (dar această barcă numită – balenieră – era anume pentru o astfel de vreme) şi în stare de şoc teribil, cei doi bretonii şi Hessianul simţeau că le va exploda stomacul.

— Hei, maistre, spuse tânărul gabier, se va dezlănţui un uragan?

— Sunt deja ravagii peste Atlantic, cine ştie cât de departe? Iar acum are un impact şi aici.

— Da, am auzit mereu de furtuni departe, pe care aceste păsări al naibii de urâte le semnalau! Hei, mintea la cârmă!

Un alt munte de apă atacă violent pe nefericiţii din balenieră. S-ar fi spus că Atlanticul îi vrea prada lui, ca şi când nu era suficient de câte nave erau pe fundul lui – caravele, galioane, corvete, nave cu bord mare, scufundate în mii de uragane, pe parcursul a multor secole.

Valul trecu, aruncând pe aceşti nefericiţi în toate părţile, într-un zgomot asurzitor, de parcă erau o mie de ţipete şi hohote.

— Hei, şefule Stone, acestea sunt numite focuri? Se pare că suntem în canal când se schimbă mareea.

— Am fost pe cale să-ţi spun.

— Vom încheia prin a merge să bem cupa mare?

— Eşti un măgar. Am examinat baleniera, şi pot să vă spun că Tunetul va mai dăinui mult, deşi nu este mai mult decât o bandă lungă de lemn. Englezii au fost întotdeauna renumiţi în construcţia de nave. Dulgherii noştri pot să se ascundă.

— Eu nu-i denigrez.

— Limba mea nu are păr şi întotdeauna spune adevărul… Pe trupul unei balene! Unde vom găsi corveta? O vom putea ajunge? Şi, Maestrul bere de ce, nu vorbeşti? Cum e stomacul?

— Spart! spuse Hessianul zâmbind.

— Ar fi nevoie de două duzini din acei cârnaţi ai celebrului maestru Taverna, udaţi cu scorpionato şi cu vin.

— Pono! Pono! spuse neamţul.

Un al treilea val ridică baleniera, şi de această dată stomacul Hessianului, săracul, deja tensionat, nu a putut rezista.

— Dă în afară! zise şeful Cap de Piatră, văzându-l că vrea să vomite. Trebuie să fi mâncat prea multe la bordul fregatei.

— Cred că da, spuse Hulbrik.

— Avem respect pentru noi. Suntem marinari şi am văzut multe, organisme golite, este adevărat, Small Flocco?

— Milioane.

— Tu nu, eşti prea tânăr.

În acel moment el sării în sus şi îşi puse mâinile la urechi. Părea să asculte.

— Ce se aude? întrebă neliniştit gabierul, în timp ce Hulbrik continua să-şi golească intestinele, cu un tremurat teribil.

— Au tras iar! răspunse maestrul.

— Nu am auzit nimic.

— Eu vă spun că au tras, iar, o lovitură de tun.

— Nu a fost corveta?

Stone clătină din cap, descurajat şi-i spuse:

— Eu nu cred că te cunosc.

— De ce spui că nu am scăpat?

— Pentru că nu-mi place să mă spânzure. Fregata este o navă excelentă, care îşi poate desfăşura operaţiunile sale foarte bine!

O clipă mai târziu au auzit tunetul îndepărtat hodorogind cu furie, apoi două fulgere străpunseră întunericul.

— Va fi rău, spuse maistrul. Vine din nou uraganul!

— Dacă va fi rău pentru noi, nu va fi bine nici pentru fregata marchizului.

— Fregata este mare, dar această barcă, este o coajă de nucă.

— Veţi vedea mai târziu, spuse maistrul abătut.

Ca toţi pescarii bretoni, el purta la ceasul cu lanţ mare, o mică busolă de care nu s-a despărţit niciodată. Era necesară ca să fie cu adevărat marinar. Aşteptă un fulger, pentru a se orienta mai bine, apoi se aşeză la cârmă, spunând micului Flocco şi germanului:

— Aveţi grijă de vele: eu mă ocup de direcţie.

Încercă să aprindă pipa celebră, dar în acel moment oceanul le făcu un duş nedorit, însoţit de tunete şi fulgere.

— Asta este bătălia Atlanticului, spuse maistrul, punând în buzunar pipa preţioasă. Să nu ni se spună nouă că suntem bretoni dacă

nu ne confruntăm cu valurile mari ale Canalului? Ne-am născut marinari, dar nu vom ieşi atât de uşor din acest uragan imbecil.

— Şi eu fac ceva? întrebă Hessianul.

— Să te culci, dacă poţi, spuse maistrul.

CAPITOLUL 10
* * * PE STÂNCI * * *

Nu era cu siguranţă timpul să doarmă, uraganul avansa ameninţător, era supărător oceanul, care de atâtea zile, nu mai era paşnic. Unui fulger ia urmat un alt fulger, aproape fără întrerupere, în timp ce apa cădea în jos cu mare forţă. Se pare că ferestrele cerului au fost deschise, în toate aceste zile teribile ale Marelui Potop.

În timp ce şeful Cap de Piatră conducea barca, micul Flocco avea grijă de vele, gata să reducă cu una sau două linii, să nu dea într-un recif. Hessianul, după ce descoperii sub prova o pânză mare, începu să scoată apa care se strângea în barcă.

Valurile le dădea întotdeauna asalt, mugind şi ţipând, ca şi când acestea erau dornice de a înghiţi această pradă mică. Fulgerul le dădea nuanţe stranii, acum livid şi acum culoarea focului intens. Deasupra lor vântul de est fluiera furios, cu un mare acompaniament de fulgere şi toate celelalte hohote înfricoşătoare. Cu toate acestea, baleniera, în ciuda dimensiunii sale mici (era doar cinci metri lungime) era într-un meci cu furtuna, sărituri viguroase, între haosul munţilor de apă, mai bine decât o minge de cauciuc pe un trotuar. Era aruncată însă teribil, suferind şocuri, deranjând din nou stomacul Hessianului.

Se părea uneori că vor dispărea brusc în abisul adânc, dar şeful Cap de Piatră şi micul Flocco nu se lăsau surprinşi de puterniciile şocuri de apă, manevrând abil şi evitând atacul.

Toată noaptea trei disperaţi curajoşi, au rezistat luptând cu valurile mării, apoi, în jurul orei patru dimineaţa, un zgomot oribil lovi urechile lor.

— Ce este, şef Cap de Piatră? întrebă micul Flocco.

— Suntem împinşi spre stânci, răspuns maistrul, ridicându-se brusc fără a părăsi cârma.

— Ce este?

— Recif în faţa noastră, la o parâmă distanţă, poate!

— Ce trebuie să fac? întrebă tânărul gabier.

— Navighează! Ne zdrobim, sau ne vom salva toţi. De îndată ce are loc coliziunea, să fugim să nu ne tragă valurile, care se izbesc de obstacol.

Navigaţia a fost abandonată repede, dar vântul era atât de puternic încât baleniera, se învârtea în toate părţile.

Maistrul Stone ţinea de cârmă cu o mână de fier, încercând să se îndrepte spre un punct care nu era bătut de către extraordinarele valuri ale Atlanticului.

Începuse să se lumineze, şi un gri deschis, nesigur, lipsit de strălucire, se răspândi încet printre norii negri încă grei de ploaie şi vânt. Reciful era vizibil, doar un grup de terenuri mici, aproape de deasupra apei, şi pietre în formă de piepteni. Puţin mai departe erau stânci.

— Vezi! strigă şeful Cap de Piatră, a cărui voce, poate pentru prima dată, tremura.

Valurile erau urmate de hohote din ce în ce mai înfricoşătoare. Izbeau împotriva barierei de recif, parcă încercând să o spargă, atunci se retrăgeau, dar presate de vânt, se întorceau la atac.

Mica balenieră nu mai răspundea la înaintare. Izbită din toate părţile de valuri înfricoşătoare în cele din urmă, era pe cale să se scufunde. Era o coajă de nucă la mila unui uragan.

— Şefule Cap de Piatră! strigă tânărul gabier, agăţându-se de catarg.

— Tata! strigă Hessianul între un cucui şi o durere de stomac. Mă tem, acest lucru nu este război.

— Hai, curaj băieţi! spuse bretonul după ce trimise un oftat lung. Aici suntem!… Iată testul mării!

Ei erau acum pe stânci. Baleniera făcu o ultimă şi înspăimântătoare săritură, apoi printre hohotele valurilor se auzi mai înainte o lovitură, ca şi cum ceva s-ar fi rupt, apoi trei oameni rămaseră să plângă, singuri loviţi din toate părţile de vântul uraganului.

Câteva minute au trecut. Doar vocea puternică a oceanului, izbind furios valurile împotriva stâncilor şi insulelor nisipoase, şi care se opuneau loviturilor sălbatice ale valurilor monstruoase. Păsări mari: albatroşi, spărgătoare de oase şi fregate zburau în compania a batalioane de rincopi (păsări de mare care vestesc uragane şi mari furtuni) aproape de locul unde cei trei fugari au naufragiat.

Dintr-odată un albatros mare, aproape în întregime alb, şi ale cărui aripi deschise măsurau trei metri, după ce a făcut mai sus pe stânci mai multe ture, mormăind ca un porc, căzu dispărând între două stânci.

— Ah, ticălosule!

Pasărea încercă să se ridice, dând din aripile mari cu disperare, dar după o scurtă luptă se opri, trimiţând un ultim mormăit.

Şeful Cap de Piatră cu un cuţit, la decapitat.

De ce acest om extraordinar nu a fost răpus? Printre sclipirile rocilor erau îngrămădite paturi reale din alge marine, pe care valurile le transportă în număr mare. Ei bine, şeful Stone, după o luptă cu uraganul pe mare, a reuşit să cadă, pe unul dintre aceste paturi. Nu exista nicio mirare că bretonul, s-a născut sub stele norocoase, şi prin urmare putea să se bazeze pe noroc.

Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă albatrosul, care crezând că este mort, a coborât asupra lui, lovindu-l cu ciocul în cap. Aceste păsări urâte poate sparge uneori craniul înotătorilor. Şeful Cap de Piatră, nu a păţit nimic. Într-adevăr, trase repede cuţitul, pe care-l avea încă la centură (o lamă care stătea între maceta mexican şi navaja andaluzian) şi la ucis.

— Pe corpul de la toate turlele!... Şi ceilalţi unde sunt? Oare au fost zdrobiţi de recif? Bietul Flocco! Săracul bere! Pleacă, şef Stone, adună toate forţele de breton din Batz şi du-te în căutarea lor.

El se ridică din locul care ia servit ca pat, şi cu mirare observă că picioarele sale încă rulează.

— Ar fi nevoie de un pic de ulei, spuse el. Poate mai târziu. Văd valurile şi păsări de mare, spuse el, deplasându-se printre roci. Cine este mort? Micul Flocco nu, doar este un breton, şi, germanul trebuie să aibă oase tari. Să îi caut.

O rază de soare proiectată pe stânci, deschidea diferenţa dintre această rază şi nori grei de furtună. Dacă oceanul a izbit imediat pe cei doi tovarăşi, undeva, el ar fi găsit cadavrele lor.

Faleza părea că era împărţită în două la cele mai înalte vârfuri, erau deschise pasaje, cum ar fi coridoarele, aglomerate cu îngrăşământ de drone şi guano.

Dintr-odată se opri, trimiţând un strigăt puternic.

La douăzeci de paşi mai departe se afla baleniera, prinsă între două pietre şi cu marginile spulberate.

— Ei trebuie să fie acolo! spuse el. La o lovitură la cap, nu ar fi supravieţuit!

El acceleră ritmul său, încercând să se apropie de barcă.

Oceanul a aruncat-o peste primul rând de pietre, apoi căzu brusc între al doilea rând, format din pietre cu colţuri ascuţite. Şi acolo a rămas, cu chila distrusă, şi cârma lipsă. Chiar dacă era de fier, nu putea rezista acestei lupte cu uraganul.

Bretonul se uită neliniştit şi nu văzu nici pe micul Flocco, nici pe Hessian.

Mâncarea şi armele, pentru cazuri extraordinare, încă erau pe balenieră.

— Să fi luat marea pe Small Flocco?

El strigă, făcând mâna pâlnie la gură să acopere zgomotul infernal al oceanului.

— Nu e nici germanul, nici celălalt breton ca mine. Dar nu este posibil să fi murit. Dumnezeu ne-a mântuit, dându-ne şansa sau norocul să ne salvăm. Înainte, şefule Cap de Piatră! Atâta timp cât mai am putere, voi căuta să-i găsesc.

Luă o muschetă şi un topor şi se întoarse să exploreze cu atenţie paturile din alge marine. Puteau fi oriunde între aceste stânci. El vizită deja cinci sau şase locuri cu aşa-zise paturi, când văzu un pescăruş, zdrobitor de oase cum coboară fulger între două pietre mari, cu ciocul larg deschis. Un fel de răpitori, sunt socotite aceste păsări, catalogaţi şi ca pescari formidabili, distrugători reali de peşte, vestitori de furtuni gigant, la fel de mare ca un albatros. Nu cântăresc mai mult de zece kilograme, deoarece acestea au un volum mare în formă de T, dar sunt întotdeauna de temut pentru lăcomia lor bestială şi impetuozitatea atacului. Ei nu se tem de om, şi ca albatrosul, când văd naufragiaţi, îi atacă cu mare furie.

Şeful Cap de Piatră cunoştea de mult timp aceste păsări de pradă cu pene maro, urâte, şi încărcă muscheta hotărât, deşi el era foarte aproape şi îl putea împuşca sigur.

— Există un camarad?

El strigă din nou.

— Unde sunt, dacă sunt morţi?

Ridică muscheta şi trase.

Detonarea era confundată cu mugetul mării. Zdrobitorul de oase, cu o lovitură directă, încercă să se redreseze, dar căzu în valuri.

Bretonul se apropie, de locul vizat de pasăre, având grijă la vârful stâncilor, tare ca oţelul, care tăiau cizmele. După cincisprezece sau douăzeci de paşi, se repezi la un pat de alge de mare, foarte des, închis într-un fel de nişă, suficient de mare pentru a încape mai multe persoane.

Un corp se afla în mijlocul nişei.

— Hulbrik! spuse bretonul. Şi micul Flocco?… Am crezut pentru moment că este şi acesta.

Revenii repede la barcă, luă o sticlă, scăpată miraculos de dezastru, care conţinea gin şi ienupăr, şi se întoarse imediat la săracul german, care părea pe jumătate mort.

— Ohe, maestru bere!

Auzind vocea familiară, Hessianul deschise un ochi, apoi altul, şi spus:

— Ah!… Patre!… Mă simt foarte rău!

— Ruptă coloana vertebrală?

— Nu cred.

— Atunci nu vei murii. Pe micul Flocco l-ai văzut?

Un râs, răspunse la această întrebare. Tânărul gabier, întotdeauna rapid ca o veveriţă, se ridicase de pe un pat de alge, frecându-şi viguros corpul.

— Nimic rupt, băiete?

— Nu ştiţi că bretonii de Pouliguen sunt elastici ca peştele? spuse Small Flocco. Acei bretoni care nu cad sub loviturile de tun. Ce-i cu barca?

— Distrusă.

— Deci, suntem naufragiaţi?

— Pentru moment, da.

— Şi cum vom trăi?

— Nu te supăra aşa de repede. După cum vedeţi, sunt înarmat, iar în barcă mai este încă o puşcă, apoi avem un albatros pe care l-am decapitat, mai înainte. Acesta este greu ca un catâr din Pirinei, iar atunci când foamea te cuprinde, totul este trimis în jos şi totul este apetisant. Poţi să mergi?

Micul Flocco şi Hulbrik, îşi adunară forţele, urmând pe Stone care şchiopăta puţin.

În cinci sau şase minute, au ajuns la balenieră. Au făcut inventarul rapid, cu ce se află pe ea fiind deosebit de încântaţi să

găsească un butoi care conţinea cinci sau şase litri de apă, care cine ştie prin ce minune a rezistat impactului.

— O să vă propun o afacere, zise şeful de piatră, să mâncăm.

CAPITOLUL 11
* * * NAVA MISTERIOASĂ * * *

Era într-adevăr singurul lucru de făcut, pentru a se pune pe picioare, după aventura teribilă, care aproape i-a trimis pe toţi trei în partea de jos a Atlanticului, pentru a alimenta peştii.

A început să plouă, iar marea era foarte rea în jurul stâncii. Valurile se adunaseră, fiecare în spatele celuilalt, înalte, puternice, lovindu-se cu un impact devastator de obstacol, retrăgându-se şi revenind din nou, de fiecare dată!

— Ce mizerie! mormăi bunul breton, care după ce au mâncat, şi-a făcut un cort improvizat într-un pat moale de alge. Nu am cine ştie ce mâncare, dar am auzit şi văzut că şi pe fregată au început să sufere de foame… Nu! Şi pasărea mea? Vom avea aproximativ cincisprezece kilograme de carne.

El lăsa pe cei doi tovarăşi, pentru a pregăti tabăra, plecând să aducă albatrosul său, mare.

— Aceasta este pasărea Small Flocco, zise el, punând-o la picioarele tânărului gabier. Dacă vom mânca puţină carne, devenim mai buni, sau cel puţin un pic mai puţin nervoşi. Camarazi la masa!

Se traseră într-o scobitură, şi sub zgomotul vuietului imens al valurilor, care părea să se prăbuşească asupra stâncilor, au început, să mănânce, din alimentele puse de Wolf, ceva mai consistent după atâta vreme.

— Când va fi timp frumos vom merge la pescuit anghilă conger sau calmar, zise şeful Cap de Piatra, care se cuibării în patul de alge, ascultând cu plăcere răpăitul ploii afară. Ei simt că această furtună nu se va termina curând! Poate dura săptămâni şi săptămâni în care oceanul Atlantic este turbat.

Şeful Cap de piatră îşi trase cuţitul pentru a decapita sticla, neavând un tirbuşon, când un strigăt îi scăpă:

— Bouzy!

— Scorpionato? întrebă Hessianul, care şi-a adus aminte dezgustat de sticlele de la maestrul tavernier.

Stone se uită la el lateral, luă sticla, închisă cu o capsulă aurită, şi după ce se uită la ea de mai multe ori, şi întorcând-o în mâinile sale, strigă:

— Bouzy! Bouzy în propria sticlă! Am citit ce era imprimat, deoarece preotul din Batz mi-a plantat ceva în creier.

Micul Flocco repetă la rândul lui, ca în cazul când primeşte o comanda pentru o manevră:

— Bouzy! Bouzy!

Şeful Cap de Piatră îl privi aproape cu dispreţ, apoi îi spuse:

— Ai plânge ca un copil mic, dacă ai şti ce e în interiorul acestui flacon original, aflat cine ştie cum, în cămara fregatei engleze. Şampanie ai spus? Eu cred că te-ai înşelat. Asta e şampanie neagră Bouzy.

— Bouzy! Bouzy! murmură tânărul gabier. Era un general sau amiral cu numele de domnul Bouzy?

— Tatăl tău nu a gustat niciodată, vinul nostru cel mai faimos? Şampania neagră Bouzy este un nectar, dragă băiete, şi costă o avere.

— Trebuia ca înainte de a mă face marinar, să mă fi făcut comerciant de vin?

— Bunicul meu!

— Oh, iar am ajuns aici!

— Când pescuitul nu a mai mers, a plecat să lucreze în podgoriile din Reims, şi aducea mai multe sticle acasă!

Stone îşi scoase şapca să fie gata pentru a opri vinul care va curge, apoi cu cuţitul, decapită gâtul sticlei.

Lichidul generos, încearcă să curgă, dar Stone era pregătit să-l oprească cu şapca.

— Ce miros, ce muzica face spuma? De multe ori bunicul meu mi-a dat o lovitură peste urechi.

— Scorpionii! spuse Hessianul.

— Da, suc de scorpioni divini! spuse maestrul.

Începu să bea cu lăcomie, că cei doi camarazi, s-au gândit dacă va rămâne ceva şi pentru ei, chiar şi o înghiţitură.

— Asta e şampanie? întrebă micul Flocco.

— Ceea ce a dus bunicul meu. Bouzy adevărat.

— Lasă o picătură şi pentru noi!

— Aşa e! spuse maistrul. Sunt un egoist adevărat, fiindcă trebuie să las şi camarazilor, beau după aceea tot ce mai rămâne.

— Nu am încredere, spuse Hulbrik, refuzând cu un gest de dezgust, pentru că întotdeauna eu amintit de celebrul maestrul tavernier, cu sticle scorpionate.

— Îţi mulţumesc, băiete: eşti un fiu bun, zise Stone, dar ticălosul mic Flocco rapid golii sticla, ca nu cumva şeful Cap de Piatră să intervină.

— Ce zici de vinul acesta? întrebă Stone.

— Niciodată n-am băut ceva mai bun, spuse Small Flocco.

— Bunicul meu…

— Cel cu pipa celebră? întrebă gabierul, întrerupându-l.

Un strigăt scapă de pe buzele lui Cap de Piatră. Uitase de pipa istorică, şi cu frică îşi duse mâna la buzunar, temându-se de un dezastru.

Şi dezastrul s-a produs într-adevăr. Cănuţa cozii pipei s-a rupt probabil în timpul furtunii. Stone îşi frecă fruntea cu mărgele de sudoare, şi murmură cu o voce tremurândă:

— Am fumat din ea treizeci de ani! Bunicul şi tatăl meu au folosit-o, consumând munţi de tutun. M-am salvat împreună cu ea de pe şapte epave, iar acum aici este distrusă pentru totdeauna.

— Greşeşti, şef Cap de Piatră, spuse tânărul gabier. Poţi fuma la fel.

— Da, dar nu cu pipa istorică din satul Batz.

— Ba, da, umple-o şi trage, în cazul în care tutunul este uscat.

— Poate că ai dreptate, băiete, poate mă poate servi în continuare. Tutunul şi cremenea sunt închise ermetic într-o cutie rezistentă la apă.

Din fericire, tutunul dat de Wolf nu este umed, aşa că încărcă furios pipa mutilată, se retrase în scobitură, punându-se în patul de alge, şi înfăşurându-se în nori de fum gros.

Între timp, furtuna era încă deasupra Atlanticului. Cerul se întunecase complet, şi marile mase de abur, conduse de un vânt furios, galopau între fulgere şi tunete. Ploua tare şi valurile izbeau împotriva stâncilor, aducând în tabăra mică adevărate perdele de apă pulverizată, dar niciunul dintre cei trei naufragiaţi nu-şi făceau griji pentru ei, pentru că stânca era prea puternică şi patul de alge foarte moale. Ce puteau dori mai mult, cel puţin pentru moment? Şeful Cap de Piatră, încheie partida de fumat, adormind liniştit şi sforăind ca un bas dublu. Hessianul crezu că cel mai bine era să-l imite, şi începu sforăitul

ca un concurs în Germania. Micul Flocco, doar pentru a face ceva, s-a apucat să rupă penele de pe Albatrosul decapitat de către Stone. El murmură, clătinând din cap.

— În loc de cod uscat, această pasăre va fi mai bună. Dar nu vom mai avea şampanie pentru a digera această fiară, care pare mare, dar cântăreşte puţin. Iar această pasăre a fost vânată de bretonul din Batz!

El smulsese deja mai mult de jumătate, când ochii se fixară pe ceva mare, şi negru acoperit cu ceva alb, sau cenuşiu.

— O navă! îşi spuse el, lăsând pasărea şi sărind în sus, printre o perdea de nori de pene. Cred că este fregata naibii! Dumnezeu nu ne trimite ceva bun!

În două salturi se opri lângă şeful Cap de Piatră, care încă sforăia, strângând pipa istorică ruptă, între dinţi.

— Scoală-te! spuse el. Vrei să te scoli?

— Cine mă deranjează? întrebă maistrul, căscând.

— Micul Flocco. Fregata se apropie.

— Pe corpul turnurilor cu sute de mii de clopote! La naiba, Domnul vrea pielea noastră?… Dar eşti sigur de ceea ce ai văzut?

— O navă în derivă care se îndreaptă spre acest stâncă, purtată de valuri şi împinsă de vânt.

— Doar fregata poate să fie?

— Nu ştiu! Ne-ar trebui un telescop.

— Pentru un bun marinar telescoapele nu servesc aproape la nimic. Ochii mei, veţi vedea, sunt de valoare mai mare decât toate lentilele telescoapelor. Care arată, zise Cap de Piatra râzând şi unde este acest vas faimos, care aduce coarda pentru a ne spânzura?

Tânărul gabier întinse braţul drept, arătând spre punctul negru. Şeful Cap de Piatră puse înainte pipa în buzunar, apoi privi atent, fixând ochii cu mâinile streaşină la ochi.

— Că este vorba de o navă, nu neg, explică el după o observaţie lungă. Dar nu e sigur că este neapărat, fregata!

— Şi dacă greşeşti?

— Eu?… Un pescar breton din Batz?…

— Uneori, mai ales acum că ai băut şampanie, poate nu vezi bine.

— Vei muri măgar, fiul meu!… Ce ruşine!… Şi totuşi eşti un gabier de neegalat!

— Mulţumesc, camarade.

— Eh, eh!… Uiţi mereu că eu sunt superiorul tău.

— Bunicul meu!

— Ah, mă iei drept un bunic?

— Tatăl meu nu a fost născut dintr-o urangutană.

— Foarte bine! Şi care a fost bunicul tău, atunci?

— El a vândut caracatiţe fierte în tavernele din Pouliguen. El mi-a lăsat un harpon cu care am avut o zi proastă, încercând să vânez un calmar mare într-o peşteră subacvatică şi…

Şeful Cap de Piatră nu îl mai asculta. Se uita cu atenţie la nava pe care valurile şi vânturile o îndreptau spre faleză.

— Ce fregată? exclamă el dintr-odată. Este o goeletă.

— Tu vezi oameni la bord?

— Nu, micule Flocco.

— Cât de mare poate fi echipajul?

— Cine ştie!

— Credeţi că va fi împinsă în stânci?

— Poate că nu, dar poate se va opri în recifuri!

— Frumoasă navă ne oferă furtuna!

— Noi avem oricum, baleniera distrusă.

— Ai dreptate, şefule Stone: voi muri un măgar.

— Asta provocare la noi! Nu sunteţi de Batz, zise Hessianul trezindu-se. Dacă o navă este naufragiată, trebuie confiscată, a declarat un amiral olandez faimos.

— Ce monstru de înţelepciune!

— Hei, băieţi!… Ascultaţi!

— Ordonă, şef Stone.

Hulbrik inhală aerul tare şi proaspăt de mare, pe care vântul îl aducea, şi se aşeză.

— Poţi înota? întrebă şeful Cap de Piatră.

— Am fost născut pe malul unui râu mare, spus Hessianul. Ştiu să înot, da.

— Atunci totul este bine. O baie de câteva mile te sperie?

Hessian făcut un gest negativ.

— Cât de descurcăreţi sunt aceşti nemţi! spuse bretonul. Acum înţeleg de ce englezii îi angajează ca mercenari din toate principatele Germaniei. Frumoşi, tineri, sănătoşi, puternici un pic plictisitori, dar care se roagă să nu fie ucişi. Fără aceşti oameni americanii îi urmăreau acum departe pe băutorii de ceai.

— Cine sunt aceştia? întrebă micul Flocco.

— Nu ştii că englezii sunt băutori de mult ceai?

— Am văzut că beau chiar gin şi brandy.

— Aceştia erau marinari, spuse maistrul grav.

Şi se uita la noua navă, care avansa direct spre stânci şi grinduri, ca şi cum un cârmaci pervers a vrut să o conducă la pierderea sigură.

— Că sunt marinari la bord, e îndoielnic.

— Şi atunci unde sunt? întrebă micul Flocco. Este o navă de război?

— Nu, nu, un comerciant de lemn, probabil în drum spre Indiile de Vest, iar furtuna la prins.

— Şi ce ne poate oferi?

— Pe corpul unui clopot! Nu vreau să mor pe această stâncă mică, ars de soare şi de sete. Nava este poate cu probleme, cu toate acestea, va avea o valoare mai mare decât o balenieră neputincioasă scufundată! Îmi fac griji doar de un singur lucru: ne putem oare salva cele două pistoale şi muniţia? Oricum să mă pregătesc.

— Şi albatrosul? întrebă micul Flocco.

— Lasă-l să putrezească aici. Pe această navă vom găsi, sper, ceva mai bun. Naufragiaţii vor fi luat restul, totul… Cizme, jachete şi pantaloni, muniţie şi arme. Grăbiţi-vă, camarazi: vântul împinge repede.

Nava misterioasă avansa în salturi imense pe crestele valurilor. Dar se pare că vântul, jurase pierderea ei, pentru că ia schimbat brusc direcţia şi suflând tare în cele două vele inferioare o îndepărtau de stânci.

— Suntem gata, răspunse tânărul gabier.

Nava la acel moment era la o milă şi jumătate distanţă şi continua traseul său spre sud, aruncată în toate părţile, iar acest lucru era un semn sigur că nu avea cârmaci.

Cei trei naufragiaţi ieşiră la mare, (aşteptând până ce valul s-a retras, pentru a nu fi aruncaţi pe recife şi grinduri, rămânând abandonaţi) şi începură să înoate viguros.

Înotul era foarte greu: apa învolburată, returnată şi răcnind înfricoşător. Stone, celebrul înotător începu să înoate, cu braţele şi picioarele. Micul Flocco la urmat, repezindu-se ca un delfin, iar Hessianul era ultimul, calm, cu ambiţie de a reuşi. Deja câştigaseră o jumătate de milă, când Hulbrik ţipă.

— Ce este, fiule? întrebă şeful Cap de Piatră. S-a întâmplat ceva?
— Nu tata.
— De ce strigi atunci, aşa de tare?
— O pestia muşcat la picior.
— Ce te-a muşcat?
— Eu nu pot se vede sub apa, tata.
— Poate a fost un rechin.
— Şi mănâncă la mine?
— Nu! De fapt, se bucură şi cu un picior.

Stone glumea fără milă cu săracul german, dar nu era omul care să-l lase la pericol. De fapt, el deschise cuţitul şi se întoarse înapoi, aşteptând să-l ajute.

Cu câteva lovituri ajunse la german, care continuă să înoate calm, deşi el era mai mult decât convins că a fost lovit de un animal marin periculos.

— Să vedem, mormăi marinarul întorcându-se în jurul lui Hulbrik, luptându-se cu valurile. Un rechin taie uşor un om în două, ca pe un trabuc cubanez.

El se uită în diferite puncte, aruncându-se sub apă de mai multe ori, apoi se apropie de el, strigând:

— Nava! Nava!

Goeleta se oprise la mai puţin de cinci yarzi, şi, deşi înaintase, s-a împotmolit în stânci. Împinsă de vânt, care lovea în cele două vele mici rămase printr-un noroc neexplicat, a continuat să se rotească spre sud, aplecată un pic la tribord. Cei trei înotători se grăbeau de teamă să nu o scape, luptând cu furie împotriva valurilor care le îngreuna înaintarea.

Cu un impuls final au ajuns lângă navă, izbindu-se de bordul ei, şi agăţându-se strâns de unele cabluri suspendate.

— Am ajuns! strigă Cap Stone. Acum suntem în siguranţă!

CAPITOLUL 12
* * * LUPTA CU FIARELE DE PE NAVĂ * * *

Cei trei naufragiaţi trecură peste balustradă şi săriră pe punte. Nava era pustie. Cu siguranţă surprinsă de un uragan teribil, a intrat în derivă, probabil din cauza unor defecte.

— Nu este nimeni! spuse maistrul. Nici viu, nici mort!

Un concert îngrozitor de urlete se auzea din adâncurile întunecate ale calei. Acestea sunt urlete: de urşi, jaguari şi pumă, lătrat de lupi.

— Pe corpul unui clopot, spuse bretonul, care deschise imediat cuţitul. Cine sunt locuitorii acestei nave misterioase? Nu există oameni, dar se pare că există multe fiare sălbatice. Ce a vrut să facă cu ele, căpitanul de le-a încărcat?

Şeful Cap de Piatra, cu cuţitul în mână, se apropie de trapa de lângă catargul profesor, care era larg deschisă, şi imediat făcu un mare salt înapoi, grăbindu-se la camarazii săi, care se salvaseră deja, în cuibul de cioară de pe trinchet.

— Şi apoi, şefule Cap de Piatră, poate ştiţi numele noilor noştri prieteni? întrebă Micul Flocco.

— Ah, canalie! Prieteni ai tupeul să-i numeşti? Du-te la ei pentru a le încerca dinţii şi unghiile lor! Vrei să ştii numele domnilor care populează cala, şi au distrus deja mai multe cuşti de fier? O să-ţi spun: jaguari, pume, bizoni, coioţii, urşi grizzly şi negru, şi şerpi.

— Ar fi fost mai bine dacă am fi rămas pe faleză.

— Mi se pare şi mie, spuse maistrul.

— Şi de ce sunt atât de multe animale sălbatice pe nava asta?

— Pentru că a vrut să le vândă pe piaţă. Preţul este plătit bine în porturile din Germania! Adevărat, Hulbrik?

— Hamburg este plin de pestie asta, spuse Hessianul. Locuitorii nu pot dormi nopţile, când sosesc vapoare din Asia sau Africa.

— Şi tu spui, şefule Cap de Piatră, că aceste fiare au reuşit să rupă cuştile?

— Am văzut, cu ochii mei, un cuplu de urşi grizzly şi doi sau trei jaguari venind spre scări, spuse maistrul.

— Ai spus că există, şi şerpi?

— Da! Am văzut mulţi, dar ei nu sunt încă afară.

Micul Flocco scoase un oftat lung.

— Nu am nicio teamă de fiarele care au unghii, spuse el. Dar şerpii mă sperie şi nu aş…

S-a oprit brusc, strigând:

— Bună dimineaţa, domnule! Suntem încântaţi să vă cunoaştem, atâta timp cât rămâneţi la depărtare. Aveţi cartea de vizită?

Ieşirea tânărului gabier era atât de comică, încât şeful Cap de Piatră şi, de asemenea, Hessianul nu a putut să-şi suprime un mare

hohot de râs. Domnul, pe care tânărul gabier la salutat politicos, era un urs grizzly imens, care, după ce a rupt cuşca lui, făcând foame mare, care-l chinuia de mai multe zile, apăru pe punte, strigându-şi libertatea cu un urlet feroce.

— Pe corpul unei balene, spuse maistrul. Este aproape ca un bizon de mare! Cine vrea să meargă jos, şi să-i spună să aibă amabilitatea de a intra înapoi în cuşcă şi să ne lase în pace?

— Desigur, nu eu! spuse tânărul gabier, care se uita cu groază la fălcile masive ale fiarei, înarmată cu dinţi lungi, galbeni.

— Şi tu, Hulbrik?

— Nu pot, tata. Picioare tremură.

— Şi muschetele noastre sunt inutile, zise şeful Cap de Piatră, pentru că muniţia este umedă.

— Dar paturile puştilor noastre sunt grele! Cu o lovitură bună putem sparge, un cap chiar mai mare.

— Dar niciunul dintre noi nu are puţină judecată, să nu se ocupe de ursul grizzly cu o puşcă descărcată. Ştiu puterea excepţională a acestor animale. Mai degrabă facem un singur lucru: tu, micul Flocco, taie o bucată de velă şi să punem pulberea la uscat. Soarele este suficient de fierbinte deja.

— Îl lăsăm o oră şi vom fi capabili de a trage.

Hulbrik privi atent ursul grizzly, întrebând:

— Tu ai vezut mulţi, tata?

— Nu ştiu câţi am văzut în viaţa mea.

— Este rău, tata!

— Este un animal feroce, care dacă te prinde, nu mai ai nicio şansă de scăpare!

Între timp, ursul grizzly domnea pe întreaga punte, fără a aborda pe cei trei bărbaţi refugiaţi în cuibul de cioară, iar el ştia de asemenea, că nu putea ajunge la ei. Existau mai multe butoaie şi lăzi diferite împrăştiate pe dunetă. Echipajul navei misterioase, prinsă într-o furtună, se pare că nu au avut timp să-şi consume toate alimentele colectate în cămară.

Grizzly, condus de mirosul nasului, traversă puntea, mormăind, ridicându-se pe picioarele din spate.

— Ah, canalie! strigă micul Flocco. Du-te şi ia un mic dejun abundent. Devoră totul, şi nu lăsa nimic pentru noi.

— Am făcut o greşeală, că ne-am urcat pe această navă, spuse

maistrul. Când puştile noastre pot trage, vă asigur că-l voi împuşca.

— Şi celelalte animale?

— Dacă nu vor intra din nou în cuştile lor? îi vom vâna?

— Nu eu, pentru că nu mă cobor din cuibul de cioara.

— Aş fi bucuros ca cineva să-i fi băgat înapoi, pentru că dacă urşii grizzly nu pot urca, jaguari şi pumele stau aproape întotdeauna în ramurile copacilor. Dacă aceste animale reuşesc să se urce pe pod, vom trece printr-un moment teribil. Catargele nu sunt mari.

Între timp ursul grizzly imens, însuşi se urcase pe lăzi şi butoaie, zgâriindu-le cu ghearele lui formidabile. El simţea mirosul de mâncare. Era bucăţi imense de carne de vită, mii de biscuiţi şi un butoi mare plin de untură. Grizzly american nu a avut înainte o astfel de mină de aur, şi acum îşi arăta satisfacţia cu o duzină de ţipete. Apoi, începu să mănânce cu lăcomie. Dar părea să prefere biscuiţii, pentru că dispăreau cu o rapiditate înspăimântătoare.

— Poftă bună, domnule! strigă micul Flocco.

Dar nu păru mulţumit deloc de urare, pentru că se ridică pe picioarele din spate, gemu şi mişcă fălcile teribile.

— A înnebunit fiara! Ce spui, maestre?

— Urşii grizzly, după ştiinţa mea nu au fost niciodată la şcoală, şi, prin urmare, sunt nepoliticoşi, spuse bretonul. Trebuie să avem răbdare până când ne vom putea folosi de muschetele noastre. Se usucă praful?

— Într-un sfert de oră, vom putea să-l folosim.

— Trebuie, să fie bine uscat, o lovitură ratată ne poate costa.

În acel moment, în adâncurile calei izbucni o gălăgie îngrozitoare pe bază de mieunături şi urlete. Se pare că fiarele au mirosit mâncarea canaliei de urs grizzly, şi acum cu o mai mare furie încercau să spargă cuştile.

— Dumnezeul meu! spuse Small Flocco, astupându-şi urechile. Ce muzică!

— Se pare că o trupă militară germană cântă în cală, zise şeful de piatră cu intenţie.

Hessianul privi, uimit să audă ofensa adusă militarilor germani, care chiar şi atunci erau consideraţi cei mai buni.

— Tu, tata, nu este un muzician, spuse el. Urechile mele nu aude ceva bun.

— Ai dreptate, Hulbrik, spuse râzând bretonul. Urechile mele

sunt obişnuite doar cu muzica marilor tunuri de vânătoare.

— Ja! Ja! Şi tu spus acum ceva jignit.

— Ce naiba, vrei să spui Hulbrik?

— Auzit când tu jignit tata.

— Ah, am înţeles, dar doar am glumit. Dar eu chiar cunosc toate animalele sălbatice după glas.

— Şi chiar dacă este un câine care are dureri abdominale? întrebă tânărul gabier, izbucnind în râs.

Şeful Cap de Piatră se uită la el furios:

— Vrei să o capeţi, amice! strigă el.

— Ei bine, vină şi mă bate, dacă îndrăzneşti! Vei fi un fratricid breton.

— Întotdeauna vrei să ai dreptate doar tu?

— Dacă nu sunt din Batz, sunt din Pouliguen, şi probabil noi suntem mult mai inteligenţi.

— Pe corpul unui clopot, spuse maestrul, încep să cred. Ce fel de ticăloşi se nasc în satul tău!

— Tu ştii abia acum, după patru ani de când ne cunoaştem?

— Dar acum să terminăm, micule Flocco. Trebuie să ne gândim la fiarele sălbatice, băiete.

— Lasă-i să vină poate îl mănâncă pe grizzly!

— Hm! Este o gustare un pic cam greu de digerat. Tunete!

— Ce zici?

— Uită-te şi te minunează!

O fiară magnifică de mărimea unui tânăr tigru indian, cu blana gălbui, presărată cu câteva pete închise de diferite colori, şi-a făcut apariţia pe punte, scoţând unul dintre acele mieunături care seamănă, uneori cu hohote reale.

— Bella pestia, spuse Hessianul.

— Asta ar fi foarte bucuroasă să-şi bage dinţii, şi ghearele în grăsimea şi carnea roz, a prietenului urs, spuse maestrul.

— Puşcam pestia?

— Şi cum!

— De, aici?

— Poate… Small Flocco, pulberea este uscată?

— Cred că da, spuse tânărul gabier.

— Încărcaţi muschetele fără pierdere de timp.

— Un alt pestia! strigă Hessianul.

— Pe corpul unui clopot! strigă şeful Stone. Ei vin din toate cuştile?

Se uită spre trapă şi văzu încă un animal mai mare decât un lup, acoperit cu o blană groasă cafenie, capul aproape rotund şi gura echipată cu mustăţi lungi.

— Câine? întrebă Hulbrik.

— Băiete, acesta este un leu.

— Aşa de mic şi nu mare?

— Există leul african, dar acesta este american. Dar aceste bestii, sunt teribile, iar ei nu se tem să atace oameni. Este un leu, de fapt, redus în toate, dar în ferocitate… Unde sunt puştile, Small Flocco.

— Aici sunt, şefule Cap de Piatră, spuse gabierul.

— Eşti sigur că pulberea este uscată?

— Eu trag. Dacă nu se aprinde, aruncă-mă la fiare.

Bătrânul breton luă una dintre cele două muschete, şi se pregăti să tragă, când spuse:

— Noi acum nu trebuie să pierdem muniţia noastră pe săracul urs! Fiindcă avem doi adversari la fel de agili, şi atât de puternici, dar mai răi.

Jaguarul şi puma, în loc de a se uita spre oameni, s-au îndreptat unul la babord şi altul la tribord pentru a termina cu cina ursului.

Într-adevăr ursul, care părea să aibă burta unui elefant, de peste o jumătate de oră mistuia continuu, bunătăţile găsite, părând hotărât să termine toate produsele alimentare.

— Ne vom bucura de un spectacol minunat! zise şeful Cap de Piatră care nu mai încărcase muscheta. Singura rezolvare fericită pentru noi ar fi ca toate aceste fiare să se devoreze reciproc.

Cele două feline, procedând precaut şi tăcut, urcară pe punte, dar pe două scări diferite să nu se întâlnească, în timp ce ursul grizzly zdrobise un alt butoi plin cu carne sărată. El era pe cale de a începe să mănânce, când nasul lui aduse miros de felină sălbatică. Trimise un ţipăt feroce, şi se ridică pe picioarele din spate, fluturând cu furie labele din faţă ca un boxer englez sau american.

— Uitaţi-vă ce unghii a scos din teacă prietenul nostru! spuse Small Flocco. Eu nu i-aş încerca pe corpul meu.

— Nici eu, replică maistrul. Dar eu nu cred că cei doi adversari sunt lipsiţi de apărare adecvată.

— Ce se întâmplă, vor să se lupte?

— El vrea sigur. Blană gri nu va ceda proviziile, iar celelalte două flămânde vor încerca orice pentru a le obţine.

— Prutte, pestie! mormăi Hessianul care, fiind un trăgător bun, era înarmat cu una dintre cele două muschete.

Jaguarul, mai rapid, mai îndrăzneţ şi sigur de puterea lui, răspunse ursului, răcnind şi mişcând coada lungă ca o pisică la furie. Ochii lui păreau contractaţi, parcă aruncau flăcări. Cu un mare salt, căzut la patru sau cinci paşi de urs şi începu să se rotească, forţând adversarul pentru a-şi schimba continuu poziţia. Puma totuşi, mai puţin puternic, dar mai inteligent, s-a ghemuit în spate pe o ladă, ţinând totul sub observaţie. Poate el spera că ursul şi jaguarul se vor ucide reciproc, lăsându-l maestru al câmpului de luptă, şi al micului dejun încă neînceput.

— Oh, este inteligent! spuse şeful Cap de Piatră. Se pare că a vrut, de asemenea, să ia parte la luptă, iar acum, va aştepta timpul bun pentru ajutor în pereche.

— Acesta este cel mai mic, spuse tânărul gabier.

— Pe lângă faptul că nu este la fel de mare ca jaguarul, el are un dinte teribil, care produce răni îngrozitoare. Nu l-aş întâlni singur în pădure, băiete!

— Nici eu, tata, răspunse germanul. Faţa urâtă de pisic turbat.

— Despică cele două fiare! strigă Micul Flocco, în picioare, ne pierzând nimic din această luptă.

Jaguarul a fost capabil să surprindă ursul din spate şi la atacat cu ferocitate mare, cu ghearele şi dinţii. Ursul gri încercă să scape de carnivor, care îl mușca și zăgrăia oribil. El urla, fluturând de picioarele din faţa frenetic, şi dinţii clănţănind produceau un zgomot puternic. Dar jaguarul nu la lăsat: el părea să aibă cât mai larg loc pe spatele ursului, și nu s-a oprit mușcând și rupând cu ghearele și dinții. Sângele curgea liber, dar grizzly nu sunt animale care pot fi învinse cu uşurinţă. Văzând că nu poate da din spate acest adversar, el s-a aruncat înapoi dintr-odată, strivind agresorul.

A fost un ţipăt feroce, apoi un sunet de oase spulberate. Apoi au văzut jaguarul târându-se cu dureri, spre cabina de pilotaj de la pupa.

— Oare el va câştiga? răspunse şeful Cap de Piatră. Aş prefera ca ursul să câştige, nu este pentru noi, cel puţin pentru moment, periculos… Ah, puma (leul american)!

Leul american, atras de mirosul de sânge, se apropie încet de

urs, dar a fost simţit, încercând să se strecoare printre picioarele sale. La prins şi a început să-l strângă între labe.

— Bravo Blackbird! strigă şeful Stone. Acum, strânge-l cât mai tare, dacă poţi. Coaste se auziră deja rupându-se ca nişte bastoane uscate.

Blană gri, înfuriat şi plin de rănile primite de la jaguar, prinse bine la piept pe cel de al doilea adversar al său. El încerca să zgârie şi să muşte, făcând să ţâşnească sânge, dar se mişca cu mare dificultate, ţinut strâns de duşmanul său formidabil.

— Va ceda, ce spune, arbitrul? întrebă tânărul gabier.

— Dacă nu mă înşel leul este deja distrus. Blană gri care posedă o forţă extraordinară, şi labele lor, atunci când prind, nu mai dau drumul decât când adversarul este ucis. Vai săracul… leu! Trebuia să ajute jaguarul, imbecilul! Poate că în doi ar fi reuşit să facă ceva.

Între timp, lupta continua pe dunetă, toată murdară de sânge şi presărată cu păr. Ursul, stând mereu pe picioarele din spate, avansează, se retrage, apoi se întoarce violent, ca şi cum el ar fi înnebunit. Între labele din faţă strângea continuu puma, care părea să fi decis să plece ambalat pentru lumea cealaltă a fiarelor sălbatice.

Timp de patru sau cinci minute, gigantul cu blană gri continuă să se năpustească, sângerând copios din spate şi burtă, apoi deschise labele. Puma căzuse ca un pachet de rufe ude, producând un zgomot înfundat. Formele sale încântătoare nu mai erau recunoscute, atât de îngust au fost modelate. Dar nici blană gri, deşi câştigător, nu era în stare bună.

Cei trei naufragiaţi au văzut luptele sălbatice, cu jaguarul, acum şi cu puma, şi ţipetele din ce în ce mai înfricoşătoare; Apoi el se lăsă în jos, ascunzându-şi capul între labe şi se contractă. Un tremur puternic îl scutura, făcându-l să sară ocazional şi să urle.

— Small Flocco, spuse şeful de piatră, cu umorul sau inalterabil, nu ar trebui să trimiţi la un medic veterinar, imediat, pe săracul urs? Dacă nimeni nu-i închide rănile, într-o oră sângerând va fi terminat. Lasă-l să moară: mâncăm piftiile sale, fără niciun risc.

El tocmai rostise aceste cuvinte, atunci când, pentru a treia sau a patra oară, din adâncurile calei s-au auzit ţipete îngrozitoare, atunci animalele: doi, cinci, zece, cincisprezece apărură prin trapă, aruncându-se pe punte.

— Pe corpul unui clopot! spuse şeful de piatră. Suntem

terminaţi!

CAPITOLUL 13
* * * MASACRUL * * *

De ce toate animalele au fost în cele din urmă capabile să străpungă barele cuştilor lor aproximativ în acelaşi timp? Ursul le răsturnase mai devreme, folosind forţa lui musculară extraordinara? Cine ştie? Faptul este că pe puntea navei misterioase, apăruseră împreună trei sau patru jaguari, un urs negru, trei pume şi mai mult de o jumătate de duzina de lupi gri. Şi ieşite afară, toate animalele sălbatice sau răspândit în toate direcţiile, ţipând îngrozitor. Dar mirosul de sânge atrase imediat atenţia şi toţi s-au grăbit pe dunetă, unde săracul barbă gri era mort printre victimele sale.

— Deschide-ţi larg ochii, le spuse şeful Cap de Piatră. Se va întâmpla o scenă pe care puţini oameni au văzut-o.

— Lăsăm să mănânce şunca lui barbă gri? întrebă micul Flocco.

— Oh, nu conta pe ce va rămâne!

— Şi dacă ne vor mânca şi pe noi?

— Am tăiat toate cablurile şi legăturile, se pare că niciun pericol nu ne mai ameninţă. Ar fi ursul negru, care este un alpinist bun, dar după prima împuşcătură, botul lui nu va ajunge până la cuibul de cioară.

— Ah, săracul blană gri! spuse, cu un fals oftat tânărul gabier.

Fiarele, furioase de foame lungă, şi atrase de miros de sânge, s-au aruncat cu furie pe gigantul din Munţii Stâncoşi, acum redus în această stare, în care el nu se mai poate apăra. Jaguarii şi pumele au dat primul atac, luptându-se cu înverşunare, ursul negru, mai inteligent, a sărit pe casetele de biscuiţi, în timp ce lupii, devoraseră victimele gigantului urs. A fost nevoie de cincisprezece minute, pentru că totul a dispărut în burţile fiarelor flămânde. Când nu au mai avut nimic de mâncare, jaguarii şi-au îndreptat atenţia către naufragiaţi. Cuibul de cioară era sus, dar ei se puteau urca uşor.

— Uitaţi-vă băieţi, spuse bretonul. Se uită la noi, şi cred că aici există mai multă carne să devoreze.

— Atunci, trage, spuse Hulbrik.

— Stai să-ţi spun. Pulberea este prea scumpă.

— Eu bono trăgător.

— Atunci ucide ursul negru, care este cel mai periculos.

— Da, tata: trag.

Hessianul, aşa ca toţi germanii era un trăgător foarte bun, îngenunche pe cuibul de cioară, se aplecă, fixă cătarea pe ursul negru, şi trase.

Ursul negru, care în acel moment golea ultima cutie de biscuiţi, a fost lovit între cei doi umeri, fiindu-i distrusă coloana vertebrală.

Nefericitul urs, nu mai norocos decât fratele său gri, întrerupse brusc masa lui, se ridică pe picioarele din spate, mişcă cu disperare capul, apoi s-a prăbuşit. Jaguari, pume şi lupi s-au aruncat imediat pe el, ţipând şi rupându-l în bucăţi începură să-l mănânce.

— Ce spune el, tata, că împuşcat germani? întrebă Hessianul.

— Ai tras o lovitură magnifică, Hulbrik, şi te felicit, dar nu cred că bretonii nu sunt trăgători buni. Pentru regulă, eu gestionez mai des tunuri mari pe nave, decât puşti, care sunt prea uşoare în mâinile noastre bătătorite, dar dacă se prezintă ocazia, voi încerca.

— Tu trage, tata? întrebă Hessianul.

— Iadul! Dar aşi avea acum la îndemână un tun bun de vânătoare încărcat cu mitralii: atunci veţi vedea că rămâne doar resturi din fiarele sălbatice! Dar noi ştim, aşa cum am spus, să ne ocupăm de orice arme de foc chiar mici, şi să vedem dacă ochii şi mâna sunt în siguranţă. Uită-te la jaguarul urât care devorează capul ursului.

— Prutta, pestia!

— Acum atenţie, că trage bretonul.

Şeful Cap de Piatră se aplecă, cu cotul stâng pe o parte, fiind arma grea, luă jaguarul în cătare, şi trase. Jaguarul vizat făcut un mare salt în aer, scoţând un urlet alergă câteva secunde, urmat îndeaproape de lupi, apoi se prăbuşi.

— Lovit! spuse şeful Cap de Piatră. După cum vedeţi, Hulbrik dacă britanicii sunt cunoscuţi că fac arme, ei pot da şi o bună utilizare muschetelor şi puştilor.

— Lovitură buono, tata, replică Hessianul.

— Small Flocco, câte lovituri mai avem încă? întrebă maistrul.

— O sută, şi mai mult, chiar.

— Atunci noi suntem bogaţi şi ne permitem luxul de face o mare vânătoare în largul mării.

Fiarele, după ursul care a fost deja devorat, au trecut la jaguar devorându-l deşi era încă în agonie. Fiarele speriate, se dispersaseră

pe dunetă, la o anumită distanţă unul de celălalt, privindu-se cu suspiciune şi mârâind.

— Trebuie să liberăm puntea de pungaşi, zise şeful Cap de Piatră, în cazul în care nu reuşim, nu putem ieşi să căutăm hrană.

— Ai speranţa de a mai găsi ceva? întrebă tânărul gabier.

— Sub pupa navei am văzut o barcă.

— O barcă?

— Da, micul Flocco. Eu cred că supravieţuitorii nu au avut timp să o ia cu ei.

— Acesta va servi mai târziu pentru noi.

— Sper. Această navă este redusă la o stare proastă că nu putea naviga timp de câteva ore, în cazul în care vântul sufla puternic… Hulbrik, eşti adormit?

— Pentru a trage, tata?

— În animale mari care pot sări: jaguari şi pume. Lupii nu sunt în această situaţie până acum. Dacă va fi nevoie, îi vom elimina mai târziu cu patul puştilor.

— Da, tata.

— Trage, atunci.

Hessianul trase a doua lovitura a sa, şi un alt jaguar, rănit mortal, se întinse pe punte fără a scoate vreun ţipăt.

Celelalte animale nu se mişcară, să-l sfâşie. Ei mâncaseră deja suficient, şi timp de câteva săptămâni, din cauza puterii lor, ei ar putea trăi fără alte alimente.

Apoi trase Cap de Piatră, împuşcând o pumă, care era mai înverşunată.

— O lovitură adevărată, spuse Small Flocco.

— Este un masacru, răspunse maistrul. Atâta timp cât va mai exista o fiară, vom continua să tragem. Pentru tine, Small Flocco, nu trage prost.

— Cum prost! spuse tânărul gabier.

— Eşti un măgar, este o puşcă adevărată engleză, băiete, că pune bilele în locul dorit, cu o precizie minunată.

— Voi trage acum eu, cu Hulbrik.

Au luat ţinta, fără grabă, pentru că nava suferea din timp în timp de fluctuaţie considerabilă, apoi traseră aproape simultan. Nu toate focurile de armă au fost fatale, mai ales trase din cuibul de cioară, care era afectat mai mult decât restul navei, prin rulare şi cabrare. Dar au

ratat ţinta fiind trăgători dreptaci, dar au comis imprudenţa de a răni doi mari jaguari situaţi aproape unul de altul.

— Pe corpul unei balene, spuse maistrul, văzând cum cele două animale sar în sus, răcnesc holbându-se la cuibul de cioara. Veţi vedea că domnii din pădurile calde vor încerca să răzbune leziunile lor. Atenţie, Hulbrik! Atenţie, micul Flocco!

Cei doi încărcară simultan, cei doi jaguari, probabil că nu erau răniţi grav, fiind şi cei mai mari săriră pe punte, punând în alarmă lupii şi pumele, apoi, ca şi cum ar fi fost de acord ca fulgerul, au alergat la catargul ocupat de naufragiaţi.

Din fericire şeful Cap de Piatră a avut o precauţie înţeleaptă să taie toate cablurile, astfel încât alpinismul lor nu a mai fost posibil. Dar pericolul exista dintotdeauna, tigri americani prin impulsul, şi puterea de atac nu erau în niciun fel inferiori celor din India.

Ajunşi sub catarg, cu blana pătată de sânge şi mustăţile zburlite, cei doi giganţi au încercat să sară şi să urce spre cuibul de cioara, pentru a ajunge la oamenii care-l ocupau. Prima încercare a eşuat, dar ei nu erau animale care abandonează ceea ce vor să facă.

Cel mai mare, după cinci sau şase ture în jurul catargului, mereu privind în sus, a sărit cu hotărâre în aer, şi a reuşit să-şi înfigă ghearele de la picioare pe marginea cuibului de cioară. Un moment de întârziere şi ar fi încercat să se urce sus, dar şeful Cap de Piatra a fost atent. A luat ferm puşca grea şi la lovit în cap. Cu capul zdrobit, jaguarul, a căzut pe punte peste un troliu rupându-şi şi câteva coaste.

Capul lui a explodat ca un dovleac, şi sânge şi bucăţi de creier au rămas pe patul puştii.

— Iată altul care nu ne va mai crea probleme.

Se auzi o împuşcătură, care rupse şoldul celuilalt jaguar. Hulbrik trăsese în jaguar care îşi luase avânt spre cuibul de cioară.

— Bun german! strigă şeful Stone.

Lupii şi pumele, speriaţi de exploziile constante şi masacrul făcut, au sărit în sus ţipând şi urlând.

Erau furioşi, iar dacă ar fi fost în măsură să ajungă la cuibul de cioara, din cei trei naufragiaţi nu ar fi lăsat nici oasele.

— Şi acum, ce facem? întrebă tânărul gabier.

— Menţinem focul, răspunse maistrul. Atâta timp cât va mai exista o, pestie, cum spune Hulbrik, nu putem pune picioarele pe punte fără a fi în pericol.

— Nu terminat muniţii? întrebă germanul.

— Avem încă suficient praf pentru a termina cu ei. Oh, suntem trăgători buni!

— Ohe, camarazi, nu vă culcaţi pe lauri. Există încă opt sau nouă animale, jos, care se uită la noi chiorâş.

— Trage, atunci, am o foame feroce, şi vreau să am acum cel puţin un biscuit.

— Urşii i-au mistuit.

— Urşii au mâncat din cămară, dar cred că vom găsi în bucătărie, încă, ceva pentru noi.

— Da, cartofi putrezi, care chiar şi porcii i-ar refuza, spuse Small Flocco.

— Oh, domnul cu gura delicată! strigă cu glas nervos şeful Stone. Şi cartofii sunt buni întotdeauna, în timpul naufragiilor!… Spune-mi, băiete, la Pouliguen ai crescut numai cu biscuiţi?

— Explică-mi un pic, camarade…

— Nu, camarade: din acest moment, eu sunt şeful tău.

— Continuă.

— Nu dai dovadă, de prea multă încredere.

— De ce, suntem sau nu suntem bretoni?

— Diavolul să te ia, impertinentule. Aveţi cel mai lung limbaj dintre toţi pescarii din Bretania… mă opresc, nu mai vorbesc şi lichidez fiarele.

— Oh, eu nu sunt încă pe cuibul de cioară?

— Hulbrik, spuse maestrul puţin iritat, poţi vorbi cu acest papagal? Întotdeauna vrea să aibă dreptate!

— Căpitanul meu, când vorbesc înapoi, trage pumni că pică ameţit, răspunse germanul.

— În faţă? întrebă micul Flocco.

— Şi în gură.

— Ah, acum înţeleg, de ce ai un chip frumos, rotund ca luna plină!

Şeful Cap de Piatră, nu-şi putu suprima un surâs.

— Acum să terminăm cu cearta, şi să ne grăbim să împuşcăm ultimele fiare, înainte să vină vreun uragan.

— Încă furtuna vine? întrebă speriat germanul.

— Norii se formează spre vest, înainte de a venit seara va fi resimţită, iar nava noastră se va rupe.

— Tu spui asta, aşa de liniştit? zise Small Flocco.

— Băiete, tu şi cu mine suntem marinari şi Hulbrik soldat, oamenii trebuie să moară mai devreme sau mai târziu, fără speranţă de a scăpa, şi nici nu se ştie cum vei pierii, lovit de o bombă, de pistol sau puşcă. Pentru ce trebuie să ne speriem? În rest, avem deja probleme destul de vechi.

— Dar eu nu! îl întrerupse tânărul gabier. Am doar douăzeci, de ani!

— Să ajungi la o sută unu ani, zise şeful Cap de Piatră, serios. Ai un rid pe frunte ca şi tata, care a fost cel mai bătrân marinar din Batz.

— Şi la câţi ani a murit?

— La o sută.

— Pentru că a avut acel rid?

— Dacă îţi spun.

— Atunci nu mai tremur. Simt că am curajul de a intra în gura unui rechin, cu certitudinea că voi ieşi viu şi nevătămat.

— Apoi, din moment ce te crezi invulnerabil, du-te să termini cele câteva animale care au rămas.

— Da, trage, micule Flocco, zise germanul. Şapte mai este pestie, şapte puşcături: atunci să fim stăpânii navei.

— Să-i dăm drumul! spuse tânărul gabier.

Au reluat puştile şi au început să tragă în fiare. Loviturile au reuşit de fiecare dată, şi aproape toate norocoase. După cinci minute ultima pumă şi ultimul lup, au căzut aproape unul lângă altul, în baltă de sânge.

— Terminat? întrebă şeful Cap de Piatră.

— Nu văd alţii în picioare, răspunse Small Flocco.

— Ce se întâmplă dacă mai sunt în cală?

— Vom vedea. Aici este Hulbrik, şi lui nu-i este frică de fiare sălbatice. Râd când unii vânători se laudă că au împuşcat un jaguar… săracii! Noi câte animale teribile am împuşcat, astăzi?

— Coborâm jos?

— Încărcaţi prima dată puştile, le spuse şeful Cap de Piatră.

El aruncă frânghia, singura păstrată pentru că pe toate celelalte le-a tăiat, a pus cuţitul între dinţi, la îndemână şi începu să coboare. Germanul şi gabierul l-au urmat, ţinând puştile spre trapă, de teamă că va ieşi un alt animal.

— Nu se aude nimic, astea au fost toate.

— Şi i-am ucis pe toţi, sau nu?

S-au apropiat de trapă, privind în jos. Erau zece sau doisprezece cuşti răsturnate, parţial sparte şi răsucite. Grizzly trebuie să fi realizat ruina cu forţa sa teribilă.

— A fost un capriciu, sau a vrut să elibereze pe camarazii săi? Cu toate acestea, se spune că urşii sunt urşi… este adevărat, şefule Cap de Piatră?

— Bestia trebuie să fi distrus aceste cuşti într-un acces de furie teribilă, şi nu ca o favoare pentru jaguari, pume şi lupi.

— El nu este prieten, nici cu urşi negri?

— Se spune că nu se atacă, şi că încearcă să se evite reciproc.

— Aceeaşi familie, spuse Hulbrik.

— Da, este sângele rasei care vorbeşte.

— Putem merge, jos în cală, să ne uităm, înainte ca soarele să dispară complet?

— Haideţi! Dacă există un alt urs ascuns, nu ne va fi frică.

— Am puşcat imediat, zise germanul.

— Ca pe un soldat american, este adevărat, prietene?

— Ah, nu, tata.

— Haideţi, să explorăm nava.

— Dacă am aprinde un felinar?

— Există aici, pe undeva.

— Du-te, sus şi caută, spuse maistrul, dându-i cremenea şi iasca.

Apoi se întoarse să se uite la cer, şi clătină din cap ca un om nu foarte mulţumit, pentru că norii începeau să apară, strângându-se în adâncurile cerului.

Un vânt violent ia alungat, insistentul vânt care timp de săptămâni suflase pe malurile americane, perturbând flotele generalului Howe şi a domnului Dunmore.

— Furtună cu grindină?

— Mai rău, băiete! Vom petrece o noapte rea, de nici nu vreau să mă gândesc.

Micul Flocco se întoarse ducând un felinar roşu, încă plin de ulei. Şeful Cap de Piatră la luat, şi s-a dus în jos pe scările calei, fluturând cu îndrăzneală cuţitul lui.

O duhoare oribilă de fiare sălbatice, care tăia respiraţia, venea din cală. Cei trei naufragiaţi ajunseră la locul ocupat de cuşti, şi au fost convinşi imediat că nu există alte animale în viaţă. Trei coioţi, care

miroseau teribil, se aflau într-o cuşcă, morţi.

Cap de piatră şi camarazii lui s-au întors înapoi, ţinându-şi nişte batiste apăsate pe nas, până s-au urcat pe punte.

Între timp, vântul era în creştere rapidă, împreună cu creşterea de mari valuri.

— Deci, şefule Cap de Piatră? întrebă gabierul, văzând pe maistru destul de îngrijorat. Ce să mâncăm, nu este nimic lăsat pentru noi?

— Du-te jos la cămară: să vezi dacă nu a rămas totuşi ceva. În barcă am văzut lăzi şi butoaie, dar va fi mai bine să ne uităm mai târziu.

Se îndreptă către pupa, unde erau în dezordine animalele moarte, şi se uită la cârmă.

— Avem nevoie de cel puţin o vâslă.

— A murit toţi, tata?

— Vom vedea, Hulbrik.

În acel moment au auzit un strigăt teribil, care urca din adâncurile întunecate ale calei.

— Small Flocco! strigă de asemenea şeful Cap de Piatră, pălind. După mine, Hulbrik!

S-au grăbit spre pupa coborând scara trapei, ajungând la cămară. O luptă teribilă trebuia să se întâmple, pentru că se auzeau mormăieli, blesteme şi lovituri. Într-o clipă cei doi s-au aflat sub tronsonul luminat de lumina roşie de la felinarul tânărului gabier, şi o privelişte îngrozitoare, impresionantă, li se oferi ochilor.

Într-un fel de cabină, care includea o parte din magazia navei, exista un urs negru uriaş, care fiind întrerupt de tânărul gabier, sau mai degrabă întrerup de la masa abundentă, a atacat cu furie intrusul, încercând să-l apuce şi să-l sufoce cu corpul păros, strângându-l puternic.

Micul Flocco, percepând în timp prezenţa acestui adversar periculos, s-a aruncat înapoi pentru a evita să fie prins, apoi apucând puşca de ţeavă, a început să-l lovească cu patul, cu o forţă care l-ar fi uimit chiar şi pe şeful Cap de Piatră, dacă era prezent. Ursul, deşi pierduse mai mulţi dinţi şi sângera, încerca ţipând teribil să facă eforturi disperate să-l prindă.

Micul Flocco deja, fiind în imposibilitatea de a face uz de armă, era sprijinit de un perete, aproape în imposibilitatea de a scăpa. În acel

moment şeful Cap de Piatră şi germanul au intrat făcând zgomot şi cu ţipete mari. Ursul, surprins să vadă mai mulţi adversari, încercă să scape.

— Ah, mizerabilule! strigă şeful Cap de Piatră cu voce plină de furie, aruncându-se împotriva fiarei cu cuţitul deschis. Voi avea pielea ta!

Sub un impuls major ursul îl lovi, şi aproape căzu, când, germanul strigă:

— Tata! Eu trag foc!

Stone, sub lovitura violentă, a trebuit să se sprijine pe un raft de cămară, dar nu a încetat să rotească cuţitul teribil.

— Amândoi, Hulbrik! strigă micul Flocco.

— Bono, camarade! răspunse tânărul trăgător german. Foc!

Două detunături răsunară, umplând camera cu fum. Ursul lovit fatal, urlă, apoi căzu, cu picioarele din faţa deschise, scuipând sânge.

— Pe corpul unui clopot! strigă şeful Cap de Piatră. Sperăm că s-a terminat cu aceste fiare! Acest animal nu a aşteptat să-şi tragă răsuflarea şi apoi să se angajeze în luptă, spuse maistrul. Atât îi era de foame, că a golit lacom această cămara. Sunt sigur că nu vom găsi niciun biscuit. Au fost lacome şi nesăţioase aceste animale.

Dând lui Hulbrik şi micului Flocco o strângere de mână bună, toţi trei au urcat pe punte. Dar atunci furtuna, izbucni cu violenţă extremă. Valuri uriaşe loveau, armătura ameninţător, şi a dat asaltul asupra navei naufragiate cu un zgomot infernal. Tânărul gabier privi pe şeful Cap de Piatră, care părea să adulmece furtuna, şi întrebă:

— Serată cu friptură sau ne scufundăm?

Stone era un pic indecis. Apoi, după ce se uită cu atenţie la mare şi cer, spuse:

— Noapte rea, băieţi. Friptura nu vom mânca nici în această seară, şi nici mâine, poate. Uraganul a venit din nou.

El luă cuţitul, la dat micului Flocco, şi i-a spus:

— Du-te, să străpungi cele două vele.

— Şi conducerea va mai funcţiona?

— Meritǎm să fumăm o pipă. Unde mergem acum în braţele furtunii, spuse maistrul grav. În plus, suntem marinari, şi de mult bretonii navigau totdeauna.

— Aş prefera să navighez, şefule Cap de Piatră, spuse Small Flocco. Toţi marinarii preferă altceva mai degrabă decât să ajungă în

burta rechini.

— Nu mai vorbi! Du-te şi curaj!

Tânărul gabier luă cuţitul şi se repezi să execute ce i-a spus Stone, în timp ce primele fulgere luminară epava, însoţite de un zgomot terifiant.

— Patre, întrebă Hessianul, noi toţi murit?

Şeful Cap de Piatră, se uită la el cu un mic zâmbet.

— Noi toţi trebuia să fim mâncaţi de animale sălbatice, şi suntem încă în viaţă. În cazul în care marea ne duce departe, nu contează. Vom trăi destul de mult.

— Gata, strigă tânărul gabier, care crestase deja cele două vele. Nu vreau să mor încă, bătrâne.

— De asemenea, nu acum, ci peste mult timp. Da, dar cât mai târziu posibil. Sper.

— Patre, zise Hessianul tu ai barba gri şi nu te-ai înecat.

— Ştiu, dar eu… eu sunt şeful Cap de Piatră, spuse maestrul. Dacă nu eram un marinar mare, în acest moment corpul meu ar rula prin bancuri şi recife, acoperit cu crabi.

Un val monstruos lovi brusc nava, ridicând-o la o înălţime mare şi scuturând-o cu putere. Şi brusc, urmară rafale violente însoţite de fulgere şi tunete. Din fericire, s-au rupt doar velele tăiate de Flocco, la timp.

— Ăsta e dansul mare! strigă şeful Stone. Să stăm aproape, şi aveţi grijă să nu fiţi luaţi de mare!

SFÂRŞITUL VOLUMUL 1